

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Vengeful Hearts
Book Two

BULLETPROOF LOVE

Their love is
a ticking time bomb.

Çeviri Kitaplar Telegram
<https://t.me/cevirigiller>

LAUREN GREENE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BULLETPROOF LOVE

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca Lauren Greene](#)

[Yazarın Notu](#)

[Spotify Çalma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[Daha fazla Vengeful Hearts](#)

[alınAşık Değilim \(Söz](#)

[Veriyorum\)](#)

Telif Hakkı © 2025 Lauren Greene Tüm

hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı Books and Moods Edited

by Havoc Archives

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik yoktur, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

AYRICA LAUREN GREENE TARAFINDAN

INTIKAMCI KALPLER

Karanlık Romantizm Serisi

1. Kitap - [Aşık Değilim \(Söz Veriyorum\)](#)
2. Kitap - [Kurşun Geçirmez Aşk](#)
[Aşk Kırmızı Kanar](#)
3. Kitap -

PALM COVE

Küçük Kasaba Birbirine Bağlı Bağımsızlar

- Kitap 1 - [Bunun İçin](#)
[Savaş](#) Kitap 2 - [Onun İçin](#)
[Savaş](#) Kitap 3 - [Bizim](#)
[İçin Savaş](#)

GREYRIDGE

Küçük Kasaba Tatil Temalı Romanlar

- Kitap 1 - [Tatil Tatil Bağlantısı](#)
[Kalp İpleri](#) Kitap 2 -

YAZARIN NOTU

Selam aşklarım! Jasper ve Falin'in hikayesine dalmadan önce, içerik hakkında sizinle açık konuşmak istiyorum. Bu kitap kesinlikle sadece olgun okuyuculara (18+) yöneliktir ve sizin için doğru olup olmadığı konusunda bilinçli bir karar verebilmenizi istiyorum.

Bu hikaye şu temaları içermektedir:

ŞİDDET & SUÇ

- Organize suç ve suç faaliyetleri
- Silah şiddeti ve silahlar
- Cinayet ve ölüm sahneleri
- İnsan/seks ticareti
- Fiziksel saldırı ve şiddet
- Kan ve yaralanma
- Polis etkileşimleri
- Kült benzeri örgütler
- Takip etme davranışı
- Gücün kötüye kullanılması

PSİKOLOJİK VE DUYGUSAL

- Madde bağımlılığı ve uyuşturucu kullanımı
- Yoksunluk belirtileri

- Travma ve depresyon
- Keder ve ruhsal sıkıntı
- Rahatsız edici düşünceler
- İntihar düşüncesi
- Kendine zarar verme davranışları
- Ebeveyn ihmali ve ölümü (bahsedildi)
- Çocuk istismarı (bahsedilen)
- Cinsel saldırı/rızasızlık (ana karakterler arasında değil ve grafiksel olarak tasvir edilmemiş)
- Şüpheli rıza durumları
- Pedofili (bahsedilmiş, tasvir edilmemiş)
- Hastaneye yatış ve tıbbi ortamlar
- Anafilaksi ve şiddetli alerjik reaksiyon

CİNSEL İÇERİK (18 yaşından büyük yetişkinler arasındaki tüm sahneler)

- Oral seks, parmaklama ve anal oyun dahil olmak üzere açık cinsel içerik
- Baskınlık/boyun eğme dahil BDSM temaları
- Sert seks ve darbeleri oyun
- Şaplak atma, kırbaçlama ve diğer darbeleri oyunlar
- Sadizm ve mazoşizm
- Mandallama
- Barebacking/korunmasız seks
- Övgü ve bakım sonrası
- Bozulma ve dilencilik
- Kenar ve orgazm kontrolü
- Tribbing
- Isırma

Bu, kitapta karşılaşılabileceğiniz her şeyin tam bir listesi değildir, ancak size neler bekleyebileceğiniz konusunda iyi bir fikir vermek istedim. Okurken rahatınız ve güvenliğiniz benim için her şey demek, bu yüzden lütfen okurken kendinizi kontrol ve öz bakım uyguladığınızdan emin olun.

Endişelendiğiniz belirli endişeleriniz veya tetikleyicileriniz varsa, lütfen bana sosyal medyadan ulaşmaktan çekinmeyin - daha ayrıntılı içerik bilgisi vermekten her zaman mutluluk duyarım.

Kendinize iyi bakın! Lauren

*Sizi tanımlayanın kökleriniz değil, nerede açmayı seçtiğiniz olduğunu öğrenen
tüm dikenli çiçeklere.*

SPOTIFY ÇALMA LİSTESİ

PROLOGUE

*Asla kurtarılmamam gerekiyordu.
Amaçsızca dolaşan,
kırık, kanayan bir kalp.*

*Ama sen, senin dokunuşun damarlarımı
ateşliyor, Hiç beklemediğim yeni bir
bağımlılık,
Açıklayamadığım bir his.*

*Kontrol senin masken. Kaos benim.
İsteksiz veya yapamıyor
Dönüştüğümüz şeyden vazgeçmek için.*

*Bu şehrin etrafında dönüyoruz,
Zırhla örtülü kalpler, dünyaya
karşı kurşun geçirmez.*

*Seni güvende tutmak için her şeyi
sona erdiririm, O yüzden tetiği
çek, Trouble, Ve senin için
kanımın akmasını izle.*

BİRİNCİ BÖLÜM

JASPER

HAVANIN SOĞUKLUĞU OMZUMU ÇOK FENA AĞRITİYOR.

Blake'in yardımcı olacağına yemin ettiği esneme hareketlerini yaptıktan sonra bile cehennem gibi sert. Platin saçlı bir veledin düşündüklerine rağmen ağrı kesicileri bırakmaya çalışıyorum.

Gerçekten öyle. Onun yan bakışı ve şımarıklığı beni en azından elimden geleni yapmayacak kadar kızdırıyor.

Ne yazık ki bu gece istek kazanıyor. Acıyla başa çıkabilirim; futbol oynamaya başladığımdan beri hayatımın değişmez bir parçası oldu. Berbat bir şey mi? Kesinlikle evet. Ama bana dirençli olduğumu hatırlatıyor. Her darbede, her sarsıntıda, her kırık kemikte hala hayattayım ve tekmeliyorum. Yine de vurulmak eşiğimi başka bir seviyeye taşıdı. Tüm o film aksiyon kahramanları bunu çok kolaymış gibi gösteriyor.

Üniversitedeyken, bir sakatlıktan sonraki ilk birkaç gün bir ya da iki hap alabilir ve bir daha onları düşünmezdim.

Ama bu kız kardeşim kaybolmadan önceydi.

Dünyam nükleer bombayla vurulmuş bir şehir gibi paramparça olmadan önce.

Hayatım sıfır noktasındaydı. Kendi kişisel kıyametim. Bailey gitmişti. Vurulmak, hapların sağladığı tatlı mutluluğa teslim olmak için ihtiyacım olan bahaneydi. Uyuşabilirdim. Ailemin baskısını unutabilirdim. Çocukları ve onların sürekli planlarını unutabilirdim. Hatta onu bulmak için yeterince çaba göstermediğimi fark ettiğim her seferinde içime çöken suçluluk duygusunu bastırabilirdim. Hiçbir şey asla yeterli olmayacak.

Buluşma noktasına doğru ilerlerken mide bulantısı içimi kemiriyor. Şehirde sadece birkaç haftadır yaşıyoruz, bu yüzden uzman değilim, ama gece

alışılmadık derecede sessiz görünüyor. Bu durum ensemdeki derinin telaşla karıncalanmasına neden oluyor.

Mesajı iki kez kontrol etmek için telefonumu açtığımda ayak seslerim çatlak kaldırımda yankılanıyor. Hafızam son zamanlarda çok kötü. Bu durum taşınmamla birleşince etrafta dolaşmam katlanarak zorlaştı. Ama görünüşe göre doğru yönde ilerliyorum.

Bir rüzgâr, yakındaki grafiti kaplı bir binanın gevşek metal yangın merdivenini sarsıyor. Ses gecenin içinde bir uyarı zili gibi. Kapüşonumu çekip yoluma devam ediyorum.

Korkaklığı bırak. Bu son kez olacak.

Öyle olmalı.

Yer işaretimi görüyorum -Bay Clean 7/24 Çamaşırhane- ve bitişik sokağa dönüyorum. Her adımda sanki bir çamur dağının içinden geçiyormuşum gibi hissediyorum. Rahatlama yakın... Çok yakını.

Göz ucuyla bir hareket algılıyorum ve elimi kotumun kenarına sıkıştırdığım silahımın üzerine koyarak duruyorum. "Alo?" Sesleniyorum. "Orada olduğunu biliyorum."

Hata yok, gölgelerde saklanan biri var. Hay sikeyim. Telefonumu kaptığım gibi ekrana dokunup uyandırıyorum, parlaklıktan gözlerimi kısıyorum. Önümdeki boşluk zayıf bir parıltı kazanıyor ve boş bir sokak ortaya çıkıyor. Yalnızım.

Harika, şimdi bir şeyler görüyorum. Falin burada benimle olsaydı ne düşünürdü? Bir bastırırdım. Kesinlikle beni , buna hiç şüphe yok. Nefesimi bırakıp sokağa doğru dönüyorum. En azından çamaşırhanenin pencerelerinden biraz ışık geliyor. Karanlıkta mesajlaşmak sokak benim için biraz fazla suçlu hissettiriyor.

Ne bekliyordun ki? Uyuşturucu almak üzeresin, salak. Akıllıca bir hareket değil ama olan oldu.

Telefonum avucumda titriyor, ben de kimin aradığına bakmak için duruyorum, umarım buluşacağım adamdır. Kullan-at telefonları ve Telegram'ı sevmek lazım. Üniversitede ot bulmaya çalıştığım zamanlara göre şimdi çok daha kolay.

Gözlerimi ovuşturup parlak ışığın saldırısından dolayı köşelerde oluşan nemi kırıştırırken, sert bir ses sessiz sokağı kesiyor. "Bana kim olduğunu ve sokağımda ne aradığını söylemek için iki saniyen var."

Gözlerim alışıyor ve önümde iki şekil beliriyor. İkisi de uzun boylu adamlar, benim kadar değil, belki Damon'ın boyu kadar. Biri kalın bir adam

büyük sarkık bir göbeği var. Diğer, silahını yüzüme doğrultmuş, kaçmaya kalkarsam başıma bela açacak kadar formda görünüyor. Tozluklar yüzlerini kısmen örtüyor, sadece karanlık, daralmış gözler görünüyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum, telefon hâlâ avucumda ve gülümsüyorum. En iyi yaptığım şeyi yapmanın zamanı gelmişti; konuşarak bu boktan kurtulacaktım. "Hey dostum, neden silahını indirmiyorsun ve konuşabiliriz. Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. "

Telefonum tekrar titriyor ve iki çift göz de ona odaklanıyor.

"Şu saçmalığı kes ve soruma cevap ver," diyor telefonumu işaret ederek. Başımı sallayıp ekrana bakmak için elimi yavaşça indirirken nabzım hızla atıyor. *Falin.*

Neden beni gece 1'de arıyor? Onun tarafını tutmak beni öldürüyor ama başka seçeneğim yok.

"Daha iyi mi?" Elimini tekrar yukarı kaldırarak soruyorum. "Soruya cevap ver. Burada ne yapıyorsun?"

Kahretsin, sanırım sesi hayalarımın vücuduma geri çekilmesine neden oldu. Bu tıbbi olarak mümkün mü? Taşaklar düşebilir ama geri çıkabilir mi? Belki Dr. Blake biliyordur.

"Sana söz veriyorum, ben harika bir sohbetçiyim. Buradan , yeni kankalar olarak çıkabiliriz. Ama bana bir iyilik yap ve silahını indir, o zaman sana neden burada olduğumu söyleyeceğim."

Bu gece eli silahlı bir suçluyla tatlı tatlı konuşacağımı mı sanıyordum? Hayır. Ama sanırım hak ettiğim şey bu.

Arkadaşı, biz ona Koca Adam diyeceğiz, omzuna dokunuyor ve adam resmen hırlıyor. Kuduz bir köpekle vahşi bir hayvanat bahçesi hayvanı arası bir hırlamadan bahsediyorum. "Ne?"

"Belki ne söyleyeceğini görebiliriz?" Koca Adam beni bir aşağı bir yukarı süzerek teklifte bulundu. "İyi birine benziyor."

Şiddetle başımı sallıyorum. "O haklı."

Growler elindekini indiriyor ve ben rahat bir nefes alıyorum. " aşkına," diyor. "Sadece şu lanet soruları cevapla."

"Ben J. Birini almaya geldim." Telefonum yine titriyor ama görmemeleri için açıyorum. Bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğinden endişeleniyorum. Falin telefon numaramı daha önce sadece bir kez kullanmıştı... geçen ayki perili gösteri gecesinde.

İki pislik bana alnımda fazladan bir göz varmış gibi bakıyor. Bana heceletecekler mi? "Oxys? Bana gelmemi söylediği yer burası."

Bir başka mide bulantısı dalgası bir an için gözlerimi kapatmama neden oluyor. Bu iki salaktan çok sıkıldım. Bana istediğimi vermezlerse, onları öldürmek zorunda kalma ihtimalim -belki de yüzde doksan dokuz- çok yüksek. Aklım bunu yapabileceğim tüm yolları hayal ederek dolaşıyor. Silahım var, ama bu çok kolay...

Growler düşüncelerimi böldü. "Yani buraya hap almaya geldiğini mi söylüyorsun?"

Lanet olsun, iki beyin hücreleri bile yok. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, gerçekten kendimi tekrarlamama ihtiyaçları olup olmadığını kontrol ediyorum. Aynı aptal kafa eğimini ve geniş gözlü bakışları sürdürdüklerinde, oflayıp onaylıyorum. "Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Growler başını hafifçe eğerek selam veriyor ve bir anda ortalık karışıyor. İki adam da silahlarını çıkarıp doğrudan bana doğrulttu ve Koca Adam bağırdı, "Polis! Ellerini görebileceğimiz bir yere kaldır. Tutuklusunuz."

Hay sikeyim.

Birkaç hap aldım diye yakalanmamın imkanı yok. Olmuyor. Titreyen ellerimi yavaşça kaldırıp bir mucize olması için sessizce dua ediyorum.

Belki de teşekkürlerimi göstermek için bir kiliseye uğramalıyım çünkü aniden bir motor sesi duyuldu ve bakışlar benden uzaklaştı. Sadece bir saniyem olduğunu biliyorum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve Growler'ı karnından sertçe iterek onu Big Guy'a çarptırıyorum.

"Siktir!" diye bağırıyor içlerinden biri. Kim olduğunu görmek için fazla oyalanmadım. Nefes alarak, formsuz kırımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde köşeye doğru koşuyorum.

Karanlıkta çınlayan bir silah sesi yok. ayak sesleri de yok. Sadece uzaktan gelen siren sesleri ve caddenin karşısında sigara içen birkaç sarhoşun var.

Aynen öyle. Ben temize çıktım.

Telefonum bir kez daha titriyor ve sonunda hoparlör simgesine basarak cevap veriyorum. "Fal... in," diye zorluyorum nefes nefese kalışlarımın arasında. "Sen... tamam mı?"

Bir sonraki blok ileride ve dönmem gereken yerin orası olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum. Düşündüm de, belki de saklanacak bir yer bulmalıyım. Onları daireye geri götürmek bela aramaktır.

"Tanrım, sonunda lanet telefona cevap veriyorsun." Her zamanki gibi benimle konuştuğu için heyecanlı görünüyor. Neredeyse gözlerini devirdiğini görebiliyorum.

"Şu anda biraz meşgulüm," diyorum, kelimelerim ayaklarımın kaldırırma her vuruşunda zıplıyor.

"Evet, biliyorum. Senin aptal kışını kurtarmaya çalışıyorum." Sözlerini dinlerken arka planda belli belirsiz tıkırtılar duyuyorum. Bilmesine imkân yok. Nasıl bilebilir ki?

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Rüzgâr yüzümü kırbaçlıyor, sahip olduğum azıcık nefesi çalıyor. Kaba tuğlalı bir duvara yaslanıyorum ve yan tarafıma doğru bükülüyorum.

"Durma, sandığın kadar uzakta değiller," diyor Falin. "İlerideki eski telefon kulübesini görüyor musun? Titrek ışıklı olanı?" Cevap vermemi beklemiyor. "Oraya ulaştığında sola dön. *Sola*," diye tekrarlıyor. "Sağa değil. Sağa gidersen bir polis arabasına çarparsın."

"Damon'ın sapık olduğunu sanıyordum," diyorum telefon kulübesine bakarak. Çok yakındı. Belki eve sağ salım varabilirim.

Elimdeki telefonu yanımdan ayırmadan tekrar koşmaya başlıyorum. Falin tekrar "Sol" diyor.

Her ne yapıyorsa, onun için minnettarım. Ama bunu ona asla söylemem. Oynadığımız küçük oyuna uymuyor. Ben buna "*kim diğerinin derisinin altına en çok girebilir?*" diyorum. Sanırım şu ana kadar berabere kaldık.

"Tamam, şu parmaklıklı pencereyi görüyor musun?" Etrafa bir göz attım ve tam olarak neden bahsettiğini anladım.

"Evet," nefes nefese kaldım.

"Kapı açık olmalı. İçeri girin ve en az bir saat orada kalın. Polisleri izleyeceğim ve eve dönmek güvenli olduğunda size haber vereceğim." "Ama nerede-"

"Sadece beni dinle. Gecenin ikisinde sana şaka yapmak için yolumdan sapacağımı mı sanıyorsun? Bu senin yapacağın bir şey, benim değil. Ben olgun bir yetişkinim." Sesi çok kendini beğenmiş geliyor. Tam olarak nasıl bir yüz ifadesi takındığını biliyorum. Sikimi sertleştiren surat. Kahretsin, kötü bir çocuk olduğum için beni azarlarken, yüzündeki o şımarık ifadeyle üzerimde gezinirken inanılmaz görünürdü. Düşüncesi bile pantolonuma boşalmama yetiyor. Cevap vermediğimde "Jasper?" diye soruyor.

"10-4, patron. Yine de bir sorum var." Kapıya ulaşip çekerek açıyorum, kedi sidiği ve çürümüş çöplerin istilacı kokusu karşısında burnumu kapatıyorum. Şimdi buranın neden boş olduğunu biliyorum.

"O ne, aptal?"

"Hâlâ polis üniformalarına erişimin var mı? Seni o kolalı keten pantolonların içinde hayal ediyorum ve bu bana bir semi veriyor." Yüzümde bir sırıtma belirdi.

ama bu kısa sürdü. Burası çok kötü kokuyor.

"Bilmek istemez miydin?" diye takılıyor. "Kapatıyorum. Kendini tutuklatma. Ya da öldürtme. Blake çok üzülür."

"Peki ya sen? Benim için ağlar mısın, tatlım?"

"Bir ya da iki damla gözyaşı dökebilirim... senin yerine bakmak için yapmam gereken ekstra işleri görünce."

"Kahretsin, bu çok soğuk. Ben sana ne yaptım ki?" Sesimi ipek gibi yumuşatarak cazibemi ortaya koyuyorum.

"Güle güle, Jasper. Telefonunu açık tut. Gitmek güvenli olduğunda sana haber veririm."

Böylece kuyruk sona eriyor ve ben de bu izbe yerde oturacak bir yer bulmak zorunda kalıyorum. Boş raflara ve soluk tabelalara bakarak buranın bir tür mağaza olduğunu tahmin ediyorum. Ne olduğunu merak ediyorum. Eski kullanılmış bardakları ve boş çöpleri bir kenara atıyorum ve köşede oturmak için yarı temiz görünen bir yer buluyorum.

Kedi sidiği kokusuna rağmen nefesimi tutarak bu geceki olayları zihnimde canlandırıyorum. Hangi cehennemde yanlış gitti? Ellerim titriyor ve artık "güvende" olduğuma göre, o ağrıyan açlık beni ele geçiriyor. Bu mükemmel, lanet olası mükemmel. Burada yasal bir fiş bulduğumu sanmıştım. Bu benim son seferim olacaktı. *Scout'un onuru*. Ve şimdi birden fazla şekilde bok gibi hissediyorum.

Bacağımı titretiyorum, kaslarımda huzursuz bir enerji dolaşıyor ve bütün gün aklımdan çıkmayan *Sleeping With Sirens* şarkısını mırıldanıyorum. Keşke gitarım yanımda olsaydı. Onu çalar ve içimden atardım. Falin ne derdi acaba? O grubu sever. Aslında, şarkının kafamda takılı kalmasının sebebi o. Sürekli mırıldanması insanı delirtebilir. Hayatımda ne kadar büyük bir baş belası olduğunu kanıtlıyor. Şairane bir şekilde ifade etmek gerekirse, o benim kişisel kulak uğultum.

Aklıma gelen düşünceyle yüksek sesle alay ediyorum. *Acaba onunla oynamak onu sistemimden çıkaracak mı?* Şüpheliyim ama teoriyi test etmek isterim.

Ne zamandır burada oturuyorum? Günler gibi geliyor. Buranın kokusu sonsuza dek burnumda kalacak. Telefonumu çıkarıp parlaklığını olabildiğince azaltıyorum ve Falin'e mesaj atıyorum.

Ben: Gitmeye mıyım? Burası ölüm gibi kokuyor.

En sevdiğim sosyal medya sitesinde gezinirken birkaç dakika geçiyor. Araba videosu. *Kaydır*.

Futbol özeti. Acı verici. Neden bütün takımlarım bu sezon berbat?

Ateşli hatun diş beyazlatma jelini gösteriyor. Hmm, oyalan... Boşver, çok giyinik. *Kaydır.*

Bir mesaj bildirimi geliyor ve sırtıyorum.

Falin: Ölü olmaksızın ölünün kokusunu almak daha iyidir. Ben söyleyene kadar kıcını dik tut.

Ben: Bu tartışılır... kusura bakmayın ama siz burada benim koklayıcımın acı çektiği koku büfesini solumuyorsunuz. Bir daha asla eskisi gibi olamayabilirim.

Çok kızgın. Bunu biliyorum.

Üç nokta dört ayrı zamanda belirip kayboluyor. Evet, kelimelerle içimi boşaltacak. Kabul ediyorum. Yoksunluk belirtilerine odaklanmaktan iyidir. Ve dürüst olmak gerekirse, bana kötü davrandığında aletim sertleşiyor. Hâlâ beynim bunun nedenlerini anlamaya çalışıyor. Kasık bölgeye bakıyorum ve Jasper Junior'a fısıldıyorum. "Senin ve benim yapmamız gereken ciddi bir ruh arayışı var, koca adam."

Falin: Zavallı bebek Jasper. Biliyorum! Sana kokulu bir mum göndereceğim... hiç uyumayan şehirde, bu teslimat hizmetlerinden biri güçlü bir şekilde devam ediyor olmalı. Hmm, ama hangi koku? Eau de not dead yet because of me sound good? Büyük çocuk donunu yukarı çek ve olduğun yerde kal.

"Siktir," diyorum, başımı sallayıp kıkırdıyorum. Ve işte Jasper Junior tam zamanında merhaba demek için uyanıyor.

Ekrana dokunuyorum ve esprili bir yanıt düşünüyorum, lanet olası beyin sisi sayesinde eskisi kadar kolay gelmeyen bir eylem.

Ben: Ya büyük çocuk külotu giymezsem?

Bu kulağa çok aptalca geliyor. Ayrıca, bu bir yalan. Bu Damon ve onun freeballing'i. Bunun için fermuarlardan çok korkuyorum. Ayrıca, topun terlemesi gerçek bir sorun.

Sil.

Entelektüel açıdan uyarıcı bir başka bangır bangır çalarken, duvarın arkasından gelen bir tırmalama sesi beni ürkütüyor. Ayağa fırladım.

Nabızım hızlandı ve hemen silahımı çektim. O polisler olamaz. Görünmez olup katı cisimlerin içinden geçemedikleri sürece olamazlar.

Lanet olsun, keşke Damon burada olsaydı. Leon'u bile alırdım ama o bana sessiz davranırdı. Bu işte benden daha iyiler. Tam olarak her şeyde daha iyiler.

Ses tekrarlandığında kulaklarım diken diken oluyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle. Bir nefes çekiyorum ve sesleniyorum. "Kim var orada?"

Lütfen kimse cevap vermesin. Kendimi bok gibi hissediyorum ve bu çöplükte birini öldürmek, burada pisliğimi temizlemek için daha fazla zaman harcamak zorunda kalacağım anlamına geliyor.

"Alo?" Daha yüksek sesle tekrarlıyorum, sessizce adım atmadan önce bir an bekliyorum.

Sonra tamamen farklı bir ses duyuyorum. Acınası bir miyavlama. Kahretsin, burada hâlâ kediler var. Yüksek sesle gülüyorum ve silahımı kaldırıp suçluyu bulmak için etrafı araştırıyorum. Miyavlama daha da yükseliyor, sanki küçük, yalvaran çığlıklardan oluşan bir şarkı gibi.

"Neredesin dostum?" Hala kendimi gizlemeye çalışarak fısıldıyorum. Duruyorum ve telefonumun el fenerini duvarın dibindeki yumruğumdan daha büyük olmayan bir deliğe tutuyorum. "Tabii ki. Pekâlâ, seni dışarı çıkaracağım."

Çığlıklar öyle bir çaresizlik seviyesine ulaşıyor ki, beni deli gibi motive ediyor. Bu gece lanet bir kahramanım. Kedi falan kurtarıyorum. Parçalanmış alçıpanı yırtıyorum, sidik lekeli konfeti gibi dağılan parçaları çıkarıyorum ve altındaki çürük çivileri ortaya çıkarıyorum. "Neredeyse bitti."

Silahımın kabzasıyla duvara vurmam bana ihtiyacım olan açıklığı sağladı. Tam orada, eski elektrik telleri ve su boruları arasında, gördüğüm en kirli, en sıska iki kedi yavrusu var. Onları fark ettiğimi anladıklarında siniyorlar, ama duvarın içine daha fazla dalamadan onları yakalıyorum. İlki simsiyah, parlak yeşil gözleriyle ruhuma bakıyor.

Sessizce miyavlıyor, tüyleri kabarmış. İkinci küçük olan cehennemlik. Bunu şimdiden söyleyebilirim. Kollarımın arasındayken ağlayışları aralıksız feryatlara dönüşüyor. Kardeşi gibi siyah görünüyor ama yakından bakınca pis olduğunu fark ediyorum. "Annen nerede?" Onları kolumun kıvrımına doğru kaydırıyorum ve ışığımı tekrar duvarın içine tutuyorum. Tek ağlama sesi onlardan geliyor ve açıklığın geri kalanı temiz görünüyor.

Işığımı kapatıyorum ve onların hızlı bir fotoğrafını çekip Falin'le olan mesajlaşmama ekliyorum.

Bana artık baba diyebilirsin.

Gönder.

Ne diyeceği umurumda değil. Bu iki bebek benim.

"Buradan çıkıp bir Şeyler yemeye hazır mısınız?" Sözlerimi anlamıő gibi sessizleőtiler. "Ben de."

Falin'in cevabını beklemeden bebekleri kapüşonumun cebine koydum ve kapıdan sıvıőtım.

İKİNCİ BÖLÜM

FALIN

GÖZLERİM HALDE KARARMIŞ AMA GECENİN İKİSİNDE UYANIK KALMIŞIM.

Jasper'ın şehrin zorlu bir bölgesindeki hareketlerini izlerken birden fazla ekrana bakıyorum. Bu lanet adam benim ölümüm olacak. Gerçekten de benden habersiz hap almak için gizlice çıkabileceğini mi düşündü? Düşündüğümünden daha aptal olmalı.

En azından o terk edilmiş dükkânda güvende olduğunu biliyorum, şimdilik. Aptalca bir hareket yapmadığı sürece her şey yoluna girecek. İhtiyacım olan uykuyu kaçırmam dışında.

Telefonum masamdaki yerinden çalıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, son yakışım için saçma bir cevap vereceğinden zaten eminim. Ekranda beliren şey tamamen beklenmedikti. Kocaman avucuna sığacak kadar küçük, iki yavru kedinin fotoğrafı. Beynim yetişmeden önce kalbim bir anlığına eriyor. Aww, *oh hayır'a o* kadar hızlı geçiyor ki kamçılanıyorum. Onları buraya geri getirecek. Dairemize. Bir ayakkabı kutusundan biraz daha büyük olmasına rağmen şimdiden birbirinden son derece farklı beş kişiyi barındırıyor. Tamam, belki abartmış olabilirim. Üç tane dolap büyüklüğünde yatak odası var. Ama duvarlar çok ince. En iyi arkadaşım ve onun saplantılı yeni erkek arkadaşıyla yan yana uyumak için fazla ince. Muhtemelen bir sürü hastalığı ve paraziti olan iki yavru kediye hangi cehenneme koyacağız?

Daha sonra metin geliyor.

Jasper: *Artık bana baba diyebilirsin.*

Hiç de hanımefendiye yakışmayan bir tavırla homurdanıyorum. Zaten hiçbir zaman bir hanımefendi olmadım. *Neden bu soytarıya karşı bir zaafım var?* Cevap vermek için telefonumu elime aldığımda, ekranımda bir uyarı beliriyor. Jasper hareket halinde. "Ciddi mi bu?" yüksek sesle sormadım. Ona kalmasını söyledim.

Avuçlarım onun canına okumak için kaşınıyor ama sonra bu düşünce yüzümün kızarmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oluyor. *Hayır. Jasper Shea'yı cezalandırma düşüncesi seni tahrik etmeyecek.*

Yakındaki sokak lambası kameralarının küçük görüntülerini gösteren ekranlarımı kontrol ediyorum. Yakın bir tehlikede olmadığından emin olduktan sonra onu arıyorum. İlk çalışta sesli mesaja düşüyor. "Olamaz."

Nabzım yükselirken tekrar arama tuşuna basıyorum. İkinci kez lanet sesli mesaj. Geçen hafta bit pazarından aldığımız gıcırdayan masa sandalyesinden kalkıp yatak odamın üç basamağını adımlıyorum. Kulağımda jenerik, *lütfen mesaj bırakın* kaydı çalıyor ve ona aklımın bir parçasını vermek için anlık bir karar veriyorum.

"Tutuklanmak mı istiyorsun? Ya da belki de ölüm dileğidir, tam karar veremiyorum. Her iki durumda da aptallık ediyorsun. Sana olduğun yerde kalmanı söyledim." Sinirli bir şekilde içimi çektim ve teslim olmuş bir tonda devam ettim. "Eğer mutlaka eve gitmen gerekiyorsa, beni ara ki sana en iyi rotayı söyleyebileyim. Oh, ve kediler... onları tutma konusunda herkese iyi şanslar."

Mesajı bırakmadan öncekinden daha yıpranmış hissederek bitir tuşuna bastım. Bütün gün rahatsız masamda oturmaktan kaslarım ağrıyor, bu binada ısı çok az olduğu için ayaklarım buz küpü gibi ve lanet olası bir azgınlık içindeyim. Buna bir de Jasper'ın beceriksizliği eklenince, burada durmuş işimi ve hayatımı bırakmanın doğru bir karar olup olmadığını sorguluyorum.

Oradaki hayatım bir bütündü. Nerede yaşadığım, hangi projeler üzerinde çalıştığım, ne zaman seyahat ettiğim ve en önemlisi kiminle yattığım gibi her konuda kontrolüm vardı.

Seks iynin de ötesindeydi. Her zaman beni boşaltacak yeni bir adam. Onları sev ve bırak. Asla bağlanmam ve asla incinmem ya da terk edilmem.

Geçtiğimiz ay olduğu gibi kontrolün her zerresinin parmaklarımın arasından kayıp gitmesi en hafif tabiriyle zor oldu. Kaygısız maskem düşmeye başladı. Blake bile ruh halimdeki değişiklikleri fark etmeye başladı.

Ekrandaki noktasının bir bloktan diğerine, en yakın metro girişine doğru ilerleyişini izlerken Jasper'ı tekrar aramaya çalışıyorum. Tahmin ettiğim gibi cevap yok. Yatağa gidebilirdim. Kendimi umursamamaya zorlayabilirdim. *Evet, doğru.* Ben öyle biri değilim. Öyle biri olsaydım, hâlâ San Francisco'da, körfeze bakan ofisimde oturuyor olurum.

Blake için buradayım. Bana ihtiyacı var. Ayrıca, benim yardımımıyla belki sonunda Jasper'ın kız kardeşini bulabiliriz ve en iyi arkadaşım hayatını yeniden düzene sokabilir.

Bu düşünce aklımdan çıkarken, karyolasının duvarıma vuruşunun tanıdık sesi başlıyor. Buraya taşındığımızdan beri her gece olduğu gibi. Yemin ederim, bu ikisi kadar çok sikişen birini tanıdığımı sanmıyorum. Kıskanıyor muyum yoksa vajinası için endişeleniyor muyum bilmiyorum.

Ve işte sızlanmalar başlıyor.

"Tanrı aşkına," diye inliyorum. Elimde telefon, küçük açık konsept mutfak ve oturma alanına doğru ilerliyorum. Neredeyse Leon'un gömleksiz göğsüne çarpacaktım, şokla bir adım geriye sıçradım.

"Siktir, seni korkuttuğum için özür dilerim." Bir elini yorgun gözlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Damon ve Blake'in uyandırma çağrısı seni de mi etkiledi?" Bir şişe su almak için yanından geçip buzdolabına giderken soruyorum.

İnlemekle kıkırdamak arasında bir ses çıkarıyor. "Haftalardır doğru düzgün bir gece uyuduğumu sanmıyorum."

"Bir aile müdahalesi yapalım mı?" Elim ıslak dudaklarıma silerek şaka yapıyorum.

"Bir şeylerin peşinde olabilirsin," diyor sırtarak. Kahretsin, çok çekici biri. Tüm sırlarını saklayan, için için yanan ela gözleri var. Dudak halkası da öyle. Her zaman dişlerinin arasında kemiriyor. Piercingli bir adam beni tahrik ediyor.

Ona baktığımı fark ediyorum ve gözlerimi kırıştıtararak bakışlarımı duvardaki renksiz bir noktaya odaklıyorum. "Hatırlat da odama asla resim asmayayım."

"Ah evet, bu her yerde cam kırıkları aramak olurdu." Kollarını başının üzerine uzatarak yağsız kaslarını gösteriyor. "Hey, Jasper'ın gittiğini fark ettim. Senin odanda mı?"

Su neredeyse dudaklarımdan fışkırdığında yudumun ortasıydım. "Ne? Neden böyle düşündün ki?" Sesimden öfke damlıyor.

Leon bana tezgâhtan bir kâğıt havlu uzatıyor, sırtışı hâlâ gözümün önünde. "Hadi ama, ikinizin takıldığını biliyorum. Bu çok açık."

Jasper ona ne söyledi?

"Takılmıyoruz. O adam beni deli ediyor. Ayrıca benim tipim değil," diye yalan söylüyorum. "Ben daha yaşlı erkekleri tercih ederim... hayatlarını bir araya getirmiş."

Leon çenesini kaşıyor, beni benim hoşuma gitmeyecek kadar yakından inceliyor. "Peki ya Blake'in doğum günü?"

Lanet olsun ona. Bu konuyu açacağını biliyordum.

"Bu-Bu-Bu-Bu-Hiçbirşeydi. Hiçbir şey olmadı." Kendi kelimelerimi çarpıtmamdan, herhangi bir saçmalık dedektörü bunun cesur bir yalan olduğunu anlayabilir.

Gerçek şu ki, o gece öpüştük. Bu .

Şey... tamam, belki biraz kuru sürtünme de vardı. Ama yemin ederim orada durdu.

Aslında sadece birimiz ne olduğunu hatırlıyor ve o da hap ve içkiden ayakta zor duracak kadar sarhoş olan adam değil.

Uyandığım ve onu yanımda yerde baygın gördüğüm anda bunun bir hata olduğunu anladım. O konuyu açmayacaksa ben de açmayacaktım. Şanslıydım ki tek kelime bile etmedi.

Leon, kendini beğenmiş bir pislik olarak sadece başını sallıyor ve kuru bir kahkaha atıyor. Bu durumun bu kadar komik olduğunu düşünmesine sevindim. Onun alaylarına esprili bir karşılık vermeyi düşünmeye fırsat bulamadan, bir depremlle bölünüyoruz.

Pek sayılmaz... ama lanet olsun, sanki bu ikisi zemini gibi geliyor. Kalçalarımı sıkıyorum ve bir yudum daha su içiyorum.

Leon, "Bina yöneticisinden henüz bir yazı almadığımıza şaşırdım," diyor. Dizüstü bilgisayarının sehpanın üzerinde katlanmış bir şekilde durduğu kanepeye doğru ilerliyor.

"Sanırım bulduk. Blake bana Damon'ın hallettiğini söyledi. Bu ne anlama geliyorsa artık." Omuz silkiyorum ve mutfak tezgâhındaki birkaç rastgele nesneyi düzenliyorum. Bu gece hiç uyuyamayacağım gibi. Kendime çeki düzen vereyim bari.

"Peki Jas senin odanda değilse, nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Leon telefonunu çıkarmış ve biriyle mesajlaşıyor. Muhtemelen Jasper. Ekranındaki parlaklık loş odada bir spot ışığı gibi.

"Hiçbir fikrim yok," diye tekrar yalan söyledim. Jasper'ın bağımlılık sorununa karışmayacağım. Eğer çocuklar gözlerinin önündekini göremiyorlarsa, sezgileri düşündüğümünden çok daha zayıf demektir.

Leon'un yüz ifadesine bakılırsa bana inanıyor gibi... ama yüzünde endişeli bir ifade var. İçimden bir ses ne olduğunu çok iyi bildiğini söylüyor. Kanepenin diğer ucuna çöküp bacaklarımı sokuyorum. En kalın çoraplarımla bile, ayak parmaklarım küçük buzdağları gibi hissediyor.

Tedirginlik göğsümü daraltıyor. Metrodaysa Jasper'ı tekrar aramanın bir faydası yok. Ama eğer rotasını doğru zamanladıysam.

birkaç dakika içinde evde.

Leon ve ben, arkadaşımızın... coşkulu sesleri... sessizliği doldururken, her ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde, sözsüzce oturuyoruz. Jasper için onun da en az benim kadar endişelendiğine bahse girerim. Burada yaşamak beni erken yaşlandıracak. Otuzuma bile gelmeden kaz ayakları çıkacak. Sephora'ya gidip yeni bir cilt bakımı alsam iyi olacak.

On beş gergin dakika geçtikten sonra kapının tokmağı tıkırdıyor ve Jasper'ın ağır adımları ikimizin de dönüp bakmasına neden oluyor. Darmadağınık halini gördüğümde göğsümü bir ağrı kemiriyor. Siyah kar maskesi başının üstüne kıvrılmış, kirli sarı saçlarının telleri alttan görünüyor. Siyah kapüşonlu bir tişört ve bol, koyu renk bir kot pantolon giyiyor; her ikisi de toz ve kir gibi görünen şeylerle kaplı. Son bir saattir soğukta dışarıda olmasına rağmen cildinde donuk solgunluk var. Okyanus mavisi gözleri bile fırtınadaki deniz gibi buğulu.

Orada oturduğumuzu fark ediyor ve aniden dünya için taktığı maske yerine oturuyor. "Lee, yukarıda ne yapıyorsun?" Başını eğiyor, Blake ve Damon'ın odasından gelen sesleri alıyor ve gülüyor. "Tam zamanında."

"Neredeydin?" Leon hemen konuya girerek sorar.

Jasper'ın bir bahane uydurmaya çalışmasını izlerken dizim titriyor. O daha ağzını açamadan miyavlama sesi apartmanda yankılanıyor. Kahretsin, neredeyse yavru kedileri unuttuyordum.

"Bu da ne-" Jasper kapüşonunun cebinden iki yavru kediye çıkarırken Leon yüzünü buruşturur.

"Şşşt, bebekler. Babanız sizi besleyecek," diyor Jasper yavru kedilere ve Leon'un sorusunu tamamen görmezden geliyor.

Bakışlarımı Jasper'dan ayırıp Leon'a dönüyorum. "Bilmek bile istemezsin."

"Haklısın. Bunun için artık çok geç," diyor Leon iç çekerek ve koltuktan kalkıyor. Jasper'a yaklaşıp yavru kedilere bakıyor. "Bizim odamızda kalmayacaklar."

Siyah bir kedi yavrusunu Leon'la göz hizasına gelecek şekilde kaldırıyor. "deme. Şu surata bak."

"Ben yatmaya gidiyorum." Loş ışıktaki Jasper'la kendi odalarına dönerken Leon'un yüzündeki gülümsemenin hayaletini yakalıyorum.

Jasper dolaptan bir tabak çıkararak kendini meşgul ediyor. Mutfakta ona katılıyorum ve iki kişiyi nasıl beslemeyi planladığını merak ediyorum.

yabani kedi yavruları. Kapüşonunun cebinden bir kutu kedi maması çıkarırken uzun süre merak etmeme gerek kalmıyor.

"Sen lanet olası Mary Poppins misin?" Ben soruyorum. "O kapüşonun içinde başka ne var?"

"Kapüşonluda başka bir şey yok ama pantolonumda sihirli bir şey var," diyor duraksamadan. Koluna vuruyorum, bu da ondan sadece bir sırtıma alıyor. Kutuyu bana uzatıyor. "Al, bunu açabilir misin? Ellerim dolu."

"Evet." Sanırım artık onun kedi suçlarına ortak oldum. Acınacak kadar sevimliler. Zavallı küçük şeyler.

"Bir saniye çocuklar, anneniz num-num'larınızı açıyor," diyor garip bir şekilde benim için yapan bir bebek sesiyle. Lanet olsun, bu şehirde sevişecek normal bir adam bulmalıyım.

"Lütfen bir daha asla num-nums deme. Sanırım kulaklarım kanıyor." Jasper kıs kıs gülerken ben bir kaşık alıp kedi mamasını küçük bir tabağa koyuyorum. "Hadi onları odama götürelim."

Kaşları kalkıyor. "Sonunda içeri davet edildim ve tek gereken açlıktan ölmek üzere olan yavru kedilerdi." Onları bir eliyle havaya kaldırarak gözleriyle buluşturuyor. "İkinizi sevdiğimi biliyordum."

"Aptal. Karınlarını doyuralım da bu gece aptallık ettiğin için sana bağırabileyim." Odama doğru Blake ve Damon'ın nihayet sakinleştiğini fark ediyorum. İkimiz de içeri girdiğimizde kapıyı kapatıyorum.

Bu küçücük odada, Jasper'ın büyüklüğü ezici. Onun varlığı her santimlik alanı, her nefeslik havayı yutuyor gibi görünüyor. Etrafında dolanıyorum ve tabağı yere koymak için eğiliyorum, uyku şortumun ne kadar küçük olduğunun farkındayım. Jasper yavru kedileri nazikçe tabağın önüne bırakıyor ve yatağımın kenarına oturup onların iğrenç ıslak mamayı yemelerini izliyoruz.

"Sanırım siyah olana Mayhem adını vereceğim. Kısaca May." Kollarının üzerine yaslanıp uzun bacaklarını önüne uzatıyor. "Diğerinin adı da Kaos olabilir. O bir cehennem zebanisi, bunu söyleyebilirim."

Göğsümdeki acıyı görmezden geliyorum. "Bu gece ne oldu böyle?"

Yavru kedinin başını kaşımak için belinden eğiliyor. "Ya da belki Havoc. Evet, bu ismi sevdim."

"Ne yaptığınızı biliyorum," diyorum kollarımı kavuşturarak.

"Gidip bir bez almalıyım. Çok pisler." Kendi kendine mırıldanır ve ayağa kalkmaya başlar.

"Jasper." Pazusunu ya da tutmaya çalışıyorum. O şey çok büyük.

Uzun bir iç çekti ve bakışlarımla buluştu. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüzü ağırlaşmış gibi sarkıyor. "Ne söylememi istiyorsun?"

İçinden geçen her duygunun farkındayım. Benden saklanabileceğini sanıyor ama saklanamıyor. Titreyen uzuvlarını ya da çiğ olana kadar dudağını nasıl endişelendirdiğini gizleyemiyor. Huzursuzluğunu görüyorum. Arzuladığında düşüncelerinin nasıl uzaklaştığını.

Aptal olduğu için onu kadar azarlamak istesem de, ihtiyacının bu olmadığını biliyorum. "Kapüşonunu çıkar ve arkana yaslan."

Dudağının kenarı yukarı kalkıyor ve beni içine almak için başını eğiyor. "Gerçekten mi? Oraya gideceğimizi düşünmemiştim ama evet hanımefendi."

Kolunu şakacı bir şekilde ittim. "Kapa çeneni ve dediğimi yap."

"Lanet olsun, en azından önce bana yemek ısmarla." Kirli kapüşonunu çıkarmadan önce maskesini başının üstünden çekip yere fırlatıyor. Üzerinde göğüs kaslarına ikinci bir deri gibi yapışan beyaz pamuklu bir faniladan başka bir şey yoktu.

Ve ağzım aniden cehennem gibi kurudu.

"Arkana yaslan ve gözlerini kapat. Sana bazı akupresür noktaları uygulayacağım."

Jasper başını yastığıma koyarak yeniden konumlanırken ben de ışık düğmesine basmak için odayı geçiyorum. Yavru kediler yemeklerini bitirdi ve aklım şimdi var olmayan kum kutularını kullanmak zorunda kalacakları gerçeğine kayıyor, ama Jasper'ın sonunda beni dinlediğini görünce bu düşünceyi görmezden geliyorum.

Göğsü şimdiden daha yavaş inip kalkıyor, bu da rahatlamaya başladığının bir işareti. Yatağa onun yanına tırmanıyorum, kenardan düşmemek için olabildiğince yaklaşıyorum. Bu kadar yakinken erkeksi kokusu beni bunaltıyor. Lanet olsun, neden bu kadar azgın olmak zorundayım?

"Falin?" diye fısıldıyor. "Oturmalı mıyım?"

"Ne kadar iyi bir çocuk, izin istiyor," diye şaka yapıyorum. Sessiz bir kahkaha attı. "Hayır, olduğun gibi kal." Elini tutuyorum ve başparmağı ile işaret parmağı arasındaki dokuma noktasından başlayarak hafif bir baskı uyguluyorum. "Geçen yıl Çin'de yaşadım. Sadece birkaç aydı ama bir iki şey öğrendim."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor. "İyi hissettiriyor."

Noktayı tutmaya devam ederken övgüleri karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum. "İçimizde Chi adı verilen bir yaşam gücü olduğuna dair bir inanç var. Bir de

Vücutta Chi'nin takılıp kalabileceği noktalar vardır ve bu da her türlü hoş olmayan şeye yol açar."

Elimi bileğinden iç önkolundaki noktaya doğru hareket ettirdiğimde nefesi kesiliyor ve hafifçe titriyor. Dairesel hareketlerle nazikçe masaj yapmadan önce noktayı sessizce tutarak yaklaşık bir dakika geçiriyorum. Kolundaki deri tüylerim diken diken oluyor.

"Ulaşmak istediğim son bir nokta var." O noktaya ulaşmanın en iyi yolunu bulmaya çalışarak ona bakıyorum. Bu şekilde yatarken gerçekten tek bir yol var.

"Uh, huh," diyor, zar zor tutarlı bir şekilde. Fazla düşünmeden gövdesinin üstüne tırmanıyorum, dizlerim iki yanında. Tabii ki kafasını kaldırıp gözlerini kocaman açıyor. "Bunu yapıyor muyuz?"

"Şşşt," diyorum omuzlarını aşağı iterek. "Burada olan şey bu değil. Sadece gözlerini tekrar kapat."

"Sen üzerimdeyken rahatlamamı mı bekliyorsun?"

"Duracağım," diye uyarıyorum.

"Hayır, yapma." Sesi o kadar çaresiz geliyor ki sıcaklık göğsüme yayılıyor... ve başka yerlerime... daha aşağılara.

Memelerimi yüzüne bastırmamak için elimden geleni yaparak kaşlarının arasına bastırıyorum. *Ama lanet olsun.* Memelerimi gerçekten yüzüne bastırmak istiyorum. Vücudu o kadar mükemmel ki. Karın kasları çamaşır tahtası gibi. Tek yapmam gereken biraz aşağı kaymak.

Hayır.

Yavru kediler ağlamaya başladı ve beni düşünce trenimden kopardı. Tanrıya şükür.

Jasper tekrar oturmaya başlıyor ama ben onu geri itiyorum. "Dinlen. Gidip bir kutumuz ve taşınmadan kalma eski gazetelerimiz var mı diye bakayım."

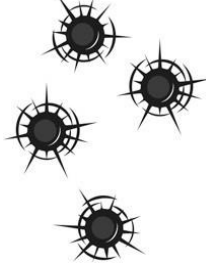
Bu şimdilik geçici bir kum kabı olarak iş görecektir.

"Duydunuz mu kızlar? Anneniz sizinle ilgileniyor."

Dudaklarımı çekiştiren hain gülümsemeyi gizlemek için çenemi kıvrarak yumuşak bir alay attım. Jasper hangi fantezi dünyasında yaşıyorsa, orası tam bir tatil yeri olmalı. Neredeyse ona katılmak istiyorum. Şu anki gerçekliğimizden çok daha iyi olurdu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ALEXANDER

DOMINIC'IN KAFATASINA ÇARPAN YUMRUĞUMUN GÜZEL MELODISI

kötü ruh halime yardımcı oluyor. Kardeşi Bruce, yüksek ofisimin çevresinde başı öne eğik adımlarla yürüyor.

Dominic' bedeni yere yığılıyor ama yere düşmeden önce siyah saçlarından bir avuç tutup onu ayağa kaldırıyorum. "Bruce, buraya gel ve onu tut."

"Ama-"

"Şimdi. Yoksa Ace'i arayıp ona belli bir huzurevini ziyaret etmesini söylememi mi tercih edersin?" *Ah, bu onun dikkatini çekti.* Bruce, zavallı bir çöp parçası gibi ayaklarını sürüyerek geldi. "Tutun onu. Onunla işim bitmedi."

Tereddüt ediyor ama ben bakışlarımı genişleterek ona dalga geçmediğimi gösteriyorum. Bu işe yaramaz hayvanlar her şeyi mahvetti ve şimdi Brennan öldü ve amcam cevaplar için enseme soluyor. Haftalardır buluşmamızı erteliyordum ama zamanım tükendi.

"Lütfen," diye yalvarır Dominic. "Her şeyi yaparım... Onları bulabilirim."

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve ağrıyan yumruklarımı ovuyorum. "Kapa çeneni ve adam ol."

Geri çekilip gözünün kenarına bir yumruk atıyorum ve kafası duvara çarpıp yankılanırken gülümsüyorum. Adrenalin damarlarıma doluyor ve dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bruce bakışlarıma karşılık vermeden, "Patron, sanırım yeterince içti," diyor.

"Ne zaman yeteceğini söyleyeceğim." Dominic'in yanaklarından süzülen kan, ten rengi Carhartt ceketinin yakasını ıslatıyor. Bu manzara sadece öfkemi körüklüyor.

Yumruğumu geri çekiyorum ve dudaklarını kırmızıya boyayana kadar karnına defalarca yumruk atıyorum. İnlemeleri boşlukta yankılanıyor.

Ofisimin kapısının çalınması beni vuruşumun ortasında durdurdu. Bruce'a başımı o." salladım. "Kontrol et

Bruce ellerini kardeşinin üzerinden çektiği anda Dominic yere yığılır. yerde, sadece kısmen bilinçli. Masamın üzerindeki kutudan birkaç mendil alıp yarılan eklemelerimi sildim. Bruce kapıyı kapatırken, "Kızlar," diye mırıldanıyor.

"Peki," dedim. "Orada öylece durmayın, içeri alın onları."

Dominic'i yolumdan çekerek masamın köşesini dönüyorum ve kenarına tünüyorum. Bruce kapıyı ardına kadar açtı ve iki muhteşem kız ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Biri kızıl saçlı, diğeri sarışın, ikisi de tam istediğim gibi reşit bile değil. Gözlerindeki belirsizlik bana yeni olduklarını söylüyor. *Mükemmel*. Yuri'ye sonra teşekkür .

"İçeri gel, ısırمام." Sırıttım ve iyi niyetimi göstermek için kollarımı iki yana açtım. "Bruce, neden yeni arkadaşlarıma bir içki getirmiyorsun?"

"Evet, patron."

Dominic inleyerek arkamda oturmaya çalışıyor. "İşiniz bittiğinde kardeşinizi alın ve onu temizleyin. Bir saat içinde ikinizin de buraya dönmesini istiyorum. Akşam yemeği için amcamla buluşmadan önce yapmamız gereken işler var."

Bruce başını sallıyor ve bar arabamdan üç shot bardağına votka dolduruyor. Üçüncüyü bana getirmeden önce her kıza bir tane uzatıyor. Aldım ve sıkıllı dişlerimin arasından havayı emerek geri çektim.

"Başka bir şey var mı, Patron?"

Masanın etrafında dolanarak üst çekmecemi açıyorum ve içindekileri gösteriyorum. Bruce iyi eğitilmiş bir köpektir. Tam olarak ne biliyor. O meşgulken, kızlara yaklaşmalarını işaret ediyorum. "Size bakmak istiyorum."

El ele tutuşuyorlar, uzuvlarındaki titreme belli oluyor. "Bizden ne istiyorsun?" diye soruyor kızıl saçlı sessizce. Kızıl saçlıların ateşli ruhuna bayılıyorum. Onları kırmak çok daha eğlenceli oluyor.

"Sadece biraz eğlenmek için buradayız. Eğlenmeyi , değil mi?" Uzanıp parmaklarımı esnek tenlerinde gezdiriyorum. Çok genç ve saf. "Bruce?"

Bruce şişman bir sikici olabilir ama gerektiğinde hızlıdır. İri gözleri benimkilere kilitlenirken, Bruce onlara en sevdiğim karışımdan birer tane saplıyor - onları benim uysal oyuncağım yapacak ama tamamen bayıltmayacak bir sakinleştirici. Bunun ne eğlencesi olabilir ki?

İyi bir köpek gibi benim için masama birkaç satır hazırladı. Kendimi toparlamaya ihtiyacım var.

"Onları nerede istiyorsunuz?" diye sorar, kızlar başlarını sallar ve bacakları pes eder.

Koklayarak köşedeki kanepeyi gösterdim. Lanet olası yeni ofis. Burada uzun süre kalacaksak burayı düzene gerek. O pislikler mahvetmeden önce Velvet'in arkasında mükemmel bir düzenim vardı.

Yumruklarımı sıkarak öfkenin üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Brennan'ın ölmüş olması çok kötü. Bu ikisi hoşuna giderdi. Her zaman eğlenmeye hazırdı. Mızımız yalakanın özlediğim tek yanı bu. Gitmesi en iyisi. Sadece Ivan'ı ikna etmem gerek.

"Çık dışarı, Bruce. Ve bir saat içinde geri dön. Yapacak işlerimiz var. Ivan o lanet yılbaşı partisi için her detayı bekliyor." Sanki bazı politikacılar ve onların sikleriyle vakit kaybetmem gerekiyormuş gibi. Ama cüzdanları hiç boşalmıyor... Bu da onları en değerli müşterilerimiz yapıyor.

Bruce ve Dominic kapıdan çıkmadan önce kemerimi çıkarmış, sarışının üzerinde geziniyordum. Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve inliyor. "Lütfen..."

Burası benim canlandığım yer.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JASPER

PENCEREDEN, INSAN YIĞINLARINI IZLIYORUM, HER BİRİ sıradan hayatlarını yaşamakla meşguller. Alışveriş listeleri ve planlanmış toplantılardan oluşan kendi dünyalarına dalmışlardır. Kuru temizleme almak ya da bebek bakıcısına ödeme yapmak için eve koşturmak. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyor musunuz?

"Ya denersem... Hayır, bunu da düşünmüşler. Bunu kim şifrelediyse ne yaptığını biliyordu." Falin ve Leon kanepede yan yana oturmuş, buraya taşındığımızdan beri her gün yaptıkları şeyleri yapıyorlar. Bacağımın titremesi durmuyor ve bu beni deli ediyor. Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var.

"Kesinlikle Brennan değildi. İş teknik geldiğinde tam bir çöptü," diyor Blake. Kanepenin ucunda oturmuş, Damon'la buluşacağı gün için botlarını bağlıyor.

Falin dönüp hüzünlü bir gülümsemeyle onun bakışlarını karşılar. "Kim bilir? Yani, o çifte hayat yaşıyordu."

Blake başını eğdi ve iç geçirdi. "Doğru." Ayağa kalkıyor ve ön kapının arkasındaki kancadan ceketini alıyor. "Bugün yardımımıza ihtiyacın olmadığına emin misin? Evde kalmamın bir sakıncası yok."

"Gidin eğlenin. Lütfen... Burada zaten çok kalabalığız. Yakında birbirimizi öldürmeye başlayacağız." Falin dikkatini tekrar ekrana vermeden önce bana doğru bakıyor.

Onun yatağında uyandığımı hatırlıyorum, bedeni göğsüme yaslanmıştı, yavru kediler başımızın üstünde kucak kucağa uyuyorlardı. Kahretsin, çok güzeldi. Muhtemelen son birkaç yıldır uyandığım en iyi yoldu.

Ne yazık ki gözlerini açar açmaz benden nefret ediyormuş gibi davranmaya başladı.

"En azından bir parçayı aldık - bizi buraya getiren ekmek kııntısı. Şimdi bu karmaşanın geri kalanını çözebilirim ve bu şehirde nereye bakmam gerektiğini bulabilirsem." Leon klavyesini tıkırdatıyor, başı öne eğik. Blake hariç hepimiz bitkin görünüyoruz. O ıslıl ıslıl parlıyor.

Damon yeni duş almış ve siyahlar giymiş bir halde yatak odalarına doğru ilerliyor. Bahse girerim bütün sıcak suyu kullanmıştır... Bu tam Damon'a göre. "İkiniz de çok sevimli görünüyorsunuz," diyorum. "Mükemmel emo çifti gibi. Ve çok iyi dinlenmişsiniz, sanki bütün gece birbirinizi becermemişsiniz gibi. beynim dışarıda."

, huysuzum. Keşke tüm suçu uykusuzluğa atabilseydim.

Damon elini Blake'in sırtının alt kısmına koyduğunda Blake'in yanakları pembeleşir. "İltifatını kabul edeceğim ve gerisini başka bir zamana bırakacağım. Yemek yedin mi? Acıkmış gibisin."

"Henüz değil." Öfkelendim. "Her sinirlendiğimde önüme yemek atamazsın."

Falin dizüstü bilgisayarını telefonuyla değiştirerek, "Bir şeyler sipariş edeceğim," diyor.

Leon'a bakıyor ve ekliyor. "Tayland mı?" "O da olur," diye cevap veriyor.

Ben görünmez miyim?

"Ya başka bir şey istersem? Meksika ya da İtalyan gibi," diye kollarımı kavuşturarak.

"Buranın beş yıldızı var. Mahalledeki en iyi Pad Thai," diyor Falin, beni görmezden gelerek.

"Biz çıkıyoruz," diyor Blake dikkatle. "Sonra görüşürüz çocuklar." "Bir şey olursa ara," diye ekliyor Damon. Daha önce kapıdan çıkmışlardı. hiçbirimiz veda etme şansı bulamayacağız.

"Gidip yavru kedilere bakacağım," diye homurdandım.

Leon sonunda odada olduğumu fark etti. "Blake ve Damon'a onlardan bahsettin mi?"

Falin'in kapısına giden yolun yarısında durup dönüyorum. "Henüz değil. Onlar tam olarak bu sabah *müsait*."

Kollarını başının üzerine uzatıyor ve Falin'in omzuna benim hoşuma gitmeyecek kadar yaklaşıyor. "En yakın barınağa bakacağım. Yemekten sonra onları içeri alabiliriz."

Bir anda duygularım sistemime doldu. Dişlerimi sıkarak basit bir "Hayır" dedim.

Falin başını eğip bana dikkatle bakıyor. "Jasper, onlara iyi bir hayat veremeyeceğimizi biliyorsun."

"O haklı. Onları saklamak istemeniz mümkün değil." Leon ekliyor.

"Dene ve al onları," diyorum. "Olaclaklardan hoşlanmayacaksın."

Belki hıyarlık ediyorum ama burada olup bitenler hakkında hiçbir söz hakkım olmamasından bıktım. Kaza öncesinden beri pek yardımım dokunmadı ve bir şeye ihtiyacım var, beni ayakta tutacak herhangi bir şeye.

Karşılıklı bakışılar. "Pekala... Belki de gidip onlar için bir şeyler almalısın. Bir kum kabı, gerçek mama kapları."

"Damon'ın ne düşündüğünü göreceğiz," diyor Leon sesini . Aptal değilim. Gerçekte söylediği şey, *'Kötü adam olmak istemiyorum, bu yüzden Damon'ın takım için bir tane almasına izin vereceğim'*.

"Kalıyorlar," diye tekrarlıyorum. "Sevdiğimiz insanlardan-hayvanlardan- öylece vazgeçmeyiz."

Falin ayağa kalkıyor, sanki bir uçuş riskiymişim gibi bana bakıyor. "Gidip onlara biraz erzak getirmeye ne dersin? Ben de seninle geleceğim."

İfadesini okuyabiliyorum. Aslında benimle gelmek istemiyor. Tekrar sayı yapmayacağımdan emin olmak istiyor. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Özellikle de bana acıyan gözlerle bakan birine.

"Burada kal, Pad Thai'ni ya da her ne sipariş ettiysen onu ye. Ben sonra geleceğim."

"Kardeşim-" Leon başlıyor. Elimi kaldırdım.

"Sorun değil. Ben yetişkin bir adamım. Senin yemeğine ve bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Duş almadığımı ya da üstümü değiştirmediğimi umursamadan odayı geçip kapıdan sivişıyorum.

Sorun yok. Ben . Basit bir iş. Bir hayvan dükkanı bul, bir şeyler al ve geri gel. Fiş bulmama gerek yok.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor ve uzun bir nefes alıyorum. Bunu yapabilirim.

Arkamda olduğunu fark edene kadar birkaç blok ilerledim. Doc Martens'lerinin kaldırımnda çıkardığı sesi ezberledim, parfümünün ince ipuçlarını öğrendim. Gül gibi kokuyor, ama satıcıların sokak köşelerinde sattığı ucuz güllerden değil; daha koyu, daha zengin, sanki demir kapıların ardındaki bir gece bahçesinde açmış, sapları en keskin dikenlerle sarılmış gibi. Kişiliğine çok uygun.

Sağa sapıyorum, el ele bir çiftin yanından geçiyorum ve bir sonraki köşeden dönüyorum. Onu küçük bir maceraya çıkarayım mı? Eğlenceli olurdu ama yavru kedileri uzun süre yemeksiz ve kumsuz bırakmak istemiyorum. Bunun yerine, bir restoranın arka girişindeki oyuğa girip bekliyorum.

Saniyeler sonra vücudu ortaya çıkıyor. O mükemmel kum saati, ağzımı sulandırıyor. Yemin ederim sırf benimle dalga geçmek için o minik bluzları giyiyor. Bu, metal çiviler ve siyah kalplerle süslenmiş. Yaklaşıp etrafına bakarken avuçlarım kaşınıyor. Tam bir daire çizerek dönüyor, tam önündekini kaçırıyor. *Gölgeleri unutmamalıyız. Biz canavarlar orada saklanırsınız.*

Sırtı dönükken bir adım öne çıkıp kollarımı beline doluyorum ve sırtı göğsüme değene kadar onu kaldırıyorum. Ayaklarını havaya kaldırıp beni tutmaya çalışırken avuçlarım çıplak karnında geziniyor.

Eğildim ve dudaklarımı kulağına değdirdim. "Ceketin nerede? Bu küçük tişörtle burada donacaksın."

"Jasper, ne oluyor lan? İndir beni." Sesindeki ateş beni gülümsemeye zorluyor.

"Neden beni takip ediyorsun, tatlım? Beni çok mu özledin?" Kulağının kabuğuyla bir saniye oyalanıyorum, vücudunun benimkine karşı kıpırdanışını seviyorum.

"Yemin ederim, hemen şimdi bırakmazsan uykunda taşaklarını keseceğim."

"Tamam, tamam, bebek suyu deposunu işin içine sokmaya gerek yok." Ayaklarını yavaşça tekrar yere koyuyorum, kollarımı kavuşturup tuğla binaya yaslanıyorum. Hareketsiz duruyor, sadece hızlı bir nefesle omuzları yükseliyor. Hareket o kadar hızlı ki neredeyse kaçırıyordum - vücudu dönüyor, aramızdaki boşluğu kapatıyor. Birden göğsüme bastırıyor, sustalısının keskin kenarını boğazıma dayıyor. Gözleri beni sabitliyor, sert ve ölümcül. İnlesem mi yoksa altıma mı işesem bilemiyorum. "Benimle flört etmeyi bırak, yoksa sana aşık olabilirim," diyorum şakacı bir tonda.

"Ben boş tehditler savurmam, Jasper. Beni bir daha böyle yakalarsan bu bıçak, kullanacağımın yanında tereyağı bıçağı gibi kalır." Bıçağı yaklaşıyor ve derimin yarılmasının keskin acısını hissediyorum. Birkaç uzun an boyunca bu şekilde kalıyoruz, kalp atışlarımız birbirimizin göğsüne çarpıyor, gözlerimiz sessiz bir savaşa kilitlenmiş durumda. Benim yumuşamamı bekliyor. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp itaatkâr bir köpek yavrusu gibi ona "Evet Falin" dememi. Ve söyleyeceğim, ama onun dumanlı gözlerinde dans eden her ateş kıvılcımını ezberlemeden önce değil.

Elini uzatıp boğazımdan çekiyorum. "Sana inanıyorum." Gözlerini kırptırıp geri adım atıyor ve yumruğundaki kanımla lekelenmiş bıçağa bakıyor. Boynumu kavrayıp yüzeye çıkan kıpkırmızı boncukları siliyorum.

Falin çantasını karıştırır ve bir mendil çıkarır. "Al bakalım." Boğazımı temizleyerek mendili alıyorum ve kanı silmeye çalışıyorum. Caddenin karşısından birkaç yayanın bize baktığını fark ediyorum. "Gitmeliyiz," diyor, muhtemelen benimle aynı insanları fark ediyor.

"Evet, bir saniye." Kapüşonumu çıkarıp kafasına geçiriyorum. "Bunun için benimle kavga etme. Hava soğuk." Dudaklarında sevimli bir kaş çatma ifadesi beliriyor ama kapüşonunu sonuna kadar indiriyor. Dizlerinin üzerinde duruyor ve onu daha fazla süzemeyeceğim için bir anlığına hayal kırıklığına uğruyorum. Ama Manhattan'ın geri kalanı da öyle.

Google'da bulduğum bağımsız evcil hayvan malzemeleri dükkânına doğru yan yana yürüyoruz. Falin nervürlü bilek kelepçesiyle oynarken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yoktu. Hap da almayacaktım."

"Bu tartışmayla uğraşamayacak kadar yorgunum," diyor, hiç vakit kaybetmeden.

Evcil hayvan dükkânı birkaç metre ötede, bir grup işçinin tuğla kaplamaların etrafında toplanarak onarım yaptığı bir yaya tünelinin hemen ötesinde.

"Tartışma nedir? Tek söylediğim, bana güvenebilirsiniz. Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Umarım hissettiğimden daha emin konuşuyordum.

İç geçiriyor ve başını bana doğru çeviriyor. "Bu konuda düşündüğünden daha fazlasını biliyorum, tamam mı? Şu anda bu konuya girmek istemiyorum ama bu konuda bana güven. Kendi haline bırakılmaya hazır değilsin."

Beynim bir yanıt bulmaya çalışırken o hızını artırıyor, çalışanların etrafından dolaşüyor ve evcil hayvan dükkanına doğru ilerliyor.

Otuz dakika, üç yüz dolar ve iki tartışmadan sonra, bunaltıcı evcil hayvan dükkanından çıktık, kollarımız poşetlerle, önceden monte edilmiş sıcak pembe bir kedi kulesi ve kendi kendini temizleyen bir kum kabı ile doluydu.

"İnsanların market alışverişlerini taşımak için kullandıkları el arabalarından almalıyız," diyorum kedi kulesini omzuma yaslayarak.

"Ya da normal insanlar gibi internetten sipariş verin" diyor. Mağazada çıkardığı kapüşonlu tişörtümü çantaya tıktırdığını fark ediyorum.

"Üşümüyor musun?" Ben soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Şaka mı yapıyorsun? Isıtıcıları bozulmuş olmalı. İçerisi sauna gibiydi."

"Doğru, ama burası soğuk." Omuz silkip konuyu kapatıyorum. Onu bir kez daha kızdırmaya gerek yok.

"Vücut ısımla ilgili bu takıntın da neyin nesi? Büyük, güçlü bir adamın bana örtünmemi söylemesine ihtiyacım yok. Birazcık serin hava yüzünden vebaya yakalanacak değilim." Ekstra bir şımarıklık gösterisiyle saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

Evet, ama sana baktığı için üç eyalet bölgesindeki herkesi öldürmek zorunda kalmayacağım. Kanıt A: Şu anda onunla göz göze gelen ürkütücü müteahhit. *Sakin ol. Çoğu erkeğin nasıl olduğunu bilirsin.* Gözlerini ve ellerini kendilerine saklayamayan iğrenç hayvanlar. Çenem sıkılıyor ve yumruğum kedi kulesinin tabanında metali ezecek kadar sertleşiyor.

"İyi görünüyorsun, sarışın. Numaranı alabilir miyim?" diye sesleniyor adam yanından geçerken.

"Siktir git," diye Falin, ona parmağını göstererek. İşte benim kızım.

İş arkadaşlarının kıkırdamaları arasından duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, "Benimle gel, ben de geleyim," diye yanıtlıyor.

Piçten sadece bir adım ötede duruyorum, terapistimin geçen yıl bana öğrettiği gibi burnumdan hava alıp ağızımdan veriyorum. Ama bu beni sakinleştirmek için hiçbir işe yaramıyor. Tek bir şey sakinleştirecek.

"Hey, sik suratlı," diye seslendim. Bana en sert ifadesini vererek etrafında dönüyor. İlk bakışta 1.80'den kısa ve benden çok daha küçük olmalı, önemli değil.

Bir tepki beklemiyorum, bedenim kendi kendine harekete geçiyor. Sıcak pembe kedi kulesini sallıyorum, asılı çan oyuncağı öfkem için bir soundtrack gibi şingirdiyor ve kafasının üzerinde parçalıyorum.

Hazırlıksız yakalandığı için dengesini kaybediyor ve duvara doğru tökezliyor. Tünel görüşüm sayesinde onun yanında hazır olda bekleyen diğer müteahhitleri zar zor görebiliyorum. Ama Falin'in adımı çağırdığını duyuyorum. "Jasper, neler oluyor?"

Kedi kulesini tekrar saldırmak için hazırlıyorum ama kolumdan tutup beni kendisine doğru çekiyor, çocukların bağırıışlarını duymazdan geliyor.

"Polisi ara, Gino. Bu herif az önce Miller'a vurdu." Kadının elinden kurtulup hedefime doğru tekrar ilerledim, onun soğuk ve sert zemine yığıldığını görmek istiyordum.

"Haydi!" Falin yanımda bağırıyor ve sonunda kendime geliyorum, gözlerimi kırıştırtıp etrafıma bakıyorum. "Polisleri arıyorlar. Hadi gidelim!"

"Siktir," diyorum nefesimin altında. Kedi kulesini omzuma alarak koşmaya başlıyoruz ve evden iki blok uzaklaşana kadar durmuyoruz.

BEŞİNCİ BÖLÜM

FALIN

KALÇALARIM YANIYOR VE CİĞERLERİM PATLAMAYA HAZIR.

binamıza ulaştık. Jasper arkamdan merdivenleri tırmanıyor, garip bir şekilde sessiz. Yaptıklarını gerçekten düşünüyor olması mümkün mü?

"Az önce kedi kulesiyle birine saldıran biri için oldukça sessizsin," diyorum zor nefes alarak.

Dairemizin kapı tokmağını çevirirken, "Kedi çağırınlar kedi kulesini alır... Bu çok uygun" diyor.

Başımı salladım. "Yirmi küsur yıldır bu dünyada hapis yatmadan nasıl yaşadın?"

"Yirmi beş yıl ve bilmiyorum... Yakışıklılığım ve cazibem yardımcı oluyor gibi görünüyor." Gözlerim onları durduramadan geri yuvarlanıyor.

"Seninle yapamam."

Leon'un bir kol dolusu yavru kediyle, gözlerinde vahşi bir bakışla bize doğru adım atmasıyla bölünüyoruz. "Alın onları. Bir tanesi beni tırmaladı."

"Onları neden tutuyordun?" Jasper soruyor.

"Miyavlamayı kesmiyorlar." Jasper bebekleri kapıyor ve Leon nefesinin altından küfrediyor. "Şimdi kuduz olacağım." Tuvaletе doğru yürüyor ama durup evcil hayvan mağazamızdan aldıklarımıza bakmadan önce değil. "Pembe bir kedi kulesi mi?"

"Ona sor," diyorum Jasper'ı göstererek.

"Ne? Onlar kız, pembe istediler," diyor Jasper, sanki şimdiye kadarki en açık ifadeyi söylemiş gibi.

Leon başını sallıyor ve bizi alışveriş torbaları ve aç, şeytani kedi yavrularıyla baş başa bırakıyor.

İstediğimden daha güçlü bir şekilde bilgisayarımı kapattım. Bu şifrelemeler bilgimin ve sabrımın her zerresini sınıyor. Leon'la birlikte elimizdeki her şeyi bu işe yatırmamıza rağmen bizi buraya getiren ilk parçayı çözebildik. Son birkaç haftadır önemsiz gibi görünen kalıplar listesine o kadar çok baktım ki göz kapaklarımın arkasına kazındılar.

**RH-MEXP4521937-12-1022-NYC, PN-
MEXP4521882-07-2230-NYC, HH-
MEXP4521756-16-1845-NYC , PJ-
MEXP4521664-09-0215-NYC**

Liman isimleri, konteyner numaraları, saatler. En azından kalıpları inceledikten sonra hepimizin hemfikir olduğu şey bu. Sorun şu ki, liste aniden sona eriyor ve Brennan'ın sabit diskinden daha fazla bilgi toplayamadık. Bu bilgiyi nasıl iğrenç şeyler için kullandıklarını düşündükçe midem bulanıyor.

Aylardır ilk kez babamı arayıp insan kaçakçılığı departmanında bize yardım edebilecek meslektaşları olup olmadığını sormak istedim. Ohio'nun kırsalında olabilir ama garip bir şekilde, kolluk kuvvetleri topluluğunun hayal edebileceğimden çok daha fazla yargı alanında derinlere uzanan bağları var.

Onu bu işe bulaştırırsam beni öldürecek üç tane kara kara düşünen baş belası var. Tamam, Bailey'i bulmaya hiç olmadıkları kadar yakın olduklarını ve Alexander hâlâ dışarıdayken dikkat çekmemeleri gerektiğini anlıyorum ama burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Bu benim doğamda yok.

Babamı düşünmek bana geçen hafta katıldığım DNA eşleştirme sitesinden daha önce aldığım e-postayı hatırlatıyor. Tüm bu arayışla ilgili bir şey, öz ailemi bulmak için duyduğum kaşıntıyı her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri getirdi.

Kapımın çalınmasıyla masamdaki sandalyemde dönmeye başladım. "İçeri gel."

"Hey, burada işler nasıl gidiyor?" Blake en sevdiğim yavru kedi Havoc'u kucağına almış, darmadağınık odama bakıyor. O ve Damon yavru kedileri

Onları görür görmez, Leon'u çok kızdırdılar.

"Harika," diyorum, sandalyeme daha da gömülerek.

"Çocuklar daha sonra Brooklyn'e gidecekler. Şu terminal, sanırım adı Red Hook. Damon ellerini kirletmek için can atıyor. Etrafı soruşturmak için. Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim ama tabii ki beni dinlemiyorlar."

"Onları suçlamıyorum. Hepimiz çıldırmak üzereyiz. Ne bulacaklarını düşündüklerinden emin değilim. Veritabanlarını yüzlerce kez taradık zaten. O konteyner numaraları hiç var olmamış."

Ellerimi uzattım ve Blake yavru kediye kollarıma bıraktı. Her zaman tam olarak ne düşündüğümü bilmesine bayılıyorum.

"Haklısın. Sadece biraz gerginim. Alexander'ın nerede olduğunu ya da onun için çalıştığını kim bilebilir? O kodlar Brennan için bir anlam ifade ediyordu, yani Alexander ve Ivan için de bir anlam ifade ediyor olmalılar." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ayağını yere vuruyor.

"İyi olacaklar." Sırtımı dikleştiriyorum, bunun sözlerime biraz olsun güven katacağını umuyorum. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama kendi başlarının çaresine bakabileceklerini biliyorum. Jasper kahve pişirmeyi bilmiyor olabilir ama kendi başının çaresine bakabildiğini gördüm ve endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok."

Sesim ikna edici geldi mi? Umarım öyledir. Blake'in daha fazlasına ihtiyacı yok.

Blake her şeyi bilen bir muziplikle gözlerini kısıyor, dudaklarını küçük bir gülümseme kaplıyor. "Onu 'kendini idare ederken' gördün, ha? Peki 'idare etmesi' ne kadar?"

Dudaklarımı büzüp ters ters bakıyorum. "İnan bana, hiç öyle bir şey olmadı. Aslında bir sık için ölüyorum... Sanırım vajinam kuruyup solacak." Kaşlarını kaldırıyor, dikkatimi dağıtmama inanmıyor. "Bu gece dışarı çıkmalıyız. Sadece ikimiz. Akşam yemeği yeriz, biraz stres atarız, belki flört edecek seksi adamlar buluruz." O gülüne kadar kaşlarımı oynatıyorum.

"İlk birkaç fikre evet. Bir ilişki bulmana engel olmayacağım. Hatta yardım bile ederim. Üniversitedeki sistemimizi geri getirebiliriz."

"El işaretleri mi?" Gülüyorum. "Tamam, tekrar hatırlat."

"Hatırlamıyor musun?" diye soruyor, şok olmuş bir halde. "İki başparmak 'beni hemen bu gevezeden kurtar' için aşağı. 'Eh, onunla öpüşürüm ama hepsi bu.' için caz elleri. 'Odamızdan defol' için parmak silahları

"Hadi açalım," diyor Jasper. "En kötü ne ki?"

Leon ve ben benzer bakışlar atıyoruz, korku beklentiyle karışıyor ve ben başımı sallıyorum. "O haklı."

"Pekâlâ, bakalım Fairfax ne diyecek." Leon e-postayı açmadan önce ellerini birbirine sürter.

Kimdenevents@fairfaxassociates.com

Konu: Yıllık Yılbaşı Gecesi Maskeli Balosu - Fairfax Malikanesi Sayın

Bay ve Bayan Brennan Whitaker,

Harrison ve Evelyn Fairfax, Yıllık Yılbaşı Gecesi Maskeli Balolarında size eşlik etme zevkini yaşamak istiyorlar.

Yeni yılı şehir dışındaki evimiz Fairfax Manor'da zarafet içinde karşılarken bize katılın. Her zaman olduğu gibi bu seçkin buluşma New York'un iş, siyaset ve hayırseverlik alanlarındaki en seçkin liderlerini bir araya getiriyor.

Ayrıntılar aşağıdaki gibidir:

Tarih 31 Aralık 2024

Saat: 20:00'den gece yarısına kadar Mekan:

Fairfax Malikanesi

44 Riveridge Road

Bedford, New York

Kıyafet: Siyah kravat

Gece yarısı yapılacak açılış töreni için maskeler gerekli

Bu yılın hayırseverlik odağı, eyalet genelindeki gençlik eğitimi girişimlerini desteklemektedir. Cömert katkılarınız önceki yıllarda önemli etkiler yarattı.

LCV gereklidir. Bu davetiye devredilemez. Güvenlik protokolleri sıkı bir şekilde uygulanacaktır.

Saygılar,

Eyalet Senatörü Harrison Fairfax'in Ofisi

Finans Komitesi Başkanı

Odanın içinde volta atmadan önce e-postayı iki kez daha okudum. Bu önemli bir şey olmalı. Konuşmak için ağzımı açar açmaz oda sorularla doluyor.

"Finans komitesi mi?" Leon şaşkınlıkla sorar.

"Açılış töreni de neyin nesi?" Jasper aynı anda ekliyor.

Blake Leon'un yatağına doğru birkaç adım atar ve oturur. "Bu daha önce katıldığı bir şey olmalı. Gitmemiz gerekiyor."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Bir saniye bekle, Bee. Bunu iyice düşünmemiz gerek." "Katılıyorum," diye ekliyor Damon. O ve ben pek anlaşılamayız ama konu

Blake'in güvenliği konusunda aynı fikirdeyiz.

"İsimlerini bulabildiğim her veritabanında araştıracağım," diyor Leon, yazmaya başlamış bile. "Acele bir karar vermeden önce daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor." Blake'in bakışlarıyla buluşmak için döner. "Bu istihbarat beni de senin kadar heyecanlandırdı Blake, ama son zamanlarda olanlardan sonra dikkatli olmamız gerekiyor."

"Yardım edeceğim," dedim. Sonunda, çalışacak bir şey. Ellerim beklentiyle titriyor.

"Bu gece hâlâ Brooklyn'e gidecek miyiz?" Jasper soruyor. Doğrudan Damon'a bakıyor ve yüz ifadesiyle sessiz bir mesaj iletiyor. Gitmek istiyor. Gitmesi *gerekiyor*. Onu suçlayamam. Son zamanlarda çok fazla boşta kaldı.

Damon Blake'e döner ve o da başını sallar. "Sen gitmelisin. Bu hiçbir şey olmayabilir. Tüm planlarımızdan vazgeçmemeliyiz."

Parmaklarım klavyemin üzerinde kaymak için ne kadar kaşınsa da Blake'i bu kadar üzgün görmeye dayanamıyorum. "Yine de yemeğe gideceğiz."

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Birkaç dakika daha e-postayı tekrar okuyup ne hakkında olduğu konusunda beyin fırtınası yapıyoruz. Kafamda çok fazla teori dolaşıyor. Bunların çoğu bu partinin bir tuzak olduğu ya da en azından normal bir hayır galasından daha haince bir şey olduğu yönünde.

Leon'u işiyle baş başa bırakıp Jasper'la paylaştığı odadan çıkarken birkaç boş Red Bull kutusu alıyorum. Damon ve Blake beni mutfağa takip ediyor.

"Bu gece nereye gitmeyi düşünüyorsun?" Damon soruyor. Tezgâha yaslanmış, umursamaz bir tavır takınıyor ama Blake'le benim şehirde refakatsiz kalma ihtimalimiz onu şimdiden endişelendiriyor.

"Oh, bilirsin, önce en yakın uyuşturucu evine gideriz, sonra bir bara gider ve bize yaklaşan her erkeği beceririz ve belki de geceyi garip bir beyaz minibüse atlayarak bitiririz, bakalım bizi nereye götürecektir. Kendimi maceracı hissediyorum." Ona alaycı bir gülümseme gösterdim.

Jasper içeri girip Damon'ın yanına geliyor. "Neden kızgın görünüyor?"

"Öyle değil," diyor Blake. Yüz ifadesini yumuşatıyor ve kollarını Damon'a doluyor. "Demek istediği, muhtemelen mahallede kalacağız, akşam yemeği yiyeceğiz ve birkaç içki içeceğiz. Çılgınca bir şey değil."

"Tam bir oyunbozansın," diye takılıyorum, daha fazla katmak için suratımı asıyorum.

Ama yumruğumu fark etmedi. Damon'la tükürüklerini değiş tokuş etmekle meşgul. Birbirlerine sürtünmeye devam ettiklerinde, gariplik sustalı bıçağımla kesebileceğim kadar kalınlaşıyor. Gözlerim Jasper'a kayıyor ve onu çoktan beni izlerken yakalıyorum. Onun yoğun bakışları beni olduğum yere kilitlerken zaman sonsuz bir boşluğa uzanıyor. Tenim karıncalanıyor ve içimde ısı birikiyor. Blake küçük bir inilti çıkarıyor ve sonunda büyü bozuluyor. Jasper bir elini saçlarının arasından geçirerek bir adım geri çekiliyor. "Sanırım gidip biraz hava alacağım."

"Evet-" diye mırıldanıyorum, yanaklarımın alev aldığını hissediyorum. Topuklarımın üzerinde dönerek hızlı adımlarla odama giriyorum ve yüzüstü yatağıma uzanıyorum.

Bu da neydi böyle?

Resmen nefes nefese kaldım ve tek yaptığı bana bakmaktı. Bir bağlantı bulmalıyım. Bu beş alarmlı acil bir durum, hemen orgazm olmam lazım. Dünyanın en büyük şehirlerinden birindeyim. Takılacak düzgün birini bulmak zor olmasa gerek.

Başımı çevirip masamdan telefonumu alıyorum ve en sevdiğim arkadaşlık uygulamasına dokunuyorum. Konumumu güncellerken gözlerimi kapatıyorum ve o anı zihnimde yeniden canlandırıyorum. Kutsal cinsel gerilim, Batman. Ama Jasper Shea ile uğraşamam.

Eğlenceli bir zaman olacağı kesin. Blake'in doğum gününde küçük bir tat almıştım. Vay anasını, ona ağaç gibi tırmanmak isterdim. Ama burada sıkışıp kaldık, birlikte yaşıyoruz. Üstelik şu anda berbat durumda. İkimizin de bir "ilişki" ya da adına ne dersek diyelim, karmaşıklığa ihtiyacı yok. Ona daha fazla acı çektirirsem kendimle yaşayamam. Tabii beş saniyeden fazla ciddi kalmayı becerebilirse.

Hayır.

İhtiyacım olan şey tamamen yabancı biri. Klitorisnin nerede olduğunu bilen ateşli biri.

Ekranım bir dizi seçenekle doluyor. Açık büfedeki aç sürtük gibiyim. İki dakika içinde birini buldum.

Merhaba, finans sektöründe çalışan ve dağ bisikleti kullanmayı seven ateşli Jake.

Ben: Hadi .

Cevap gelene kadar yaklaşık on saniye bekliyorum.

Jake: Ne zaman ve nerede?

Ben: Şimdi. Gece Vardiyası

Hemen yakındaki bataktanenin adresini yazıyorum ve hazırlanmak için ayağa fırlıyorum. Üniversiteden beri bir barın tuvaletinde seşmemiştim ama istek varsa yol da vardır.

ALTINCI BÖLÜM

JASPER

BEN EMMEK İÇİNDE BİR SERİN NEFES HAVA OLARAK BENİM AYAKLARIM
VURMAK ÇATLADI

Kaldırım. Bu vücut ısıımı bir iki derece düşürmeye yardımcı olur. Lanet olsun. Oturma odasında bütün evi kapsayan bir seks partisi başlatmama iki saniye kalmıştı.

O geceye ait anılar, o günden beri her gün olduğu gibi zihnimde dolaşıyor. Perili gösteri ve sonrasındaki parti. Falin ve o şerefsiz korkutucu aktör, ben onun icabına bakana kadar birbirlerine girmişlerdi. O asla bilmeyecek tabii ki. Bayıldığı, gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandığı ve vücudu soğuk toprağa yığıldığı anda üzerime çöken rahatlamayı arzuluyorum.

Sonra o bana kaldı.

Dudakları ölümcüldü. Onun öpücüğünde kaybolmak için son nefesimi bile verebilirdim. Vücuduma sarılma şekli, ondan dökülen muhtaç inilti. Daha önce bir kadın için hiç bu kadar bitmemiştim. O kollarımdayken boğucu acının her zerresi buharlaştı. Nefes alabiliyordum, çöplük hayatımın mutlu sonla bittiğini hayal edebiliyordum.

Ta ki beni mahveden o ana kadar.

Kanepeye yan yana çöküyoruz, vücudum kenardan sarkıyor. Kendimi inanılmaz hissediyorum. Ve sadece haplardan ve içkiden değil. Bu Falin. Hayatımıza giren ve düşünebildiğim tek kadın haline gelen kasırga. Sonunda onun sıcak tenini tenimde hissedeceğim. Sonunda onun içine batacağım. Onu sahipleneceğim. Onu gördüğümünden beri istiyorum. O akıllı ağzını açtığından beri daha da çok.

Daha da yaklaşıyor, elbisesini kaldırıyor ve sert sikime sürtünüyor. "Siktirkk," diye inliyorum. Sahte vampir dişleri boynuma sürtünürken

kemiriyor ve emiyor. Yavaşlamam lazım yoksa pantolonuma boşalacağım.

Yuvarlanıp onu sırt üstü çeviriyorum ve mükemmel vücuduna doğru ilerliyorum. İtiraf etmeliyim ki titriyorum. En iyi performansım bu değil ama bu fırsatın kaçmasına izin vermeyeceğim.

"Bu am benim," diyorum, eteğini yukarı kaldırıp avucumu siyah file çoraplarının üzerinde gezdirerek.

"Bekle-" Dirseklerinin üzerine kalkıyor ve saf, filtrelenmemiş bir duyguyla bana bakıyor. Cam gibi gözleri benimkileri delip geçiyor ve yemin ederim dudakları titriyor.

"İyi misin?" diye sordum. Lütfen Tanrım, evet demesine izin ver.

"Birine gerçekten güvenmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, biliyor musun? Telefonlarını kontrol etmek zorunda kalmadığınız ya da neden cevap vermediklerini merak etmediğiniz türden bir güven..."

Dizlerimin üzerine oturup dinliyorum. Buna ne diyebilirdim ki? "Tanrım, incindim. Çok fazla. Ve ben sadece... Bu aptalca mı Sadece iyi birini istediğimi mi? Sadece... Sadece gerçekten iyi bir insan mı?" Ben şaşkın şaşkın bakarken o gözlerini ovuşturuyor ve bir kahkaha atıyor.

"Sen... Sen iyisin, Jasper. Gerçekten iyisin. Yani, derinlerde iyisin. Sahte iyi değil. Gerçek iyisin. Ve ben... Genelde böyle şeyler söylemem çünkü korkutucu ama... içkiler ve beni öptün ve sen... Sen gerçekten iyisin."

Kanepeye uzanıyor ve eteğini yukarı çekiyor. "M'kay, amım tamamen senin."

Sayamayacağım kadar çok göz kırptıyorum. Gözlerimde nem mi var? Bu da ne böyle? Sanki biri kafamdan aşağı bir kova buz gibi su dökmüş gibi hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Hemen döneceğim. Banyo."

Dengemi sağlamak için duvara tutunarak koridorda ilerlerken bir şeyler söylüyor. Aynada kendime baktığımda, bana bakan adamı tanıyamıyorum bile. Gözlerinin altında koyu şişkin torbalar. Solgun bir cilt, dağınık yüz kılları. Gülümseme hiçbir yerde görünmüyor. Falin bende ne buluyor ki? Ben o adam değilim. Elde tutulması gereken kişi. Ben asla o olmadım.

Yüzüme soğuk su çarptıyorum ve inliyorum. "Kahretsin, buna pişman olacağım."

Dönüp oturma odasına gidiyorum, Falin'e bana neden güvenmemesi gerektiğini anlatmaya hazırım. Neden onun düşündüğü gibi biri olmadığımı.

Ama yan tarafına kıvrılmış, gözleri kapalı ve dudakları aralanmış, yumuşak nefesler alıyor.

Kanepenin diğer tarafından bir battaniye alıp üzerini örtüyorum ve odama doğru yöneliyorum ki yumuşak sesi beni geri çekiyor.

"Kal," diye fısıldıyor.

Sonunda pes edip kanepede ona doğru kaymadan önce bir an kendimle mücadele ediyorum.

O gecedan beri hiç konuşmadık. Söyleyecek ne var ki? Bana içini açtı, tam olarak neye ihtiyacı olduğunu söyledi ve ben de kaçtım. Sadece mecazi anlamda. Ama yine de onu aklımdan çıkaramıyorum. Onu o lanet haplardan daha çok arzuluyorum ve bu da bir şey söylüyor.

Tenim gergin, sanki ait olmadığı bir bedenın üzerine gerilmiş gibi. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve evimizin bir blok aşağısındaki şarküterinin kapısını açıyorum. Tezgâhtar bana başını sallarken ben şeker rafına göz atan bir anne ve küçük çocuğun yanından geçiyorum. Hemen tatlılar bölümüne gidip bir paket kurabiye ve bir Twinkie alıyorum. Vücudum için neyin daha kötü olduğunu bilmesem de, şeker aşermeme yardımcı oldu. Koridorda ilerliyorum ve ödeme için sıraya girmeden önce soğuk kasadan bir Monster alıyorum.

"Hey, dostum," dedi tezgahtar. "Hepsi bu mu?"

"Evet." Zilimi çaldı ve ben de cüzdanımı kaptım, ücretli bir işe girmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hatırladım.

"On beş yetmiş iki," diyor. Tereddüt ediyorum ve Blake'in evindeki o şerefsizlerden birinden aldığım kredi kartını ona uzatıyorum. Şimdiye kadar işaretlenmemişti ama bekliyordum.

Ödemeyi yaptıktan sonra dışarı çıktım ve hemen yüzümü doldurdum. Tatlılık dilime çarpıyor, ihtiyacım olan zevk sinyallerini doğrudan beynime gönderiyor. Falin'in şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Ve şu parti daveti de neyin nesi?

Bir avuç zengin pislikle uğraşacak havada olmasam da gitmek zorundayız. Ama bu bizi kız kardeşime götürebilir.

Bailey ile aynı uzun kestane rengi saçlara sahip bir kız geçiyor ve ben bir saniye daha bakıyorum. Bu bir alışkanlık haline geldi, özellikle de buraya taşındıktan sonra. Her yerde onun yüzünü görüyorum. Bu çıldırtıcı. Nereye gidersem gideyim küçük hatırlatıcılar var. Bir benzin istasyonunda çalan en sevdiği şarkı. Birisi onda olduğuna yemin ettiğim bir tişört giyiyor. Ortaokuldayken kendine sıkıldığı vücut spreyinden bir iz.

Bir türlü fırsat bulamıyorum. Bailey gitti ve onun hayaleti bunu unutmama izin vermiyor.

Leon hâlâ hayatta olduğuna yemin ediyor. Hayatı üzerine bahse girebileceğini söylüyor. Damon da aynı fikirde ama Leon kadar yoğun değil. Sanırım benim kendimi kaybetmemi engellemeye çalışıyor.

Neye inanacağımı bilmiyorum. Kayboldum ve cevapları bulmak beni ayakta tutan tek şey. Artık başka ne var ki?

Kapanan bir kapının sesi dikkatimi çekiyor. Falin bizim evden çıkıyor. Taytından siyah bir etek giymiş ve saçlarını düzeltmiş gibi görünüyor. "Nereye gidiyorsun, Trouble?" Kendi kendime söylüyorum.

Gözleri telefon ekranına kilitlenmiş bir halde karşıdan karşıya geçişini izliyorum. Okuduğu mesajlar her neyse, tüm odağını çalmış. Görünmemek için aramızda yeterince mesafe bırakarak onu takip ediyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Ne diyebilirim ki? Böyle anlar için yaşıyorum. Avımı avlamak için. Falin gerçek bir av değil ama bana tam da arzuladığım kovalamacayı yaşıyor.

Gece Vardiyası adında boktan bir bara ulaştığında adımları yavaşlar ve durur. Öğleden sonra saat ikide neden oraya gidiyor ki?

İçeri girmeden önce yerleşmesi için ona zaman tanıyarak birkaç dakika geride duruyorum. Mekan dar ama uzun, yapışkan zeminli ve ahşap bir barın etrafına dizilmiş çatlak taburelerle dolu. Falin barın en ucundaki bir tabureye tünemiş, elinde telefon, mesaj yazıyor.

Burada birkaç seçeneğim var. Damon yolu var. Gölgelere çekilip beklemek ve izlemek. Gerçi hiçbir zaman gölgeleri seven biri olmadım. Barda bira içen birkaç mavi yakalı adamın yanından geçip Falin'in yanındaki tabureye oturuyorum.

Telefonundan başını kaldırıyor ve kaşları anında çatılıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kendime bir bira alayım dedim." Barmene işaret ediyorum, uzun bacaklı ve parlak siyah saçlı bir duman gösterisi. Kendim olsaydım... ya da sanırım eski halim, buradan ayrılmadan önce numarasını alırdım. Ona bir gülümseme gösterdim ve yanaklarının kızarmasını izledim. "Bugün nasıl gidiyor?"

"Fena değil. Size ne getireyim?" Elindeki bezle oynuyor. "Bir bira alayım, ne varsa." Falin'e dönüyorum. "Ne ister misiniz?"

Dudaklarını büzüyor. "Burada onunla birlikte değilim."

Barmen bakışlarını aramızda gezdiriyor. "Oh, tamam. Gidip biranızı getireyim."

"Bu hiç hoş değildi," diyorum onu bilerek kızdırarak.

İç geçiriyor ve benim iğnelemelerime aldırmadan telefonunu tekrar eline alıyor. "Gitmelisin, Jasper."

"Ama randevumuz daha yeni başladı." Barmen önüme bir bira koymak için o anı seçiyor. Başımı sallayıp teşekkür ediyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "İşte bu çok lezzetli. Sen de bir tane almalısın."

Falin topuğunu bar taburesine vurarak beni görmezden geliyor. Telefonu yine elinde ve hararetle bir şeyler yazıyor. Kime mesaj yazdığına bakmak için boynumu hafifçe eğiyorum ama beni yakalıyor. "Bir ipucu alabilir misin? Bekle, unuttum, sadece iki beyin hücren kaldı."

Göğsümü tutuyorum. "Bu çok kötüydü. Gerçekten. "

Sonunda dönüyor ve gözlerimle buluşuyor. "Hadi ama, ben ciddiym. Gitmen gerekiyor."

Yalvaran sesi beni endişelendirdi. Başı belada olabilir mi? Bu işin bir parçası mı? Belki de adamlar onu biriyle buluşmaya gönderdiler ve bana söylemek istemediler. Bu olmalı. Beni yine dışlıyorlar. Kılımı bile kıpırdatmayacağım. Falin başını belaya sokacaksa bana burada ihtiyacı var.

"Senden ne yapmanı istediler?" Herhangi bir değişiklik var mı diye yüzünü tarıyorum. *Bu doğru, peşinizdeyim çocuklar.*

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Başımı salladım. Leon ona bunu benden saklamasını söylemiş olmalı. Yumruğumu bardağımın etrafına sıkıştırıyorum. Kırılmalı mıyım yoksa kızmalı mıyım bilmiyorum. Hepsi şu anda berbat durumda olduğumu biliyor. Aklımda hiç şüphe yok.

Başımızın çaresine bakabileceğimi kanıtlayacağım.

Tam o sırada kapı açılıyor ve loş odaya ışık giriyor. İçeri giren adamın güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdığını görmek için bakıyorum. Parlak elbise ayakkabıları ve uzun taba rengi trençkotunun örttüğü mükemmel dikilmiş takım elbisesiyle hemen yersiz görünüyor. Hatta bir kolonya kokusu bile alıyorum - sadece alışveriş merkezlerindeki testerlerde kokladığım türden.

Falin yanımdaki taburede kıpırdanıyor ve hemen anlıyorum - bu o adam olmalı. Onu Orlov'un depodaki adamlarından biri olarak tanımıyorum, ama onda da aynı hava var.

"Beni takip et," diyorum Falin'e nefesimin altında.

"Ne?"

Bay Suit bize doğru yürüyor, dudaklarında sinsi bir sırıtış var. Göğsümü dışarı iterek dik oturuyorum. Falin'le konuşmak istiyorsa beni geçmesi gerekiyor. "Jasper, hemen gitmen gerek," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından, "Jasper," diyor. Fısıltının biraz üstünde bir sesle.

"Falin?" Suit bize ulaştığında soruyor. Sırıtışı, pahalı görünümlü, bembeyaz kaplamaları gösteren tam bir sırıtışa dönüşüyor.

"Kimsin sen?" En tehditkâr ses tonumla soruyorum.

"Bir şeyi mi *bölüyorum*?"

Ayağa kalkmak için hamle ama uzun tırnaklarını omzuma geçirip beni aşağı itiyor. Eğer bu yarım yamalak adamı anlamaya çalışırken dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı, şu anda inanılmaz derecede tahrik olurdum. Kimi kandırıyorum ki? Falin etraftayken her zaman yarı açığımdır.

"Hiç de değil." Ayağa kalkarak eteğini düzeltiyor ve kendini taburelerimizin arasına sıkıştırıyor. Kolumu uzatarak onu etkili bir şekilde engelliyorum. Alaycı olmayan bir kahkaha attı. "*Arkadaşımla* konuşmam için bana bir saniye ver. Dışarıda buluşuruz."

Suit'in gülümsemesi bozulur ve saatini kontrol eder. "Tamam, ama çabuk ol. Öğle yemeği molamın bitmesine sadece on beş dakika kaldı."

"CEO olduğumu sanıyordum?" diye soruyor, kaşları takıntı haline getirdiğim o sert ifadeyle daralıyor.

Boğazını temizliyor. "Toplantılar arasında demek istedim. Yakında Çin ile bir toplantım var."

Saçmalık dedektörüm bile kırmızı alarmda. Ona sert bir bakış attı ve iç geçirdi. "Sen dışarıda bekle, Jake. Ben hemen geliyorum."

Jake'i duymazdan gelince, elini gevşetiyor. Omzumu ovuyorum. "Kahretsin, bu iz bırakacak." Kaşlarımı kaldırıyorum ve ekliyorum, "Şikayet ettiğimden değil."

Eğer görünüş öldürseydi, kırılğan kemik yığını olurdum.

Parmaklarının ucuyla şakaklarını ovuşturuyor ve uzun bir iç çekiyor. "Tanışmaya çalıştığım her erkeğe engel olmaya kararlı mısın?"

Gözlerini kırıştıtarak ona bakıyorum ve çenem neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bu bir takılma mıydı?" Kapıyı işaret ederek gülüyorum. "Sen ve o adam mı? Ciddi misin sen?"

Omuzlarımı beni sarsacak kadar sertçe itiyor ve yanımdan geçip gidiyor. "Peki onun nesi var, ha?" Sesi daha da yükseliyor. "Bir siki var ve bahse girerim onu nasıl kullanacağını biliyordur."

Gülüyorum. "Değil mi? Çünkü akıllara durgunluk veren seks, 'CEO'luk' işine verdiği on dakikalık öğle yemeği molasında gerçekleşecek. Adam muhtemelen hayatında hiç bir kadını boşaltmamıştır. Tanrım, Falin, biriyle buluşacağını sanıyordum..." Sesimi alçaltıyorum. "İş için."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturup göğüslerini birbirine bastırıyor. Bakmaktan kendimi alamıyorum. Yarıya kadar mı dedim? Bayrak direğinin tepesinde olma durumuna tehlikeli bir şekilde yaklaştım. "Gözlerim burada!"

Gözlerimi kırıştıyorum ve fırtınalı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bilmiyorum. Başka ne yapıyor olabilirsin ki?"

"Vay canına. Yani sahip olduğum tek hayatın sen ve çocuklardan ibaret olduğunu mu düşünüyorsun? Klasik narsist." Telefonunun saatini kontrol etti. "Jake'in birkaç dakikası daha var ve onları *tamamen* kullanmak niyetindeyim. Beni takip etme."

Kolunu tuttum. "Cehenneme kadar yolun var. O yalancı pislikle yatmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Tekrar düşün, tatlım."

"Bana sahip değilsin. Kiminle yatacağıma ben karar veririm, sen değil." Elimden kurtulmak için çabalarken sesi kinle doluydu.

O ana kadar varlığını bile unuttuğum barmen boğazını temizliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyor

Falin. "Evet,"

diyorum.

"Bence siz ikiniz gitmelisiniz," diyor kararsızca. "Burada belaya ihtiyacım yok. Daha ilk haftam."

Falin tırnaklarını elime geçirerek, "Ben de tam ," diyor. "Eğer o gidiyorsa, ben de gidiyorum," diyorum.

"Sen ne sikimsin." Jake kafasını içeri uzatırken kadın kapıya doğru bakar. "Geliyorum, Jake."

Kıkırdıyorum. "Bu cümleyi ilk kez duyuyor." Bu bana karnıma bir yumruk kazandırdı.

Tamam, alıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Sesi yumuşuyor ama hâlâ küçümseme dolu.

İşte burada ortaya çıkıp başka biriyle takılmasına neden izin veremeyeceğimi söyleyebilirim. Bunların hiçbirinin onu kontrol etmeye çalışmamla ilgisi yok.

Senden hoşlanıyorum. Sevmekten de öte... ama seni incitmekten çok korkuyorum. Ben sandığın gibi "iyi adam" değilim. Seni hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Seni omzuma atıp yatağıma sürüklemek istemeden sana bakamıyorum.

Ağzım anlamsızca açılıp kapanırken doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.
"Ben-uh-"

Ben daha tutarlı bir düşünce üretmeden Jake'in kafası kapı aralığından içeri giriyor. "Hey, benim gitmem gerek. Beni sonra ara."

Yüzü düşüyor ama sadece bir anlığına. Yine de onu yakalıyorum ve Suit'ten etkili bir şekilde kurtulduğum için kendimi tekmelemek mi yoksa sırtımı sıvazlamak mı istediğimi bilmiyorum. "Evet, tamam," diye geri çekilen kafasına sesleniyor.

"Özür dilerim mi?" Sesimin samimi çıkmasına imkan yok. Şeytani bakışlarından özrümü yutmadığını anlıyorum. "Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey. Zaten gereğinden fazlasını yaptın. Hadi eve gidelim de sinirimi klavyemden çıkarayım."

"Sinirini benden çıkarabilirsin." Sözlerimden imalar damlamasını istememiştim. Onunla konuşurken doğal olarak öyle oluyor.

Beni ölçüp biçiyor, kafasının içinde neler döndüğünü merak ediyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

FALIN

HATIRLAYABİLECEK KADAR BÜYÜDÜĞÜMDEN BERİ, MUHTEMELEN BABAMDAN KISA BİR SÜRE SONRA

Ailem beni evlat edindi ve ben de hayal kırıklıklarımı ifade etmekte zorlandım. Kendimi sakinleştirmekte daha da zorlandım.

Çocukluk yıllarımda vahşi ve uçarı tarafımı dizginlemek için pek çok girişimde bulundum, bunların çoğu ailemin benimle ne yapacağını bilememesinden kaynaklanıyordu. Beni futbola, karateye, okçuluğa, yüzme yarışlarına yazdırdılar... hatta kısa bir süre ponpon kızlarda bile oynadım. Bunların en kötü fikirler olduğunu söyleyemem. Fiziksel efor zihni boşaltmak için her zaman iyidir. Amigoluk hariç... Ondan nefret ederdim. Hiçbir şeyin işe yaramadığını anladılar ve annem öldükten sonra artık umurunda değildi.

Ama on yedi yaşına geldiğimde seksin yardımcı olduğunu anladım. Tabii ki küçük kasabamızda seçebileceğim çok fazla insan vardı, bu yüzden bu eğlence şekli sınırlıydı.

Şu anda, Jasper'a bakarken, bir saat önce hissettiğim tüm azgın duygular karıncalanan bir öfke dalgasına dönüşüyor. Jake gittiğine ve hayal kırıklıklarımı beceremeyeceğime göre, sakinleşmek için başka bir yola ihtiyacım olacak. Jasper'la oynaşmamın imkânı yok. Şansı vardı ve beni geri çevirdi. Birlikte geçirdiğimiz o gece, ertesi gün hatırlayacağı kadar bile önemli değildi. Aramızda delice bir cinsel gerilim olması önemli değil. Kendime o kadar değer veriyorum ki bu kadar alçalamam.

"Neden bu kadar sessizsin? Ve bu yaptığın surat ifadesi de ne?" Beni incelerken başını eğiyor.

Zihnimi sakinleştirmek ve hayal kırıklıklarımı hafifletmek için yapabileceğim tek bir şey var.

Beni bir köpek yavrusu gibi cadde boyunca takip ediyor ve apartmanımızın kapısına varana kadar sokağın aşağısına iniyor. Bilerek sessiz kalıyorum ve onu rahat bırakıyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama tüm azgın duygularım . Onun rahatsızlığı beni ıslatıyor. Ne yapacağım ya da söyleyeceğim hakkında hiçbir fikri olmadığını bilmek bana umutsuzca arzuladığım kontrol hissini veriyor. Öğleden sonramı mahvettiği için kendini kötü mü hissediyor? Ona planlarıma müdahale etmemesini öğreteceğim.

Ben Jasper'ın etrafında dönerken BLAKE hafifçe vuruyor ve yatak odamın kapısını kırarak açıyor. Gözlerimi işime dikmiş, attığım her adımda omuzlarının gerilmesini izliyorum.

"Vay canına," diyor kelimeyi uzatarak. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Bir saniye, neredeyse doğru yapıyorum," diyorum. "İşte oldu." Elimi bırakıyorum, neredeyse sıcak tutkal tabancasıyla Jasper'ın kolunu fırçalayacaktım ve yüzümü ona dönüyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Gözleri benimle Jasper arasında gidip geliyor. "İşçilik yapıyorsun." "Evet," diyorum. "Maskesinin biraz pizazz'a ihtiyacı vardı."

"Ne oldu? Sadece cinayet işlemeye hazır olduğunda el işi yapıyorsun." açık kutuyu karıştırıyor, rastgele kurdele ve ip yere atıyorum. Arkamdan gelen bir gıcırtı dönüp bakmamı sağladı.

Jasper yavaşça kapıya doğru yuvarlandı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" "Hiçbir yere. Sadece iyi dostum Blake'e merhaba diyorum." Bir ses çıkardı Yüzünü örten kar maskesiyle oynarken gergin bir kahkaha attı.

"Güzel, bir yerlerde bu metal çivilerden var, mükemmel olur." Daha derine inip daha fazla malzeme dağıtırken ellerim hafifçe titriyor.

Blake yavru kedilerden birini tutarak onun dağınık zemine daha da fazla yapay elmas saçmasını engelliyor. "Belki de akşam yemeği için hazırlanmalıyız?"

"Neredeyse bitirdim." Sözcükler lastik bir bant gibi kopuyor. Parmaklarım başka bir elmas taklidi yerine öyle sert bastırıyor ki alnında bir çentik oluşacağı kesin.

Derin nefes al.

Jasper ve onun varlığı. Sıcak tutkal tabancasıyla ona işkence etmeye çalışmak yerine huzur ve yalnızlık içinde çalışmalıydım.

Başyapıtımı incelemek için geri çekiliyorum ve donup kalıyorum. Orada, alınının tam ortasında, metal çivilerden yapılmış çarpık bir kalp ışığı yakalıyor, etrafı kırık yapay elmaslar ve sıçrayan boyalarla çevrili. Ben durduramadan bir homurtu kaçıyor. Gözümün kenarındaki yaşları silerek iki büklüm oluyorum.

"Yemin ederim ben bir şey yapmadım," diye mırıldanıyor Jasper Blake'e.

"Falin, tatlım... iyi misin?" Blake rahatlatıcı elini omzuma koyuyor ve ben de sonunda onun bakışlarıyla buluşuyorum.

"Dürüst olmak gerekirse... hayır." Jasper'ın metal çiviler, yapay elmaslar ve beyaz kumaş boyasıyla kaplı iğrenç maskesini gösteriyorum. "Ama bu yardımcı olur."

"Yardımcı olabildiğime sevindim mi?" diyor, sesi bir soruymuş gibi yükseliyor. "Bakmaya korkuyorum ama muhtemelen gidip bu sıcak tutkal yaralarına bir şeyler sürmeliyim. Blake, sende bir şey var mı?"

"Sanırım öyle. Hadi gidip tuvaleti kontrol edelim," diyor Blake.

Jasper sandalyeden yavaşça kalkarken bana çekingen gözlerle bakıyor. Bu yetişkin dev adamın kalkmaya korktuğu kadar korkutucu muyum gerçekten? Yani, evet, bugün birçok kez erkekliğini tehdit ettim. Ve evet, onu sıcak tutkalla haşladım. Ve belki de bundan zevk aldım. Ama ben bir canavar değilim.

"Devam et," diyorum yatağımın kenarına çökerek. Ben daha sözlerimi tamamlayamadan ayağa fırlıyor ve odadan çıkıyor. Blake bir süre oyalanıyor, alt dudağını kemiriyor. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Tamam ama bunu," diyor eliyle patlayan gemiyi göstererek, "sonra konuşuruz." Mayhem'i göğsüne bastırıyor ve yavaşça odamdan çıkıyor, beni parıltılı bir utanç içinde bıraktı.

Erimiş halimden arta kalanları toplarken, zihnim barda geçirdiğim öğleden sonrayı tekrarlıyor. Jasper, Jake'le takılmamı engelledi. Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, sesinde baskınlık damlamasından nefret etmedim. Onda bunu pek sık görmüyorum. Blake'in doğum gününde Ian'ın karşısına çıktığından beri. O adama ne oldu? O gece bulanık, ama Jasper'ın beni Uber'in yan tarafına doğru nasıl bastırıldığını ve sert vücuduyla beni nasıl hapsettiğini hatırlıyorum. Saçlarımı yumruğuna dolamış, dudaklarıyla buluşmak için yüzümü yukarı kaldırmıştı.

Lanet olsun, ıslandım. Islak ve Jasper'ı düşünüyorum.

Oflayarak el işi kutusunun kapağını kapattım ve yatağımın altına geri ittim. Ondaki uzakta bir gece için temizlenme zamanı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

JASPER

FALIN'I İÇİNDE BULUNDUĞU DURUMDA BIRAKMAK İSTİYOR ? HAYIR, HIÇ DE DEĞİL. Özellikle de Brooklyn'de mücevherlerimi dondurmak için. Ama Blake haklı. Bütün yumurtaları aynı sepete koyamayız. Eğer bu yeni yıl partisi fiyaskoyla sonuçlanırsa, bütün yumurtalarımızı o sepete koymak bizi mahveder.

Dışarıda Damon'ın Blake'e veda etmesini bekliyorum. Şimdiden beş dakika oldu ve eminim beş dakika daha olacak. Yüzüme vuran soğuk esinti Falin'in beni yaktığı yerin acısını hafifletmeye yardımcı oluyor. Lanet bir sıcak tutkal tabancasının bu kadar ısınabileceğini kim bilebilirdi? Kesinlikle ben değil. Sanırım en beceriksiz olduğum zaman, lisede seramik dersinde annem için gülünç bir fallık vazo yaptığım zamandı.

Tuğla duvara yaslandığımda telefonum cebimde titriyor. Merakla çıkardım ve Telegram'dan gelen bir bildirim gördüm.

Hala istiyor musun? Pembelerim var.

Geçen gece buluşmam gereken adamla aynı kişi. Önümden geçen yaşlı bir kadına küfretmemek için yumruğumu duvara vuruyorum. Kadın geçtikten sonra duvarı itiyorum ve birkaç adım atıyorum. Birkaç gün oldu ve en kötüsü azaldı. Titremeler, mide bulantısı, tüylerimin diken diken olması. Ama bir şey varsa, uyuşma arzusu arttı. Bu kadar çığ hissetmeyi sevmiyorum. Sanki söylenen her kelime, yardım edemeyecek kadar güçsüz olduğum her saniye, çekip çıkaramadığım bir kıymık gibi derime batıyor.

Siktir et.

Hızlı bir yanıt yazıp on dakika içinde şarküterinin yanındaki köşede buluşmamızı söylüyorum. Sonra Damon'a mesaj atıyorum.

Hey, gitmeden önce bir kahve içmek için şarküteriye gidiyorum. Bir şey ister misin?

Cevabını beklerken, yıpranmış cüzdanımı çıkarıp parayı sayıyorum. Yüz üç dolar. Çok değil ama idare eder. Leon'la ek iş için konuşmam gerekecek. Bu çalıntı kredi kartlarına sonsuza kadar güvenemem ve ailemden para istememin imkanı yok. Ray ve diğer işe yaramaz özel dedektiflerin parasını ödemek için çoktan emekliliklerini bozdurdular ve evi ikinci kez ipotek ettirdiler.

Evet, bana bir Monster kap. Arabayla orada buluşuruz.

Kahretsin. Bu bana fazla zaman vermiyor. Bu pislik çabuk olsa iyi olur. İhtiyacım olan son şey Damon'ın kışkımda olması. Blake'ten ayrılıp arabasını park ettiği yere gidip benimle buluşana kadar en fazla yirmi dakikam var.

Ben: .

Satıcıdan bir bildirim gelir.

Beş dakika içinde orada ol.

Bugün bir şeyler yolunda gidiyor. Bu bir ilk.

Muhtemelen turist olan birkaç yavaş yürüyenin arasından geçerken başımı eğip gözlerimi dik tutuyorum. Geçen her arabanın, uzaktaki her sirenin, yüzüme dikilen her bakışın aşırı farkındayım. Bir kuru temizlemecinin kapısındaki ziller, çıkan bir kişinin çıkardığı sesle çınlıyor ve beni yerimden sıçratıyor. Adımlarımı hızlandırıyorum.

Lanet olası paranoya.

Attığım her adımda midem sıkışıyor.

O mutluluk dalgası üzerimden geçtiğinde buna degecek.

Buluşma hızlı olacak. İki dakikadan fazla sürmedi. Yüz dolar daha zengin olarak caddeden yürüyerek uzaklaşmadan önce adamın neye benzediğini bile zar zor fark ediyorum. Önemli değil, almaya geldiğim şeyi aldım. Gerçi sadece üç hap. Sonuna kadar kullanmam gerekecek.

Tezgâhın üzerindeki kutudan plastik bir pipet alarak şarküteriden içeceklerimizi alıyorum. Dışarı çıktığımda, enerji içeceği kutularını

kapüşonumun cebine koyup köşedeki otobüs durağına gidiyorum. Hareketleri yaparken ellerim titriyor. Pipeti açıp ucundan büküyorum. Hapı dikkatlice bükülmüş ucun içine sokuyor ve plastiğin arasında yeterince ince bir toz hissi verene kadar çiğniyorum. Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma hızlıca bir göz attıktan sonra, çok iyi acıtan yanmayı hissederek homurdanıyorum.

Gözlerim anında sulanıyor ve burnum akıyor ama bunların hiçbiri önemli değil. Lanet olsun. Başımın dönmesi inanılmaz hissettiriyor. Uzuvarım hafif, kafam berrak. Tekrar köşeye doğru ilerlerken her şey yavaşlıyor. Sanki ayak bileği derinliğinde bir suda gibi. Dünya bir şekilde yumuşuyor -ışıklar, sesler, hatta kendi düşüncelerim bile, hepsi sıcak bir battaniyeye sarılmış. Sonunda iyi olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Normal olmanın. Tüm bu saçmalıklar hakkında endişelenmemek.

Ama zihnimin derinliklerinde, o tanıdık fısıltı, dırdırcı bir sürtük gibi yeniden başlıyor. Bu daha ne kadar sürecek? Sadece iki tane kaldı.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum. Şu anda süzülüyorum, dokunulmazım, güvendeyim. En azından etkisi geçene kadar.

Pipeti poşetle birlikte cebime sokuyorum ve tam o sırada Damon arabayı yanaştırıyor, motorunun gürültüsü aklımdaki düşüncelerden daha yüksek. Elimini tersiyle burnumu ovuyorum ve yolcu koltuğuna atlıyorum.

"Lee yok mu?" Damon'a içkisini uzatırken soruyorum. Damlayan burnumu fark etmemesini umarak gözlerimi ileriye dikiyorum.

"Hayır, geride kalıp şu politikacıları biraz daha araştırmak istedi." Damon ileri doğru hızlanırken dizleri koltuğunda titriyor. Benim on dakika önce olduğum kadar gergin görünüyor ve sanırım nedenini biliyorum.

"Kızlar daha çıkmadı mı?"

"Henüz değil. Ben ayrıldıktan hemen sonra yola çıkıyorlardı." Sanki Blake'in arkamızda onu bekliyor olmasını bekliyormuş gibi dikiz aynasından bakıyor.

"İyi olacaklar kardeşim. Sadece rahatla."

Sesim normal mi? Umarım öyledir.

"Rahatlayamıyorum. Bu şehirden nefret ediyorum. Her yerde bir sürü lanet insan var." Yaya geçidinden geçen birine çarpmaktan kıl payı kurtulurken yumruğu direksiyonda sıkılaşıyor.

"Seni anlıyorum, ama hey, bu gece bize ait. Uzun zaman oldu, değil mi? Müziğin açalım, pencereleri açalım ve en iyisini yapalım." Karıştırıyorum

Klasik Chevelle'sindeki tek yenilenmiş şey olan müzik setini kurcalıyor ama elimi itiyor. Sahte bir teslimiyetle elimi kaldırdım. "Unutmuşum, kimse senin değerli müziğine dokunamaz."

"Aynen öyle," diyor, hafif bir sırıtışla. Arka cebinden telefonunu çıkarır ve birkaç kez dokunur. "A Day To Remember, The Downfall Of Us All" şarkısının açılışı hoparlörlerinden bangır bangır duyuluyor. Bu şarkı bizi her zaman heyecanlandırırdı ve şu an da farklı değil. Rüzgâr saçlarımı yüzümün önünde savururken başımı öne arkaya sallıyorum. Gözlerimi kapatırsam, neredeyse üniversiteye geri döndüğümüzü, hayatın basit olduğu zamanları hayal edebiliyorum. Brooklyn'e kadar tüm yol boyunca bu duyguya tutunuyorum.

"ÇÜKÜM DONACAK," diye inleyerek soğuk ellerimi birbirine sürtüyorum. Körfezden gelen rüzgâr, maskemde açıkta kalan deri parçasına saldırıyor.

Damon başını sallar. "O şeyin içindeyken seni ciddiye alamam."

Bahsettiği şey artık göz kamaştırıcı olan kar maskem. Onu ilk taktığımda tam bir dakika boyunca güldü. "Evet, bir sonraki yaratıcı patlaması için seninkini gönüllü olarak verdim. Bir şey değil."

"Oh, hayır." Alnımdaki çivileri dürtüyor. "Eve gittiğimizde maskemi saklayacağım. Maskelerin tüm amacı gizlenmektir. Bu," diye yüzümü işaret ediyor, "tam tersi."

"Ne yapmam gerekiyordu? Tutkal tabancasıyla onu yere mi serecektim?" Maskemin altından sırıtıyorum. "Ve hey, en azından artık sıkıcı değil."

Bir rüzgâr yakındaki bir konteyneri salladı ve Damon içgüdüsel olarak silahına sarıldı. "Önemli bir şey değil," diyorum.

Bu gece tam bir fiyaskoydu. Burası oldukça ölü, sadece birkaç gemi boşaltılıyor. Ürün sevkiyatı gibi görünüyor. Kamp kurduğumuz yerden o kadar uzakta yapılıyor ki hiçbir çalışana yaklaşamadık. Yakınımızdaki tek canlı, yakındaki bir çöplüğün etrafında dolaşan birkaç acımasız güvercin. Soğuk ve Damon'ın boktan ruh hali arasında, kafamın çoğunu kaybettim. Haplarımın geri kalanı zihnimin arkasını çizilmemiş bir kaşıntı gibi kemiriyor. Düşüncelerim yeniden yüzüyor, göğsümde oturan suçluluk duygusunun ağırlığıyla karışıyor.

"Etrafta biraz dolaşacağım, bakalım buranın batısında bir şey kaçırmış mıyız?"
Bedenimi hareket ettirmeli, gölgelerde durmaktan başka bir şey yapmalıyım.

"Birlikte kalmalıyız. Burası çok sessiz. Bundan hoşlanmıyorum."

"Kardeşim, burası çok büyük. Kontrol etmediğimiz dönümlerce alan var. Lee'nin bize söylediği bölgeye odaklanmak istediğini biliyorum ama o her zaman haklı değildir." Bu konuşma nereden çıktı bilmiyorum ama Damon'ın gözlerindeki ifadeye bakılırsa yumuşayabilir.

"Sen git. Ben Blake'i kontrol edeceğim ama bir şey görürsen beni ara." Telefonunu çıkarır ve uyandırmak için ekranı yüzünün önünde tutar.

"Kulağa hoş geliyor." Donmuş ellerimi ceplerime sokuyorum ve konteynerlerin arasındaki karanlık boşluğa doğru adım atıyorum. "Falin'i de kontrol et," diye ekliyorum son anda. Konteynerlerin arasına girmeden önce onun alaycı sözlerini beklemiyorum.

Burası çok ürkütücü. Kendimi bir mafya filminde, birini öldürmek için mükemmel bir yer bulan bir karakter gibi hissediyorum. Düşündüm de, bu fikri bir dahaki sefere ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere saklayacağım.

Boş bir arsada duran kırık dökük bir vince doğru ilerliyorum. Damon'dan beni kolayca bulamayacağı kadar uzakta. Tekerleklerin arkasına geçtiğimde, haplarımı çıkarıp bir tane daha eziyorum, kalbim her geçen saniye çarpıyor.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım pipetle başımı arkaya yaslayıp geriye doğru sayıyorum.

"Beş." *Ne yapıyorum ben?*

"Dört." *Olmak istediğim kişi bu mu?*

"Üç." *Damon'ın bana ihtiyacı olabilir.*

"İki." *Eğer kafam iyiye, kimseye faydam olmaz.*

"Bir." *Siktir!*

Pipeti burun deliğime götürdüğümde cebimdeki telefonum titriyor. Anlık bir kararla, içinde ezilmiş hap bulunan pipeti olabildiğince sert bir şekilde karanlığa fırlatıyorum. Telefonumu çıkarırken göğsüm kabarıyor ve ellerim titriyor. Damon arıyor. "Hey, dostum, beni şimdiden özledin mi?"

"Gitmemiz gerek."

Sesi boğazına keskin bir şey takılmış gibi çıkıyor. Mizah ya da rahatlıktan eser yok, sadece korku ve aciliyet var.

"Sorun ne? Kızlar yüzünden mi?"

"Ben Blake. Acil serviste." Ne oluyor
lan?

DOKUZUNCU BÖLÜM

FALIN

ACIL SERVİSİN BEKLEME ALANINDA VOLTA ATIYORUM.

Blake bir şekilde daha kötüye gidecek. Damon birkaç dakika önce ortaya çıktı ve Blake'in yanına koştuğunu gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Gözlerimi kaldırdığımda Jasper'ın iri gövdesiyle benimle aynı durumda görünen bir ailenin etrafında manevra yaptığını görüyorum. Göz göze geldiğimizde, artık duygularımı tutamıyorum. Her şey bir sel gibi akıp gidiyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor, makyajımı lekeliyor ve vücudum kontrolsüzce titriyor.

Bu ben değilim. Ben sakinliğimi koruyan biriyim. Ama Blake'i o şekilde görmek hayatımda gördüğüm en kötü şeydi ve bu çok şey ifade ediyor.

Jasper adımlarını hızlandırıyor ve beni kollarıyla sarıyor. Kokusu beni sarıyor, yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor. "Şşşt," diye fısıldıyor. "Her şey yolunda. O iyi olacak. Çok iyi iş çıkardın, Falin."

"Her şey çok hızlı oldu," diyorum tıkanmış burun deliklerimden nefesimi çekerken. "Karşımda oturuyordu, gülüyor ve konuşuyordu ve sonra... birden... durdu. Eli boğazına gitti ve gözlerinde o bakış vardı... o dehşet dolu bakış. Boynunu kaşımaya başladığında bir sorun olduğunu anladım. Kırmızı lekeler... yara gibi. Derisine yayıldılar. Bana bir şeyler anlatmaya çalıştı ama sesi boğuk ve hırıltılı çıkıyordu. Gözümün önünde dudakları şişiyordu ve yüzü... Tanrım, yüzü çok şişmişti. Ayağa kalkmaya çalışırken su bardağını devirdi, bacakları onu tutamadı."

Jasper'ın güven verici tutuşu sıkılaşıyor. "Ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Başımı sallıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum ve etmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Yardım için ılık attım. Birisi EpiPen diye bağırdı. Yüzü yaralar dışında çok solgundu. Gözlerini düşünmeden edemiyorum; öne doğru yığılırken o kadar geniş, o kadar korkmuştu ki. İşte o zaman her şey ıırından ıktı. İnsanlar koşuyor, bağılıyor, müdür 911'i arıyor, biri doktor olduğunu söylüyordu. Ben sadece... Ben sadece onun elini tutmaya devam ettim. Onu yere yatırdıktan sonra bile, EpiPen'i verirken bile. Ona benimle kalmasını, nefes almaya devam etmesini, yardımın geleceğini söyleyip durdum. Ambulans gelmeden önceki dakikalar saatler gibi gelmişti. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

"Biliyorum, bebeğim. Çok iyiydin. Seninle çok gurur duyuyorum." Avuç içiyle sırtımı okşuyor ve içime bir ürperti gönderiyor. Şu ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Övgü, rahatlık, her şey.

"Sen oradayken nasıl görünüyordu?" Damon ve Jasper geldiğinde dışarı çıkmak zorunda kaldım. Bir dakikaya ihtiyacım vardı ve perdelerle çevrili küçük alanda çok fazla yer vardı. Hemen cevap vermeyince gözlerine bakmak için geri çekildim. Gözleri geniş ve boştu. Eminim ben de onun kadar korkmuş görünüyordumdur. "Hâlâ aynı mı?"

"Olay ilk olduğunda nasıl görüldüğünü bilmiyorum." Avucunu yüzünde gezdiriyor. "Hâlâ kurdeşen döküyor ve yüzü şiş. Oksijen veriyorlar ve serum takıyorlar. Uzun bir gece olacağından eminim."

Konuşmamız, önlüklü bir adamın check-in alanından bağırmasıyla kesildi. "Oraya giremezsiniz, efendim! Giriş yapmanız gerekiyor!"

Kafamı kaldırdığımda Leon'un birçok çalışanı iterek geçtiğini görüyorum. "Kahretsin," diyorum. "Kimse onu aradı mı?"

Jasper aceleyle yanıma geliyor ve birkaç kelimeyle çalışanları yatıştırmasını izliyorum. Leon'la hararetli bir şekilde konuşuyor ve bekleme alanının hemen dışındaki koridoru işaret ediyor. Yanlarına gidip Leon'a bilgi vermeliyim ama ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Leon'un omuzları çöküyor ve bu gece olanları düşünürken alt dudağını çiğniyor. Blake'i neredeyse kaybetmenin ağırlığı. Jasper çalışanla tekrar konuşuyor ve saniyeler içinde Leon, Blake'in yanına doğru götürülüyor.

Bir başka ürpeme nöbeti vücudumda yol alırken yanımdaki sandalyenin kolunu kavıyorum. Jasper'ın eli belime dolanıyor ve bir kez daha beni tutuyor. "Seni tutuyorum. Hadi, seni eve götüreceğim. Damon ve Leon burada onunla birlikte."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Ben iyiyim, sadece üşüyorum."

Bir eliyle belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve diğer eliyle çenemi gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırıyor. "İyi değilsin. Hiçbirimiz iyi değiliz. Dinlenmende bir sakınca yok. O emin ellerde."

O emin ellerde.

Bu sözlerin zihnimde dolaşmasına izin verdim. Birkaç hafta önce olsa hemen itiraz ederdim. Bu üç adamın Blake'e bakacak kadar iyi olmalarının imkânı yoktu. Ama şu anda, itirazım yok. O emin ellerde. Damon, Blake'i güvende tutmak için kendi kanını bile dökebilir. Ve Leon, ne kadar sessiz olsa da, onu kendi tarzında önemseydiğini biliyorum. Jasper da öyle. Ve gerçekten, doktorların ve hemşirelerin zaten yapmadığı ne yapabilirim? Ben sadece ayak bağı olurum.

Yavaşça başımı sallıyorum ve Jasper'ın dudağının kenarı yukarı kalkıyor. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama o küçük gülümseme göğsüme bir sızı gönderiyor.

"Gidip iyi geceler dileyelim," diyor ve beni bekleme alanından yataklara doğru götürüyor. "Ben Leon'un bisikletinin anahtarlarını alayım."

Bir bisikletin arkasına binmeyeli uzun zaman oldu. Ne kadar inanılmaz bir his olduğunu unutmuşum. Motor hızlandıkça adrenalinin yükselmesi, rüzgârın göğsüme ve kaskıma çarpması, tam bir özgürlük hissi. Motor tüm vücudumu titretiyor, kalp atışlarımla eşleşen sabit bir gümbürtü. Kollarım Jasper'ın beline dolanmış ve dizlerim kalçalarına sıkıca bastırılmışken, ona dokunmama izin vermenin ne kadar iyi hissettirdiğinin . Onu yakınımda tutmak için bir bahanem var. Vücudu gecenin serin havasına karşı sıcaklık yayıyor ve duyularımı harekete geçiriyor. Bu gece tanık olduklarımdan sonra, ona itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım var.

Apartmanımızın önündeki kaldırıma yanaşıp Motoru kapatınca kaslarımın tekrar gerildiğini hissediyorum. Haftalardır ilk kez tam bir sessizliğin içinde yürüyeceğimi bildiğim için inmekte tereddüt ediyorum. Jasper maskesini çıkarıyor ve elini uzatıyor. "Ben hallederim," diyorum.

Ondan daha fazla teselli kabul etmek ona yanlış bir fikir verebilir. Ve bu gece, her şeyden sonra, tartışacak ya da yumuşarsa onu itecek gücüm yok. Bana vereceği her şeyi sonuna kadar içime çekerim ve bu da işleri daha da karmaşık hale getirir.

"Kask için yardıma ihtiyacın mı?" diye soruyor ve kaskımın hâlâ takılı olduğunu hatırlatıyor. Başımı sallıyorum, çıkarıyorum ve uzatıyorum. Bacağımı bisikletin üzerinden sallayıp tekrar sert toprağa bastığımda, sahip olduğum enerjinin her zerresi kayboluyor. Yalpalıyorum, denge için göğsüne tutunuyorum.

Avuç içleri omuzlarımı sararak beni sabitliyor. "Kahretsin. Ben iyiyim," diyorum.

"Belli ki değilsin." Tutuşunu gevşetmek için omuz silkiyorum, ama o sıkıca tutuyor. "Hadi, Bela. Yoksa seni taşımamı mı istersin? Kıcını tutmayacağıma söz ver... tabii nazıkçe istemezsen."

Alay ediyorum ve kapıya doğru bir adım atıyorum. "Bunu aklından bile geçirme. Bir sustalıyla neler yapabileceğimi unutma."

Merdivenleri çıkarken, bakışlarının sırtımı yaktığını hissediyorum. Ya da belki de bu sadece onu bıçaklamayı ne kadar çok istediğim için vücudumun yanmasıdır. Ya da onu becermeyi. Bunlardan biri... Bu gece hangisini yapacağıma karar veremedim.

Yavru kediler bize doğru koşuyor, miyavlıyor ve bacaklarımıza sürtünüyor. "Aç mısın?" Jasper soruyor.

"Onlar sen değilsin, günde on yedi kez yemek yemeleri gerekmiyor," diyorum. Jasper'ın onları her saat başı beslediğine yemin edebilirim.

Havoc'u yerden kaldırırken "Ne cüretle onları utandırırısın?" diyor. "Kızları büyütüyorsunuz, değil mi?" Ve işte yine o bebek sesi.

"Bu sana bir iğnelemeydi, onlara değil." Gözlerimi ovuşturdum ve buzdolabından bir su aldım. "Gidip duş alacağım ve uzanacağım ama önce çocuklara mesaj atıp kontrol edelim."

Yeni bir yavru kedi maması poşeti açıyor ve kaselerine biraz döküyor. "Devam et, onlara mesaj atacağım ve işin bittiğinde sana haber vereceğim." Yerimden kıpırdamadan durup yavru kedileri beslemesini ve sevmesini izliyorum. Telefonunu çıkarıyor ve hâlâ orada olduğumu fark ederek başını kaldırıyor. "Duşta da yardıma ihtiyacın var mı? Ben gönüllüyüm ve kıcını tutmamı istemene bile gerek yok. Bunu ve daha fazlasını yaparım."

Kendime geliyorum ve ona parmağımı gösteriyorum. "Hemen döneceğim. Blake'e onu sevdiğimi söylediklerinden emin ol."

"Başka bir şey var mı canım?"

Tanrım, çok sinir bozucu. "Evet, git trafikte oyna."

"Bunun için gece çok geç olabilir. İş çıkış saatini beklememiz gerekecek." Sırtarak arkasını dönüyor ve beni geri çekilen çerçevesine kaşlarımı çatarak bakarken bırakıyor.

Ekstra uzun bir duş alıyorum, sıcak suyun omuzlarımdaki gerginliği biraz gevşetmesine izin veriyorum. Birkaç dakika için bile olsa yardımcı olur. Sarılmış

Kıçımı zar zor örten bir havluyla kapıyı açıp buharın dışarı çıkmasına izin veriyorum.

"Tanrım," diye bağıryorum, neredeyse havlumu tutmaktan vazgeçecektim. Jasper banyonun karşısındaki duvara yaslanmış, beni bekliyor. "Neden orada öyle dikiliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

"Şey... yapma. Ürkütücü." Havlumu daha sıkı çekip odama doğru yöneliyorum, Jasper da peşimden geliyor. "Çocuklar cevap verdi mi?"

"Evet, değişiklik yok. İkincil bir reaksiyon olup olmadığını izlemek için onu bu gece tutuyorlar. Sanırım bu bazen saatler sonra da olabiliyor. Leon mesaja cevap verdi. Sanırım Damon hâlâ aklını kaçırıyor." Sesi titriyor ve göğsümde bir çarpıntı yaratıyor.

"Aradığın için teşekkürler." Yatak odamın kapısında oyalanıyoruz, ikimiz de günün yorgunluğunu atmışız ama henüz nefes almaya hazır değiliz. Her şey yolunda gittiği için rahatlamalı mıyım yoksa endişeye mi kapılmalıyım bilemiyorum. Vücudum benim yerime karar vermek istiyor-endişeleniyorum. "Başka bir şey duyarsan bana haber ver."

"Evet, tabii ki," diyor. Gitmek için döner ama duraklar. "Biraz uyumaya çalış, tamam mı?"

Sesi o kadar nazik, o kadar şefkatli geliyor ki, onu gömleğinden tutup yatağıma atmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Başımı sallıyorum ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce kapıyı kapatıyorum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım uyku gelmiyor. Gözlerimi her kapattığımda Blake'in dehşete düşmüş yüzünü görüyorum. Alerjileri konusunda her zaman çok dikkatliyizdir; etiketleri iki kez kontrol eder, garsonları sorgular, EpiPen'ini taşıyız. Ama bir şekilde bugün onu hayal kırıklığına uğrattım. Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu şarj olduğu yerden alıyorum. Yatağımın başucunda bir komodinin olmaması asla alışamayacağım bir şey... ama en azından yatağım bir prize yakın.

O parti davetini analiz etme isteği çok güçlü ama çalışma modu düşünmek, düşünmek de uykusuz kalmak demek. Bunun yerine akılsızca kaydırma yapmaya dalıyorum.

Genç dudak senkronizasyonu.

Kaydır. Amatör standup.

Kaydır.

Bebek su aygırı yüzmeyi öğreniyor... Tamam, bu çok sevimli.

Yukarı kaydırıyorum ve tanıdık bir şey gözüme çarpıyor. Kalbim durdu. Bu da ne böyle? Birisi bizi restoranda kaydetmiş. Blake yerde yatıyordu. Ben onun yanında diz çökmüş, elini tutuyorum. Bir anda koruyucu melek gibi ortaya çıkan doktor.

İzlenme sayısı başımı döndürüyor. Yüz binin üzerinde görüntülenme var ve artıyor.

Yataktan fırlayıp koridorda Jasper ve Leon'un odasına doğru koşuyorum. Oraya varmadan duşun sesini duydum. "Jasper!" Kapının dışından seslendim. Cevap yok. Kapıyı çalıp tekrar sesleniyorum. İçeride yaşıyor mu? Su sesi o kadar da boğmuyor. "Ah, siktir et," diyorum kolu çevirip kapıyı iterek açarken.

İçeri adım attığımda küçük alandan buhar çıkıyor. Gözlerim kapalı duş perdesinden yere saçılmış kıyafetlere ve makyaj masasının üzerindeki küçük plastik poşete kayıyor. Kanım donuyor. Hapı kapıyorum. Video beklemek zorunda kalacak.

Perde halkaları çubuğa çarparak gıcırdıyor. Bakışlarım bana ihanet etmeden hemen önce Jasper'ın gözleriyle buluşuyorum ve ıslak, yontulmuş vücuduna düşüyorum. Vay anasını, çok iyi görünüyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Titreyen elimdeki poşeti alırken sırtışı kayboluyor.

"Bu da ne böyle?" Çantayı önünde tutuyorum ve gözlerinin ıslak fayans zemine kaymasını izliyorum. Sessizlik dayanamayacağım kadar uzuyor. "Jasper? Konuş benimle."

"Bir şey yok," diye cevap veriyor sonunda, havluya uzanırken. "Bana bağırman normalde beni ne kadar tahrik etse de, şu anda yapmasak olmaz mı? Ben... yapamam."

Gözlerimi kapatıp uzun bir nefes alıyorum ve ilk baştaki kızgınlığımın bir kısmını serbest bırakıyorum. "Tamam, ama bunu geri alamayacaksın." Daha sonra kurtulana kadar poşeti cebime sokuyorum. Kafasını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. Bakışları yüzünden göğsümde bir şeyler çatlıyor. Tekrar konuştuğumda ses tonumu yumuşatıyorum. "Ben senin için buradayım, tamam mı? Bunu yapabilirsin."

"Bunu bilemezsin." Havluyu kalçalarına sardıktan sonra eğilip kıyafetlerini alıyor.

Elimi çıplak omzuna koyuyorum, sözlerimdeki gerçeği hissedebileceğini umarak biraz bağlantı kuruyorum. Eli benimkini kaplıyor, sıcak ve yıllarca gitar çalmaktan nasır tutmuş. "Evet, biliyorum."

O anda donup kalıyoruz, etrafımızda kıvrılan buhar zihnimdeki duygu bulutunu yansıttıyor. Konuşmayı reddettiğimiz çok şey var. Korku, umut ve istek, söylenmemiş gerçeklerin karmaşasında birbirine karışmış durumda.

Başparmağı tenimde küçük daireler çiziyor ve beni mi yoksa kendisini mi rahatlatmaya çalıştığını anlayamıyorum. Belki ikisi de. "Tamam," diye fısıldıyor sonunda.

Unuttuğum telefonum çalışıyor ve bizi ayırıyor. Buraya gelme sebebimi hatırlıyorum. "Kahretsin," diyorum. "Sana bir şey göstermem gerek." Yüzünde hayalet gibi bir sırıtış belirliyor ve aklının nereye gittiğini anlıyorum. "O değil. Şu anda nasıl olur da cinsellikle uzaktan yakından alakası olmayan bir şey düşünürsün? Ne var biliyor musun? Zihninin iç işleyişini bilmeme gerek yok. Sadece bak."

Videoyu yeniden başlatıyorum, ilk izlediğimden yana elli bin kez daha izlendiğini ve onlarca yorum yapıldığını fark ediyorum. Her ne kadar geri dönmek istesem de, kendimi Jasper'la birlikte tamamını tekrar izlemeye zorluyorum.

"Kahretsin," bir kez çaldıktan sonra. ". "

Havlusunu zorlukla tutarak banyodan aceleyle çıkıyor ve yatağından telefonunu alıyor. "Ne yapıyorsun?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde soruyorum.

Ekrana dokunuyor ve bir video getiriyor. Daha yakından baktığımda, canlı yayınlar ve özetler yapan yerel bir haber kanalı olduğunu görüyorum. "Eğer viral olduysa, haberlerin bunu almış olma ihtimali var. Dışarı çıktığında hiç basın mensubu gördün mü?"

Beynimi zorluyorum ama gecenin olayları bulanıklaşıyor. Her yerde insanlar vardı, her şey çok hızlı oldu. "Bilmiyorum. Belki de. Bu çok kötü."

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken ekranda bir manşet ve Blake'le ambulansa binerken çekilmiş bir video belirliyor.

Şehir Merkezindeki Bistroda Dram: Nöbetçi Doktor ve Restoran Müşterileri Anafilaktik Şoka Giren Kadını Kurtarmak İçin Bir Araya Geldi

"Çok kötü," diyor.

ONUNCU BÖLÜM

JASPER

BLAKE BİR SAAT ÖNCE EVE GELDİ, ÇOK DAHA İYİ GÖRÜNÜYOR VE HİSSEDİYORDU. BLAKE'İN

Yüzündeki şişlik inmiş ama bazı yaralar hâlâ duruyor.

Falin ve ben dün gece, çocuklara haber başlıklarından bahsedip bahsetmeme konusunda ileri geri gidip geldik. Ben söylemek istedim, ama o kafalarının yeterince meşgul olduğunu ve ek strese ihtiyaçları olmadığını savundu. Tamamen haksız sayılmazdı ama kardeşlerimi tanırım. Bilmek isteyeceklerdir.

Tuvalet molası verdiğinde, onlara telefonumdan mesaj attım. Beklendiği gibi, çıldırdılar.

Falin Blake'i rahat ettirirken, üçümüz konuşmak için çatıya çıkmayı tercih ediyoruz. Serin kış havası yüzümü ama tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Bu pisliği internetten temizlemek için yapabileceğin bir şey yok mu?" Damon Leon'a sorar. Elindeki kahve fincanının buharı yüzüne yayılıyor.

"Hayır. Ayrıca, zarar çoktan . İnsanların bunu görmesini engelleyemem." Leon metal tırabzanı kavırıyor, bizimkinin karşısındaki çatıda tozlanan kara bakıyor.

"Bunu görmüş olma ihtimalleri nedir?" diye sordum. İyimser olmak istiyorum ama ikisinin de yüzündeki ifadeye bakılırsa tek iyimser olan benim. "Artık kimse haberleri izlemiyor zaten. Ve o King denen pislğin bizi arayıp aramadığını bile bilmiyoruz. Hayatına devam etmiş olabilir."

"Bu benim göze almak istediğim bir kumar değil. Bunu çözene kadar Blake'in her zaman en az birimizle evde olmasını istiyorum," diyor Damon.

Damon'ın söylediklerini kabul etmesini beklerken gözlerim Leon'a kayıyor. Sonunda başını kaldırıp bakıyor. "Burada olma nedenimizi terk edemeyiz ve

Gala var. Blake bu konuda bizimle savaşacak."

"Onu yatağa zincirlemek zorunda kalsam da umurumda değil. O gitmiyor. Doktorlar bir hafta dinlenmesi gerektiğini söyledi. Vücuduna daha fazla yüklenmek onu tekrar hastaneye düşürebilir." Damon elini yüzüne sürüyor ve birkaç adım atıyor.

"Ben giderim," dedim. "En iyi yaptığım şey bir avuç zengin puştu ayartmak." Leon dudağını çiğnerken Damon volta atmayı bırakıp bana baktı. Hayal . Gerçekten işe yaramaz olduğumu düşünüyorlar. Sinirlenerek, "Bu bakışlar da ne?" sordum.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Damon sorar. Sesinin tonu sertliğini yitirir. "Hapları fark etmediğimizi sanma J. Son zamanlarda pek iyi değilsin." "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Sert bir kahkaha attım. "nemli değil. Evet, hap alıyordum. Evet, kendimi kaybetmiştim. Ama bu pislikleri ayartmak bu noktada kas hafızasıdır. Tabii Blake'in kardeşi gibi davranabilecek başka biri yoksa. cevapları aramak için mi?"

Damon, Leon'a beni daha da sinirlendiren bir bakış fırlatıyor. "Lee?"

"Yapabilseydim yapardım ama maske taksam bile orta yaşlı beyaz bir adam olarak grnebileceğimi sanmıyorum."

"Doğru," diye homurdandı Damon. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"İyi olacağım," diyorum. Leon kaşlarını kaldırıncı ekliyorum, "Hapları bıraktım. Falin zulamı buldu ve dün gece attı. Bunu yapmak istiyorum. Buna ihtiyaım var."

"Sanırım başka seçeneğimiz yok," diyor Damon. "Ama Falin'i eşin olarak almak zorundasın."

Falin'in bütün gece süslü bir kıyafetle yanımda olacağını düşününce midem garip bir şekilde altüst oluyor ve bu da beni hemen sinirlendiriyor çünkü ona karşı hissettiğim her türlü duyguyu uzak tutmam gerekiyor. O, özellikle de kafamı dik tutmaya çalışırken bulaşamayacağım bir karmaşa. Ama aynı zamanda onu yakınımda isteyen hain bir yanımda var. Kafamın arkasında bana iyi olmamı, kendimi toparlamamı söyleyen sesini dinlemek istiyor.

"Sadece beni yavaşlatacak," diyorum, ama söylemek istediğimden daha zayıf çıkıyor. "Onu gerçekten bu işin ortasına mı atmak istiyorsun?"

Damon, "O zaten işin ortasında," diyor. "Ve davetiye Brennan ve 'karısı' için. Tek başına gelirsene şüphe çekersin."

"Bundan hoşlanmıyorum ama başka bir seçenek de göremiyorum." Leon bana döndü. "Tüm zaman boyunca kulağında olacağım. Ve her zamanki gibi yakınlarla park edebilirim."

"Sana zaten gitmek istediğimi söyledim. Beni endişelendiren Falin'i getirmek." Avuçlarımı birbirine sürterek karıncalanan parmaklarıma yeniden sıcaklık kazandırmaya çalışıyorum. Leon bunu fark etmiş olmalı ki içeri dönmek isteyip istemediğimi soruyor. "Ben iyiyim. Hadi şu işi halledelim."

Bir plan yapıp eve döndüğümüzde, soğuktan elim ayağım ağrıyor. Vurulduğumdan beri ilk kez kendimi işe yarar hissediyorum ve bu da içimi tamamen kaybettiğimi sandığım umutla dolduruyor.

Leon ve ben temizlenmek ve üstümüzü değiştirmek için paylaştığımız odaya giriyoruz. "Hazırlanmak için birkaç günümüz var," diyor. "İşlerin kötüye gitmesini göze alamayız. Senin Brennan olmadığını öğrenirlerse ne olur bilmiyorum."

"Şanslıyız ki Brennan'ı iyi tanıyan biri var," diyorum. "Blake'ten onun hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğreneceğim. Onun hakkında konuşmanın onun için zor olacağını biliyorum ama belki bu ona ihtiyaç duyulduğunu hissettirir."

Bana her şeyi bilen bir bakışla bakıyor. "Bunu yapmana sevindim. D'ye söylemek istemedim ama bence ihtiyacın olan şey bu. Ayrıca ikimiz de onun partilerde berbat olduğunu biliyoruz."

"Hayatını kurtarmak için havadan sudan konuşamıyor," diye ekliyorum. Biz gülerken göğsüm gevşiyor.

"Falin için endişelenme. O güçlü biri. Bence çok faydalı olacak." Dolaptan temiz giysiler aldı ve duş almak için kapıya yöneldi. "Eğer siz ikiniz bir gece boyunca kavga etmeden durabilirsiniz."

"Sorun bende değil," diyorum, ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak. "Onu kızdıracak ne yaptığımı bilmiyorum."

Bu bir yalan. Onunla sevişmeye bayılıyorum. Son zamanlarda bunun için yaşıyorum. Sırıttıyor. "Çok saçmalıyorsun, dostum."

Omuz silktim. "Benden hoşlandığını sanıyordum."

"Siz ikiniz çoktan sikişmelisiniz. Buradaki gerginlikten bıktım."

Sanki bu kararı verecek güce sahip tek kişi benmişim gibi konuşuyor. "Birlikte olmamıza karşı olduğunu sanıyordum. Yanlış hatırlamıyorsam, 'Eğer Falin'le sevişmeye başlarsanız, yemin ederim kendimi bu binadan aşağı atarım' demiştin. Bir de tek başına olmakla ilgili bir şey. Lafı açılmışken, neden biriyle çıkmadın? Ya da en azından birini bulmadın?"

Gözlerindeki alaycı ışık kaybolur ve gülümsemesi solar. "Bu aklımdaki son şey."

Bu konuyu açtığım için kendimi bok gibi hissettim. Sanırım onun için ne kadar hassas bir konu olduğunu fark etmemiştim. "Kusura bakma dostum. Zaten beni ilgilendirmez."

Sessizce kapıdan çıkıp koridordan banyoya doğru ilerlemeden önce elindeki kıyafetlerle oynuyor.

Şimdi yine yalnızım ve aklıma haplar geliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve göz kapaklarımın altındalar. Onları açıyorum ve odanın içinde geziniyorlar, arıyorlar. Hiçbir şeyim olmadığını biliyorum ama beynim bunu bir cevap olarak kabul etmiyor. Bu kadar kötü olmasına nasıl izin verdim? Adamların bana hiçbir konuda güvenmemesine şaşmamalı, berbat bir haldeyim.

Telefonumu çıkarıp aynı üç uygulama arasında defalarca dolaşıyorum, bir şeylerin beni içine çekmesini ve dikkatimi çekmesini umuyorum. Zihnimin özlemimi dindirmek için tutunabileceği herhangi bir şey. Sonra Falin'in kahkahası alçı duvarlar arasında dolaşıyor. Bütün gün, her gün dinleyebileceğim bir ses. Boğuk sesi sert kenarlı ve çatırtılı başlıyor ama kahkahası tüm vücudunu sardıkça hafifliyor. Saf, filtresiz bir neşe. Vahşi, yakalayıp bir kavanozda saklayabileceğim bir şimşek gibi.

Karartılmış ekranda yansımanı görüyorum ve hafif bir gülümsemem fark ediyorum. Duvardan gelen kahkaha sesinden bir şey olmadan benden çekti.

Telefonumu yatağımın üzerine atıp sesini takip ederek Blake ve Damon'ın odasına gidiyorum. Oraya ulaştığımda ne yapacağımı bilmiyorum ama bunun bir önemi yok. Sadece ona yakın olmam gerekiyor.

Açık yatak odası kapısının dışına çıktığımda, kenarda durup konuşmalarını dinliyorum.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," diyor Blake, sesinin kenarında kahkahalar oynuyor.

"Bu kadar küçük düşürücü bir şey hakkında asla yalan söylemem. Gıda zehirlenmesi çok kötü bir şey ama en azından artık komik bir hikâyem var." İçlerinden biri pozisyonunu ayarlarken yatak gıcırıyor. "Ama inanın bana, bir randevu sırasında neredeyse altıma sıçmak ne kadar korkunçsa, beni daha da kötü yaralayan başkaları da oldu."

Neredeyse altına sığıyordu... İşte bu çok komik. Tüm hikayeyi kaçırmış olmam çok kötü. Dudaklarından çıkan tek bir kelimeyi bile kaçırmamak için boynumu eğiyorum.

"Gibi mi? Hadi ama, madem konuyu açtın, şimdi bana söylemek zorundasın. Dalga geçme." Blake'in şakacı ses tonuyla dudağımın kenarını kaldırıp sırtıyorum. Haklı olduğu bir şey var... Falin alay etmeyi seviyor.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra Falin sonunda cevap verir. "Başka bir zaman. Gidip bize yiyecek bir şeyler getireyim de bir sonraki doz ilaçlarını alabilesin."

"Fal," diye yalvarır Blake. "Ne oldu?"

"Önemli değil, Bee. Sen dinlen. Bir dakikaya geliyorum."

Aklımdan geçen her neyse, hiçbir şey olamazdı. Sesini tanıyorum, boğuk tonunun nasıl alçaldığını, söylenmemiş düşüncelerle nasıl boşluğa dönüştüğünü. Kendimi o kadar kaptırmışım ki kapıdan uzaklaşmak aklıma gelmiyor. Ya da belki de bilinçaltımda bunu yapmak istemiyorum. Her iki durumda da Falin odadan çıkarken aramızda bir santim bile kalmadan duruyor.

"Yüce Tanrım! Jasper, beni korkuttun. Neden Blake'in kapısının önünde sürünüyorsun?" Gözlerim, göğsünün üzerine koyduğu avucunun izlediği yolu takip ediyor. Kendini toparlarken göğüslerinin kabarıklığı hızla yükselip alçalıyor. Kahretsin, o avuç içini başının üzerine sıkıştırıp yüzümü göğsüne gömmek isterdim. "Alo? Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Gözümü kırptım ve benimle konuştuğunu fark ettim. *Hoppala*. Onun inanılmaz vücudu hakkında hayal kurmaktan kendimi alamıyorum. Özellikle de bana bu kadar yakinken.

"Pek çok şeye ihtiyacım var. Sorduğun için teşekkürler." Onun bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorladım. Keskin daralmış gözler. Tabii ki. Elimde olmadan sırtıyorum.

"Fazladan birkaç beyin hücresi gibi mi?" Kollarını göğsünde birleştiriyor, göğüslerini yukarı kaldırıyor, sahip olduğum her bir onsluk kısıtlamayı test ediyor.

Bir adım daha yaklaşp onu duvara yaslıyorum. Kalbim çarpıyor ve son kullandığımdan beri ilk kez duyularım canlı hissediyor. Bu o... benim baş belam. Kanımın damarlarımda dolaşmasını sağlıyor. Görüşümü netleştiriyor. Arzularımı durduracak kadar güçlü bir şeyler hissetmemi sağlayan tek kişi o.

"Jasper?" Sesi boğazında düğümleniyor ve ben buna bayılıyorum. Onun beni sarstığı kadar benim de onu sarstığımı seviyorum.

"Evet, Trouble?" Onu içime çekerken sesimi alçaltarak söylüyorum. Sesinin törpüsüne uyan dumanlı gözleri. Burnunun kenarındaki çiller. O mükemmel dudaklar. Onun bu kadar yakın olduğu her saniye içimdeki ilkel bir şeyi harekete geçiriyor, her şeyi bırakıp istediğimi almak istememe neden oluyor. Bunu daha iyi düşünmeden, hafifçe eğildim, bir pervanenin aleve çekilmesi gibi ona çekildim. Bakışlarım ona düşüyor

Dudakları, açık bir niyetle orada kalıyor. Sonra avuç içleri göğsüme geliyor, teninin sıcaklığı gömleğimi yakıyor. Donup kalıyorum, geri adım mı atmalıyım yoksa dokunuşuna doğru mu eğilmeliyim bilemiyorum. Beni itmiyor, ama uzaklaştırmıyor da.

"Hey, akşam yemeği için hamburger düşünüyordum," diyor Damon mutfaktan. Ayak seslerinden bize doğru geldiğini anlıyorum ama hareket etmiyorum. Falin'in göğsü kabarıyor ve Damon koridorun köşesini dönerken beni geriye doğru itiyor. Duruyor ve bakışları aramızda geziniyor. "Sonra hamburger yer misiniz?"

Falin başını sallıyor ve ben de alçak sesle "Evet." diyorum. Damon koridorda ne yaptığımızı sorgulamıyor ama gözlerindeki o bilmiş bakışı görebiliyorum.

"Onunla parti hakkında konuştun mu?" Damon Falin'i işaret ederek sorar.

"Parti mi? Galayı mı kastediyorsun?" diye soruyor, benden Damon'a dönerek.

Damon hafifçe rahatsız görünerek, "Sanırım değil," dedi. Blake'e bakmak için boynunu büküyor ve sesini alçaltıyor. "Jasper seni bilgilendirebilir ama bir planımız var. Blake'in dışarıda bırakılmaktan hoşlanacağını sanmıyorum ama güvende tutulması gerekiyor. Neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Tam o sırada, Havoc koridorda koşuşturarak Blake'in odasına girer ve diğer yavru kedi de hemen arkasındadır. Falin dikkatini Damon'dan ayırmıyor. "Bana şimdi söyleyemez misin? Ne planı?"

Damon tereddüt ediyor ama benim bir nedenim yok. Bilmesi gerekiyor. "Yılbaşı gecesi için randevum sensin. Heyecanlı mısın?"

Bana attığı sinirli bakış beni anında sertleştiriyor, zaten öyle olmadıgımdan değil. "Neden bahsediyor bu?" diye soruyor Damon'a.

"Galaya Jasper'la birlikte gitmen gerekiyor. Blake artık medyanın her yerinde boy gösterdiğine göre, gitmesi riskini göze alamayız. En başta gitmesini istemedim ama buna nasıl karşı koyduğunu hepimiz biliyoruz. Bir Bay'a ihtiyacımız var," diyerek önce beni sonra Falin'i işaret etti, "ve *Bayan* Brennan Whitaker'a, eğer bu işi başaracaksak."

Dudaklarım farkında olmadan yukarı doğru kıvrılıyor. Ama sanırım şaşırmadım. Hiçbir parçam Falin'le olan bu galadan korkmuyor. Neredeyse bir şeyler olmasını umuyorum, böylece biraz saldırganlaşmak için bir bahanem olacak. Tabii Falin güvende olduğu sürece, ama ona bir şey olmasına asla izin vermem. Sadece buna ihtiyacım var - sosyal enerjiye, damarlarımda dolaşan adrenaline.

Falin dudaklarını birbirine bastırdı ve omuz silkti. "Bunu neden kendim düşünmedim bilmiyorum." Gözleri benimkilerle buluşuyor, bakışları sabit. "Ben varım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

FALIN

BLAKE VE ARKADAŞLARINDAN DUYDUĞUM HER UYARI

Fairfax'lara ait devasa taş malikaneye doğru dolambaçlı yoldan ilerlerken zihnimde bir döngü halinde çalışıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli ev olsa gerek, yine de hafifçe yağan karın arasından pusuda bekleyen bir canavar gibi beliriyor.

Buzla kaplı ve beyaz tozlu dairesel bir çeşmenin yanından geçiyoruz. Heykelin boş gözleri benimkileri takip ediyor gibi, içlerinde yerlerinde kalmaları için bir uyarı var. İstesem bile bunu yapamam.

Gözlerimi ilerideki yüksek pencerelerden sızan sıcak ışığa ve bacalardan birinden süzülen dumanın kararan kış gökyüzüne karışmasına dikiyorum. Ana girişe yaklaştığımızda, önümdeki diğer arabaları görüyorum; hepsi siyah lüks araçlar, Damon'ın 1970 model kaslı arabasını bir başparmak gibi öne çıkarıyor.

"Hazır mısın?" Jasper normalden daha alçak bir sesle soruyor. Tüm bunların gerçeğe dönüştüğü öğleden sonran beri üzerimden yayılan endişenin bir kısmını içine çekmiş gibi görünüyor.

Elbise ve maske için alışveriş yapmıştım. Çocuklarla planın ayrıntılarını gözden geçirmiştim. Hatta Blake'e tüm endişelerimi özel olarak dile getirmiştim, Jasper'la baş başa bir gece geçirip onun karısı gibi davranmakla ilgili o rahatsız edici kişisel düşünceler hariç. Jasper'ın siyah smokinli ve maskeli, kendi kara şövalyem gibi bana kolunu uzattığı küçük görüntüler kafamın içinde özgürce yaşıyordu. Saçma olduğunu biliyorum ama ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da düşünceler devam ediyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Aslında oldukça güvenli olan tehlikeli aktiviteler, tabii ki, paraşütle atlama ya da uçurumdan atlama, hatta

barlarda rastgele adamlarla. Ama kalçama bağlı bir silah ve göğüs dekoltemde sakladığım güvenilir sustalı bıçağımla aslanın inine girmek gibisi yoktur. Çevrem üzerinde tam kontrole sahip olduğum bir masanın . Başıma gelen en korkunç şey sabit diskimin çökmesiydi. Jasper'ın taze kokusunun sinirlerimi yatıştırmasına izin vererek derin bir nefes . "Evet, ben hazırım. Ya sen? Son zamanlarda çok sessizdin. yirmi dakika."

Yavaşça başını sallıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Oraya yalnız gidebilirim." Gözleri benimkilerle buluşuyor, içten ve yalvaran. Eğer grubu yüzüstü bırakacağımı düşünüyorsa, beni sandığım kadar iyi tanımıyor demektir. Bir şeyi kafama koydum mu, sınırlarımı zorlasa da, hatta koparsa da peşini bırakmam. Bu ekibin bir parçası olmayı seçtim - bu pislikleri yakalamalarına ve Jasper'ın kız kardeşini bulmalarına yardım etmek için ve yapacağım şey de bu.

"Hayır, bunu yapmak istiyorum." Kendi sesimin bu sözleri söylediğini duymak kararlılığımı güçlendiriyor. "Ayrıca, bana orada ihtiyacın olacak," diye alaycı bir tonda ekliyorum.

Daha yakına eğiliyor, sesinin derin gürültüsü vücudumdan aşağıya, doğrudan merkezime bir ürperti gönderiyor. "Gerçekten mi? Bunun üzerine bahse girmek ister misin?"

"Sonunda kışını kurtaracağımı mı? İhtimalleri severim." Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırıyorum, kendime güvenin resmini çiziyorum. Blöf mü yapıyorum? Evet, blöf yapıyorum. Ama bunu bilmesine gerek yok.

Omzumdan sarkan bir tutam saçla oynuyor ve sonra onu geriye doğru tarıyor. Nefesim kesiliyor ama dokunuşunun beni ne kadar etkilediğini ona belli için kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. "Peki neye bahse girelim?"

Bir an düşündüm. Herhangi bir şeye sahip olabilseydim Jasper Shea'dan ne isterdim? Sonra aklıma geldi. "Kazanan bir soru soracak, kaybeden dürüstçe cevap verecek. Saçmalık yok."

Bu beni kıcımdan ısırabilir, ama belki de Blake'in doğum günüyle ilgili kapanışı yapmama yardımcı olur. Beni neden reddettiğine dair bir bahane ya da yalan uyduramayacağını bilmek. O gece hakkında neden tek kelime etmediğini. Sonunda gerçekten takıldığımızı hatırlamıyor mu yoksa bundan daha fazlası mı var öğreneceğim.

Bakışlarımla buluşmadan önce gözlerini kırptırıyor, masmavi gözleri dudaklarıma odaklanıyor. "Bundan emin misin, Trouble?"

"İstediğim tek şey bu."

"Tamam o zaman." Elini uzatıyor. "El sıkışalım mı?"

Elini tutuyorum, avucunun sert nasırları ve teninin sıcaklığı içimde kendinden emin bir gülümsemenin ardına saklamaya çalıştığım bir telaş yaratıyor. Parmakları elimi sarıp nazikçe sıkarken, içine girdiğimiz şeyin gerçekliği zihnimi terk ediyor. *Burada senin yanıdayım, bu iş bizde* diyen sessiz bir jest.

Kollarında yansıtıcı şeritleri olan sıcak tutan bir kışlık mont giymiş daha genç görümlü bir adam pencerenin dışına vuruyor ve elimi onun elinden çekiyorum. "Silahlarınızı bağladınız mı?" diye fısıldıyor.

Damon'ın silahının dış hatlarını hissederek üst sıvazlıyorum. "Evet."

Manuel düğmeyi kullanarak camı açıyorum ve adam kafasını içeri uzatıyor. "İyi akşamlar. Sanırım gala için buradasınız?"

Jasper, "Evet, eşim ve ben şahsen davet edildik," diyor.

"Kimliğinizi görebilir miyim?" Jasper'ın yüz hatları kendini beğenmiş bir kızgınlık maskesine büründü ve itiraf etmeliyim ki güven fonu veledini yönlendirmede şaşırtıcı derecede iyi. Yine de bunu planlamıştık ve planladığımıza çok memnunum. "Özür dilerim efendim. Bu Bay Fairfax'in aldığı zorunlu bir önlem."

Jasper biraz homurdandıktan sonra Leon'un kendisi için aldığı sahte kimliği ceketinin cebinden çıkarır. "Orada ne saklıyorlar? Umut Elması mı?" Jasper sesinde kaygan bir tonla şaka yapıyor.

"Tekrar özür dilerim, Bay Whitaker." Jasper'a kimliğini geri verdi. "Sanırım bu ... *Bayan Whitaker*?" Soruş şeklinden, bu gece karı koca gibi davranan tek kişi biz miyiz diye merak ediyorum.

Jasper avucunu kalçama koyuyor ve elbisemin ipeksi kumaşının altındaki teni kavuruyor. "Tabii ki. Sevgili karım, Mischa."

Eli kalçamda o kadar yukarıdayken konuşmalarına zar zor konsantre olabiliyorum.

"Bana bir dakika izin verin lütfen." Adam cebinden bir cihaz çıkarıyor ve muhtemelen konuk listesini kontrol ediyor.

Jasper'a fısıldıyorum. "Artık elini oynatabilirsin."

Uzun parmaklarını uyluğumun büyük bir kısmını kaplayacak şekilde açarak nazikçe sıkıyor. "Bilemiyorum *karıcığım*. Bence o geri gelene kadar tedbirli davranmalıyız."

"Memelerimin arasında bir bıçak olduğunu biliyorsun, değil mi? Çıkarmak zorunda bırakma beni." Fısıldamak istediğim kadar tehditkâr ses çıkarma şansımı mahvediyor ama o adam kulağımdayken sesimi yükseltmeyi göze alamam.

Jasper kısık bir kahkaha . "Benimle böyle alay etme."

"Sende bir sorun var," diyorum dişlerimi sıkarak ve elini üzerimden itiyorum. Adamın bizi vale parkına yönlendirmesi için geçen saniyeler içinde, Jasper'ın çözülmesini istediğim tüm yolları hayal ediyorum.

Çıplak kıcımlı kürekle.

Elleri dolaşmadan önce kibarca sormayı öğrenene kadar onu sıcak balmumuna boyayın.

Bebek gibi ağlayıp gelmek için yalvarıncaya kadar onu kandır.

Gülümsüyorum ve şeytani görünüyor olmalı. Bunun ardındaki düşünceleri ya da karnımda biriken sıcaklığı asla bilemeyecek.

"En kötüsünü bilmiyorsun, tatlım." Direksiyonu çeviriyor ve arabalarından inen diğer konuklara doğru yavaşça sürüyor. "Hadi şu işi yapalım. Leon'un seni duyabilmesi için kulaklığını aç."

Küçük cihazı avuç içi büyüklüğündeki çantamdan çıkarıyorum ve Leon'un bana daha önce gösterdiği şekilde kulağıma yerleştiriyorum. Minik düğmeye basıyorum ve saçımı kulağımın üzerinde düzeltiyorum. "Leon? Beni duyabiliyor musun?"

"Anlaşıldı," diye yanıtlıyor Leon, resmi bir sesle. Bu da yerine oturduktan sonra maskemi takıyorum. Elbisemle uyumlu olması için siyah renkte ve geçen gece kendim eklediğim gümüş süslemeleri var. Ortaya çıkan sonuçtan memnunum. Geçici bir bakışta, neredeyse pahalı görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Jasper kendi iletişim cihazını ve siyah maskesini ayarlarken soruyor. Saçları benimki gibi kulağını tam olarak kapatmadığı için kimseye fazla yaklaşmamaya dikkat etmesi gerekecek. O Leon'a fısıldarken ben başımı sallıyorum.

Hazır olduğumuzda, arabamın kapısını açmak için hamle yapıyorum, ama eli dışarı fırlıyor ve eldivenli bileğimi kavırıyor. "Bana bırak."

Oflayarak başımı salladım. Bırakalım da bir beyefendi gibi davranmaya çalışsın. En azından görmek ilginç olacak.

Arabadan iniyor ve farların yanından geçerken smokininin içinde ne kadar seksi görüldüğüne . Sadece onun için özel olarak dikilmiş olabilir, kumaş göğsünün ve kollarının her kaslı kıvrımını sanki onu zapt etmek için zorlanıyormuş gibi kucaklıyor. Pantolon kalın kalçalarını zor zapt ediyor. Kıcımın pantolonun içinde ne kadar güzel görüldüğünü hayal edebiliyorum. Kahretsin, ağzımın suyu mu akıyor?

Kapımı açıyor ve beni iliklerime kadar üşüten soğuk bir havanın içeri girmesine izin veriyor. Nefesim kesiliyor ama kendimi arabadan çıkmaya zorluyorum ve Jasper'ın uzattığı eli tutuyorum. "Teşekkürler."

"Elbette," diyor bana iğrenç derecede muhteşem bir gülümseme göstererek.

Valeye arabanın anahtarını veriyor ve biz de başka bir çifti takip ederek eve giriyoruz. Benim gibi Ohio'nun kırsalında büyümüş ve şehir apartmanından şehir apartmanına sıçramış bir kız için, önümüzde yükselen gibi bir eve girmek kesinlikle çılgınca. Ama yine de Jasper hayatıma girdiğinden beri hayatım çılgın bir yolculuk oldu.

Kapıda tekrar isimlerimiz soruluyor ama bu sefer tüm bu çile bir dakikadan az sürüyor. Kimse bize kimliklerimizi sormuyor, en azından şimdilik. Tuttuğum gerginliğin omuzlarımı terk ettiğini hissederek nefesimi bırakıyorum.

"İçerideyiz," diye fısıldıyor Jasper Leon'a. Elimi tutuyor ve yaldızlı yağlıboya tablolar ve brokar pencere işlemeleriyle kaplı geniş bir koridordan enstrümantal müzik sesine doğru önümüzdeki çifti takip ediyoruz.

"Müziğin dışında buranın çok sessiz olması sana da garip gelmiyor mu?" Jasper soruyor. Onun gözlem yeteneğinden etkilendim. O bir şey söyleyene kadar fark etmemiştim, duvarın neredeyse her boş santimini kaplayan sanat eserlerini incelemekle meşguldüm.

"Daha önce bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Sence erken mi geldik?"

Saatini kontrol ediyor ve omuz silkiyor. "Tam zamanında geldik. Belki de onların dünyasında bu erkendir. Sanırım göreceğiz." Bir köşeyi dönerken, birdenbire bir kadın beliriyor. Maske takmıyor, siyah bir pantolon ve beyaz bir düğme giymiş. Bir personel olmalı.

"Bu taraftan," diyor şarkılı bir sesle, ilerideki büyük kapıyı işaret ederek. Şansımı deneyip onunla konuşmaya karar veriyorum.

"Partiye erken mi geldik?" Gergin bir kahkaha attım. "Buraya ilk kez geliyoruz."

Gözleri aramızda geziniyor ve gülümsüyor, kesinlikle alıştırmış bir ifade. "Hiç de değil. Tam zamanında geldiniz. Buyurun."

Kapıyı açıyor ve sanki tamamen farklı bir mekâna bakıyoruz. Büyük balo salonunun köşesinden bir caz dörtlüsü hareketli bir müzik çalıyor. Ritmik bas çizgisi ve piyano melodileri sohbet uğultusunun üzerinde süzülüyor. Kristal avizeler mekâna sıcak ve samimi bir ışıltı yayıyor ve neredeyse beni buradaki insanların da sıcak olduğuna inandırıyor. Maskeli ve şık giyimli yaklaşık elli kişi, gece mavisi çarşaflarla örtülü yüksek kokteyl masalarının etrafında gruplar halinde kümelenirken, gümüş ve altın renkli yeni yıl süsleri her yerde parıldıyor. Meşgul barın yanındaki gümüş standlarda buzdan heykeller parıldıyor ve sunucular ellerinde lezzetli görünümlü ordövrlerle dolu tepsilerle dolaşıyor. odası ile arasında bir his yaratmayı başarıyor.

Ana kattan uzakta daha sessiz alanlar sunan, girintilere ve köşelere sıkışmış pelüş oturma alanları ile aynı anda hem çok büyük hem de çok samimi.

Normalde bir parti için bunu takdir ederdim ama şimdi Jasper'la birlikte gözümüzü ayırmamamız gereken tüm köşe bucakları düşünüyorum.

"Peki ne aramalıyım?" İçeri girmek dışında pek bir planları yoktu.

"Belirli bir şey yok. Gördüğümüz zaman anlarız. Hadi bir içki alalım." Elim hâlâ onun elinin içindeyken beni bara doğru götürüyor. İçmemem gerektiğini biliyorum. Reflekslerimin en üst düzeyde olması gerekiyor ama bu bir parti ve uygunsuz görünmek istemiyorum. Belki sinirlerimi yatıştırmak için sadece bir tane.

Jasper benim için votka ve kızılçık sipariş etti. Her zamanki içkim. Elimi onunkinden çekip parmaklarımı barın kenarında gezdiriyorum. "Nereden biliyorsun?"

Bana bakmak için döndüğünde gözleri maskenin arkasından ısıltı ısıltı parlıyor. "Ne?"

"Benim içkim. Her zaman bunu sipariş ederim."

O cevap veremedi sözümüz kesiliyor. Geniş omuzlu bir adam Jasper'a çarparak onu bara doğru tökezletiyor. Yüzü gümüş bir maskeyle tamamen gizlenmiş, görünen tek özellikleri kırışan şakakları, neredeyse siyah gözleri ve sert dudaklarıyla koyu renk saçları.

"Özür dilerim." Jasper'ı sabitlemek için elini uzattı. "Parti daha yeni başladı ve bara gitmek için şimdiden sendeliyorum. Karım bilmesin." Kendi şakasına çok sert gülüyor.

"Zararı yok." Jasper başını sallıyor ve üstünkörü bir şekilde gülümsüyor, ama gözlerinin nasıl gezindiğini fark ediyorum, belli etmeden adamı değerlendiriyor.

Adam sek viski sipariş ettikten sonra bize dönüp şöyle bir bakıyor. "Tanıştığımızı sanmıyorum." Elini tekrar Jasper'a doğru uzatmadan önce bunu bir soru olarak değil, bir gerçek olarak ifade ediyor ve beni tamamen görmezden geliyor. İlgisini çekmek istediğimden değil, ama bu adamın bu kadar bariz bir şekilde cinsiyetçi olması karşısında gözlerimin dolmasını engellemek zor. "Harrison Fairfax, parti sunucusu ve görünüşe göre iki sol ayağın sahibi."

Ah, demek bu Bay Fairfax. Yeterince zararsız görünüyor, ama tavırlarında tepelere doğru kaçma isteği uyandıran bir şeyler var. Jasper onun elini sıkıyor ve Bay Yakışıklı rolüne geri dönüyor. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Ne içersiniz?"

Adını vermekten kaçınıyor. Güzel dokunuş.

Jasper bara yaslanıp Fairfax'in dikkatini benden uzaklaştırıyor. Şimdi etrafta bir tur atmak için daha iyi bir zaman olduğunu düşündüm.

Elimde içkim, etrafıma dikkat ederek çevreyi kolaçan ediyorum. İlk fark ettiğim şey burada kadınların azlığı. Etrafta koşuşturan garsonlar dışında, en az otuz erkeğe kıyasla sadece iki ya da üç kadın gördüm. Gördüğüm en kırmızı bayrak bu.

"Leon, orada mısın?" Belli etmeden konuşmaya çalışıyorum. Hemen cevap vermeyince içkimi dudaklarıma yaklaştırıyorum, bunu ağzımı kapatmak ve sesimi yükseltmek için bir yol olarak kullanıyorum. "Leon?"

Hala bir şey yok.

"Kahretsin." Bağlantıda bir sorun olmalı. "Jasper, beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey yok. Parazit bile yok.

İşte bu yüzden her zaman bir yedek plan ve ardından da yedek planın bir yedeği olmalıdır. Yine de sorun değil. Panik yapmamı gerektirecek kadar korkunç bir şey yok. Tuvaleti bulup ne olduğunu anlamaya çalışacağım. Odaklanacak bir şey olması gerçekten iyi hissettiriyor. Teknoloji, yapabilirim. Ürkütücü adamların arasına karışmak, zor pas.

Tuvaleti bulmam uzun sürmedi. İçeri girdiğimde maskemi çıkarıyorum ve sorunu anlamaya çalışmak için çok fazla zaman harcıyorum. O kadar çok zaman ki, biri kapıyı çaldığında yerimden sıçıyorum.

Sorunu çözemediğim için hayal kırıklığına uğramış bir halde kulaklığı çantama atıyor, maskemi ayarlıyor ve homurdanan bir adamın yanından sıvışıyorum. "Hepsi senin."

"Tam zamanında," diyor.

Banyo kapısı yüzüme birkaç santim kala çarparak kapanırken, "Dost canlısı kalabalık," diye mırıldanıyorum.

Jasper'ı bir kokteyl masasının etrafında bir grup adamla hararetle bir şekilde konuşurken görüyorum. Kim bilir ne hakkında gülüşüyorlardı. Nasıl bu kadar kolay görünebiliyor? İçkimin kalanını iki yudumda bitirip bara doğru ilerliyorum. Kalabalığın içinde beni buluyor, gözleri gözlerime kilitleniyor ve damarlarımda bir kıvılcım çakıyor.

Elini adamlardan birinin omzuna koyuyor ve gülümseyerek kendini affettiriyor. Bana doğru attığı her adımda göğsüm gevşiyor ve kalbim daha hızlı atıyor. Kendimi bakmaktan alıkoymak için bardağımdaki buza yakından bakıyorum.

Bana ulaştığında müziğin temposu değişiyor ve konuşma gürültüsünün üzerinde bir ses duyuluyor. "Bu çiftler için. Dans pistine gelin." Grup "At Last "ı çalmaya başladı. Vokaller boğucu, neredeyse hipnotik bir şekilde yükselirken, yakınlardaki bir çift dans pistine doğru yöneliyor. Orada çok fazla çift olmayacağını biliyorum ve zaten tüm gözler o yalnız çiftin üzerinde, ama Jasper elini bana uzattığında, kaşları kalkık ve dudağının köşesi yukarı kalkık, tereddüt etmiyorum.

"Dans et benimle, Trouble."

ON İKİNCİ BÖLÜM

FALIN

ELİ SIRTIMIN ALT KISMINA YERLEŞİYOR, SICAK VE GÜVEN VERİCİ, ve birkaç dolu masanın arasından geçerek grubun önündeki dans pistine ulaşıyoruz. Nasıl hissettiğimi ya da Jasper'la dans etmek isteyip istemediğimi değerlendirecek zamanım yok. Kontrolü ele alıyor, iki belime sararken kolonyasının taze kokusu duyularımı istila edecek kadar yakınım bastırıyor. Müzik eşliğinde sallanmaya başlıyoruz ve ben gözlerimi kapatıp kendimi gerçekliğe geri döndürmeye çalışıyorum. Onu kendimden uzaklaştıramam, ne burada ne de şimdi, tüm bu akbabaların gözleri önünde sergilenirken olmaz.

Dudakları başımın tepesini okşuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "O gözleri benden saklama."

"Saklanmıyorum."

Evet, öyle.

Vücudu bana yaslanmış, kollarına sarılmış, çenesinin altına sıkışmışken ona bakamıyorum. Çok güvende, çok doğru hissediyor, oysa içimde bunun saçmalık olduğunu biliyorum.

Eli çeneme ulaşana kadar boğazımın sütununda ilerliyor. Parmaklarının uçlarını çenemin altına yerleştiriyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ve başparmağını alt dudağıma hafifçe sürüyor. İçimden hırıltılı bir nefes kaçıyor ve gözlerim loş ışıktaki onun yoğun bakışlarıyla buluşarak açılıyor. Dizlerimin zayıflamasından ve ona daha sıkı sarılmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"İşte buradasın." Sesi zar zor duyuluyor ama müziğin gürültüsü, kadeh şingirtıları, sohbetin uğultusu arasında duyuyorum. Onu her yerden ve her şeyden duyabilirim.

Cevap verebileceğim bir düzine yol var, ama hepsi boğazımın arkasında takılı kalıyor. Bunun yerine, ona doğru eğildim, vücutlarımız sallanırken liderlik etmesine izin verdim.

duygusal melodi. Bu benim için bir ilk. Terden sıılsıklam olmuş bedenlerin herhangi bir samimiyet duygusu olmadan birbirlerine süründüğü kulüplerde dans ettim. O anlar müziğin beni ele geçirmesine izin vermekten başka bir şey değildi. Karanlıkta ritmi kovalayan bir sıcaklık ve hormon karmaşası.

Bu farklı. Yanağıma değen sabit kalp atışları, sanki onun için değerliymişim gibi beni yerinde tutan ellerinin nazik hâkimiyeti. Bu partide karşılaşacağımız her şeyden daha tehlikeli.

Son nota bittiğinde, kolları belimde kilitli kalıyor, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi. Boğazımı temizleyip büyüü bozuyorum ve hızla bir adım geri çekiliyorum.

Çoğu insanın dans pistine aldırış etmeden geri döndüğü odada etrafıma bakıyorum, koyu renk gözlü o adam hariç - Fairfax. "Konuşmamız gerek," diye fısıldıyorum. "Kulaklıklarla ilgili bir sorun var."

Gerçekliğe geri dönmesi bir an alır. "Ne?"

Dans pistinden uzaklaşıp odanın kenarına çekiliyorum ve birkaç meraklı gözün yanından geçiyorum. Jasper peşimden geliyor, kokusunu hâlâ alabileceğim kadar yakın. "Seninkini dene. Benimki çalışmıyor."

"Lee?" diyor sessizce. "Orada mısın?" Yanıt alamayınca nefesinin altından küfrediyor. "Ne olduğunu sanıyorsun?"

"Emin değilim. Muhtemelen bir tür sinyal bozucu ama bu benim uzmanlık alanım değil."

"Leon muhtemelen çıldırıyor," diyor ve yanından geçen bir garsondan bir kadeh şampanya alıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Uzun bir nefes verdi. "Henüz o yönünü görmedin ama işler ters gittiğinde kendini kaybedebilir. Telefonunu kontrol et, bakalım çekiyor mu?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Çantamı açtım ve Jasper'ın telefonunu çıkardığı sırada ben de telefonumu çıkardım. "Sinyal yok."

"Aynı," diyor.

Çenesindeki bir kas kıpırdarken gözleri misafirlerin üzerinde geziniyor. "Bana yakın durun. Bu partinin görüldüğünden daha fazlası olduğuna dair ihtiyacımız olan onayı az önce aldık."

Onu takip ederek diğer konuklarla sohbet ediyor ve konuşmaları . Hemen fark ettim ki tüm gece boyunca kendini ismiyle tanıtan tek kişi Fairfax'ti. Diğer tüm kişiler

konuşmanın hoşnutsuzluğu anonim kaldı. Maskeler, isim yok. Daha açık olabilirler mi? İyi tarafından bakarsak, kapıda giriş yaptığımızdan beri kimse ismimizi sormadı.

En az bir saat ve iki içki daha içtikten sonra sabrım tükeniyor. Caz müziği kafatasımın dibine yerleşiyor ve evimize dönüp göğsümde yavru kedilerle yatağa kıvrılmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Kollarımı Jasper'ın boynuna doluyorum ve ona sokuluyorum, dikkatini numara yaparak sürdürdüğü borsa sohbetinden çekiyorum. "Hiçbir yere varamıyoruz," diyorum kulağına karşı.

Titreyerek nefes alıyor ve yanağındaki kaba sakalı benimkine sürüyor. Tanrım, bu büyük bir dikkat dağıtıcı olacak kadar iyi hissettiriyor. "Biliyorum. Bu yaşlı piçler yemimi yutmuyorlar."

Parmak uçlarıma uzanıyorum ve kanımın kulaklarıma hücum etmesine aldırmadan dudaklarına doğru mırıldanıyorum. "Belki de etrafı kolaçan etmeliyiz?"

Bu fikir midemi bulandırıyor ama neler olup bittiğini öğrenmemizin tek yolu bu olabilir. Dudakları dudaklarıma değiyor ve viski kokulu ılık nefesi duyularımı doldurarak başımı döndürüyor. "Yolu göster."

"Siz ikiniz bana kendimi on yaş genç hissettiriyorsunuz," diye mırıldanıyor masanın diğer tarafından biri. Gözlerinin kıçında gezindiğini neredeyse hissedebiliyorum. "Gösterinin tadını çıkarıyorum."

Jasper geriliyor, aramıza birkaç santim mesafe koyarken gözleri keskinleşiyor. Bunu gitmemiz için bir işaret olarak kabul ediyorum. "Tuvaleti kullanmam gerek. Bebeğim, bulmama yardım eder misin?"

Jasper maskesini tekrar yerine kaydırıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Elbette. Beyler, golf hakkında daha sonra tekrar konuşalım."

Masadaki üç adam kıkırdıyor ve aynı vıraklayan ses tekrar konuşuyor. Şimdi bu sesin gümüş bir baston tutan ciğer lekeli elleri ve taranmış beyaz saçları olan bir adamdan geldiğini görüyorum. "Bununla acele etme. Daha genç olsaydım, size katılırdım."

Jasper'elini sıkıyorum, ona bakmadan bile kendini kaybetmesine on saniye kaldığını biliyorum. "Buna değmez," diyorum sadece onun duyması için.

Onu duyamayacağı bir yere çektiğimde, koridorda tuvaletin yanında duruyoruz. Duvara yaslanmış, elini sıkıca yumruk yapmış, ağır ağır nefes alıyor. "Keşke o buruşuk, yaşlı bok parçasını öldürebilseydim."

Ceketinin yakalarını çekiştirerek dikkatini çekiyorum. "Biliyorum."

Nefes alış verişi yavaşlamaya başladığında avuç içim göğsüne doğru açılıyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Pervy McPerverson bize biraz zaman kazandırdı, ne kadar ürkütücü olsa da. Eğer biri nereye gittiğimizi sorarsa..." Sözümü kesiyorum.

Jasper, "Onlara bir yerlerde bir dolapta seviştiğimizi söyleyecek," diye bitiriyor. Sertçe yutkunuyorum. "Aynen öyle."

Koridorun nereye çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok ama yeterince sessiz ve karanlık olduğu için gizlice kaçmakta sorun yaşamıyoruz. Loş ışıklı alanda ilerlerken Jasper birkaç kapalı kapıyı kontrol ediyor. Sadece bir dolap ve başka bir banyo bulduktan sonra koridor kıvrılıp bizi gecemizin başladığı büyük salona geri götürene kadar devam ediyoruz. Gidebileceğimiz tüm olası yolları gözden geçiriyoruz ve o nefesinin altında küfrediyor.

"Nereye?"

"Çok büyük."

Sırtışını görmeden önce hissediyorum. "Bunu çok duydum. Yine de kaldırabileceğine söz veriyorum."

Alaycı bir ifadeyle köşeden bakıyorum. "Şüpheli."

"Zaten bir bahisimiz var, bunu iki yapaalım mı?"

"Tehlikeli bir durumun ortasındaiken sadece sen dikkatleri aletinin boyutuna çekersin." Ciddi görünmek için kendimi zorluyorum.

Omuz silkiyor. "Beni yemledin ve bunu biliyorsun."

"Kapa çeneni, aptal. Hadi yukarı çıkalım. Terk edilmiş görünüyor."

Avucunu tekrar belime dayıyor. Onu itmek için yanından . "Birbirimizin üzerinde olmamız gerekmez mi? Etrafta dolanırken fark edilsek diye. Bir yatak odası aradığımızı söyleyebiliriz."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama haklı olduğu bir nokta var. İç çekerek, görüldüğünden daha ağır olan kolunu tutuyorum ve omzuma koyuyorum. "İşte böyle."

Şans bizden yana olmalı, çünkü kimseyle karşılaşmadan üst kata çıktık. Aslında bu kadar büyük bir yerde olmak, evin diğer tarafının insanlarla dolu olduğunu bilmek ve buna rağmen yalnız olmak oldukça ürkütücü. "Umalım da burada kameraları olmasın."

"Eğer olsaydı, eminim Leon bunu çözerdi," diyor. Duvarın kenarlarında, gölgelerin içinde kalıyoruz. "Tanrım, Damon'ın bu sinsî sinsî dolaşma işini nasıl bu kadar iyi yaptığını bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

Jasper ben kolundan çekiştirene kadar tereddüt ediyor. "Yok bir şey. Konu gizlilik olduğunda normalde bizim adamımızdır. Fark ettin mi bilmiyorum ama kalabalıkta göze çarpma eğilimindeyim."

"Vay canına, egon çok mu büyük?"

Kıkırdıyor. "Öyle de denebilir."

Birkaç açık kapıya göz atıyoruz -görünüşlerine bakılırsa hepsi misafir yatak odası. Fairfax'lar burada fazla vakit geçirmiyor gibi görünüyor. Burası bir müze gibi.

Sonunda biraz yaşanmış görünen bir yatak odasına ulaşıyoruz. Görünüşe göre bir genç odası. Kapıyı kapatıyorum. Mecbur kalmadıkça onların alanına girmeye gerek yok.

"Hadi aşağıya geri dönelim. Bir şey kaçırmış olmalıyız," diyorum. Az önce hissettiğim adrenalinin etkisi hızla geçiyor.

Merdivenin dibinde, ayak sesleri mermer zeminde yankılanıyor. Kahretsin. Jasper beni hızla bir köşeden çekip içine sokuyor ve kapıyı bir santim kadar kapatıyor.

"Son dakika detaylarını gözden geçirmeni istiyorum. Her şey ofisimde." Sesi soğuk ve kesin. "Geçen yılki gibi bir hata olmasına izin veremeyiz. Whitaker buradayken olmaz."

"Brennan hakkında konuşuyorlar," diye fısıldıyorum. Keskin nefesimden zar zor duyuluyor.

Jasper parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor ve ben otomatik olarak onu ısırmak istiyorum. Beni susturmaya nasıl cüret eder? Parmaklarını açıp eliyle tüm ağzımı kapattığında ağzımı açmaya başlıyorum.

"Whitaker? Ama ben-" diye ikinci bir ses duyulur, ürkek ama bir o kadar da soğuktur.

"Sana düşünmen için para mı veriyorum Wayne? Cevap verme. Zaten partiden yeterince uzun süre ayrı kaldım. Sadece dediğimi yap."

"Yapacağım."

"Ne yapacaksın?" diye tükürür ilk adam.

Wayne saygılı bir öğrenci gibi, "Yapacağım efendim," diye cevap verir. Bu göt herif nasıl bir güç gösterisi içinde? Wayne'e sempati duyduğumu söyleyemem. Eminim en kötü türden bir insandır.

"Elini çek," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

"Sabır," diye mırıldanıyor kulağıma. Lanet olsun ona. Bunu da cezalandırılacağı şeyler listesine ekliyorum.

Ayak seslerinin azalmasını bekliyoruz ve sonunda Jasper elini ağzımdan çekip boynumun ön tarafında gezdiriyor. "Sen anne-"

Sözümü kesti. "Orospu çocuğu, biliyorum. Kızımı sonra tekmellersin. Şimdi yeni arkadaşımız Wayne'i bulmalıyız."

"Ama..." Planını tartışmak için bir neden bulmaya çalışarak szm kesiyorum. Güvenli olmadığından başka bir şey. Bunların hiçbirinin güvenli olmayacağını biliyordum ama yine de geldim.

"Dolapta biraz daha kalmak ister misin? İlk tercihim olmadığını kabul ediyorum ama en azından rahat bir yer."

Kendinden memnun sırtışını arkamda hissedebiliyorum. "Bir bıağım olduğunu ve onu nasıl kullanacağımı bildiğimi unutma."

Müstehcen bir ses çıkarıyor. "şimdi gerçekten bu dolaptan çıkmıyoruz."

"Jasper!" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum. Kıkırdıyor ve aralık kapıdan bakıyor.

"Hadi, Wayne ile biraz konuşalım. Sonra umarım buradan kurtulabiliriz ve sen de bana o sustalıyı nasıl kullandığını gösterebilirsin."

"İnanılmazsın." Başımı sallıyorum, dışarı çıkmak isteyen kahkahamı gizliyorum. Keşke bu fikrin ne kadar ilgimi çektiğini bilseydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASPER

GECEM ŞİMDİ ÇOK DAHA İYİ OLDU.

Wayne ile biraz eğlenelim. Beni yanlış anlamayın - Falin'in o kıvrımları saran elbisesiyle, ona dokunmama ve kıvranana kadar onunla oynamama izin vermesiyle gece zaten harikaydı. Tüm bunlar ve tekrar kıcımı tekmeleme vaadi, bir iniltiyi ısırmam için yeterli.

Şimdi en iyi yaptığım şeyi yapma zamanı. Sikişmek dışında. Wayne benim tarafımdan sikilmeyecek. Bunu açıkça belirtmeliyim.

Fairfax'ın uşağı sayesinde ofisi kolayca bulduk. Keşke bana daha fazla meydan okusaydı diyorum ama gece daha yeni başlıyor. Yerde sırtüstü yatıyor, ayağımla onu tutuyorum, elleri kravatımla önünde bağlı. Oh, ve yüzüne doğrulttuğum silahı da unutamam.

"Ne istiyorsun benden?" Wayne terli çorabımdan yaptığım derme çatma tıkaçın etrafında mırıldanıyor.

"O neydi Wayne? Seni tam olarak anlayamıyorum." Kıkırdıyorum. Dostum, bu çok eğlenceli.

"Ffuhk, whuh duh yuh-" Ağırlığımı öne doğru kaydırıyorum ve sözleri bir iniltiyle kesiliyor.

"Bence cevabı biliyorsun. Ve sana şunu söyleyeyim, Wayne. İstedığimi elde etme konusunda harikayımdır." Gözlerim odanın öbür ucundaki Falin'i buluyor ve oyalanıyor. Bakışlarımı hissetmiş gibi bilgisayardan başını kaldırıyor.

"Bir şey var mı?" Wayne'in homurtularını duymazdan gelerek soruyorum.

"Sıra dışı bir şey yok ama her şeyi bir sürücüye kopyalıyorum. Yakında biter." Birkaç kez tıklıyor ve düzeliyor. "İşini yapıyor."

"Onu buldum. Neden etrafı araştırmıyorsun? Fairfax küçük uşasını buraya gönderirken elle tutulur bir şeyden bahsediyor olmalı." Bunun üzerine Wayne etrafta çırpınmaya çalışıyor, *denemekten* bahsediyorum. Zavallı adam, ne kadar zayıf ve zavallı olduğu için neredeyse üzüleceğim. Onu tekrar tekmeliyorum ve gülümsüyorum. *Neredeyse, ama gerçekten değil.*

"Bu fotoğrafları gördünüz mü? Mükemmel bir banliyö ailesi gibi görünüyorlar." Parmağını duvardaki çerçeveli bir aile portresinin üzerinde gezdiriyor. Bunlar seçkin ev sahiplerimiz olmalı - onları maskesiz görmek güzel - ve iki çocuk, bir oğlan ve bir kız, ikisi de ilkokul çağında.

"Görünüşün aldatıcı olabileceğini gösteriyor." Eğilip çorabı Wayne'in ağzına daha fazla sokuyorum. Umarım Falin işe yarar bir bilgi bulur, yoksa ondan zor yoldan bir şeyler öğrenmeye çalışmak zorunda kalacağım.

"Gerçek bu," diyor dördünün bir yelkenlide çekilmiş başka bir aile fotoğrafına bakarken. "Peki ya senin ailen? Görünüş aldatıcı mıydı?"

Wayne'i bağılı bileklerinden tutup Falin'e doğru sürüklüyorum ve onun dikkatini çeken fotoğrafa daha iyi bakmasını sağlıyorum. "Bailey çekilmeden önce mi sonra mı?"

Bailey'nin adını söylerken boğazım kurudu. Böyle olmamalıydı. O benim küçük kız kardeşim, onun hakkında konuşmak her şey kadar kolay olmalı, ama bunca zaman sonra adını yüksek sesle söylemek içgüdüsel bir tepki veriyor.

"Özür dilerim. Bu çok aptalca bir soruydu." Falin nefesini içine çekerek gömme kitap raflarına doğru ilerledi ve deri ciltli kitapları çıkarıp sayfalarını karıştırdı.

"Hayır, sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, onun adını söylemek iyi hissettiriyor." Wayne'i kitap raflarının yanındaki pelüş koltuğa doğru sürüklüyorum, böylece bir ayağım gövdesinde, silahım da kafasında olacak şekilde oturabiliyorum. "Oldukça normal büyüdüğümü söylemek delilik mi? Küçükler ligi ve izcilik, yaz barbeküleri, babamla balık tutma ve yürüyüş. Bailey ve annem her zaman çok yakınlardı ama çoğu akşam birlikte yemek yemeye özen gösterirdik. Sonra Damon'la tanıştığında onu yanımıza aldık. Ailem hiç tereddüt etmedi. Hiçbir zaman zengin olmadık ama bazı burslar ve kredilerle beni ve Bailey'i üniversiteye gönderecek kadar iyi durumdaydılar."

Göz gezdirdiği hukuk defterinden başını kaldırıp bakıyor. "Bu bana oldukça normal geliyor." Küçük kahkahası göğsümü aydınlatıyor. "Özellikle de şu anda birine silah doğrultan bir adam için."

İroni gözden kaçmadı.

"Evet, normal olan göz açıp kapayıncaya kadar değişebilir." Ses tonumdaki üzüntüyü gizlemeye çalışıyorum ama bu çok açık. "Bailey kaçırıldığında her şey darmadağın oldu."

"Yaşadığınız acıyı hayal bile edemiyorum. Birini böyle kaybetmek, onun olup olmadığını bilmemek... Kahretsin, işte yine başlıyorum. Bu tür konuşmalarda pek iyi değilimdir."

Ölü ya da diri.

Bunlar söylemek üzere olduğu sözlerdi. Haklı, bilmemek en zor kısmı. Onu bulmak için asla yeterince şey yapamayacağımın suçluluğu. Beni bir hastalık gibi içten içe yiyor.

"Peki ya sen? Trouble polis ailesiyle birlikte normal bir çocukluk geçirdi mi?"

Masaya geri dönüyor, çekmeceleri açıyor ve karıştırıyor. "Bunu söyleyebilirsin."

Alt dudağını ısırması ve yukarı bakmaktan kaçınması bana farklı bir hikaye anlatıyor. "Eminim geçmişinde bir sürü göz kamaştırıcı şey vardır. Baban buna bayılıyor olmalı," diyorum gerginliği kırmaya çalışarak.

Yine gülüyor, hayatımda duyduğum en güzel ses. "Şaşırtıcı bir şekilde, el işi yapma hobim üniversiteye kadar başlamadı. Biliyorum, bu konuda o kadar harikayım ki muhtemelen bir ömür boyu pratik yaptığımı düşünmüşsünüzdür."

"Gerçekten şok oldum. Bunlar bir aceminin sıcak tutkal tabancası becerileri değildi." Alay ediyor, gözleri kendi kendine dönüyor. O aramaya devam ederken ben de telefonumdan Bailey'nin çektiğim son fotoğrafını açıyorum. Bakması zor ama Wayne'e onu görüp görmediğini sormadan edemiyorum. "Sana tanıdık geliyor mu?"

Başını hayır anlamında sallarken gözleri şişti. Zor bir , ama yapmak zorundaydım.

den

e. Falin bana eliyle işaret ediyor. "Sanırım bir şey buldum. Onu buraya getir."

"Bunu duydun mu? Yararlı olma zamanı." Wayne bağlara karşı mücadele ediyor

onu ayağa sürüklerken. "Ne buldun?"

"New York'ta bir adres." Aceleyle karalanmış notu kaldırıp okuyabileceğim şekilde tutuyor. "Buradaki diğer her şey sadece gösteriş için. Aile fotoğrafları bile özenle seçilmiş gibi. Tüm ofiste yapay bir mükemmellik var, sanki bir emlakçı tarafından düzenlenmiş gibi; tertemiz, el değmemiş, içinde yaşanmamış. Sanki her şey özenle hazırlanmış bir tuzakmış gibi."

"Biliyor musun, şimdi böyle söyleyince ne demek istediğini anladım." Evin geri kalanı da aynı şekilde hissediyordu. Burası onların evi miydi? Her şey sahte mi?

Wayne'in görmesi için notu havaya kaldırıyorum. "Bu adreste ne var? Neden burada uzaktan bile olsa kişisel olan tek şey bu?"

Ağızındaki tıkaçtan bir şeyler mırıldanıyor. "Çorabı çıkaracağım. Eğer bağırırsan, beynini bu pahalı halının üzerine uçurmak için iki kere düşünmem."

"Bu dikkat çekmez mi?" Falin sorar. Bilgisayarda ne yapıyorsa bitirmek için kenara çekilir.

Silahımı kaldırıyorum. "Susturucu. Harikalar yaratıyor."

"Akıllıca," diyor dudaklarının kenarında küçük bir gülümsemeyle. Potansiyel olarak bir adamı vurmamla ilgili hiçbir sorunu olmaması çok ateşli.

"Bazen ileriye düşünüyorum." Dikkatimi tekrar Wayne'e yöneltiyorum. "Adres. Acıması hayatını bağışlamamıza degecek bir şey söylemen için sana otuz saniye veriyorum."

Küçük bir bebek gibi ağlamaya başlamadan önce tükürükle kaplı çorabı ağzından zorlukla çekiyorum. "Lütfen, ben hiçbir şey bilmiyorum!"

"Bana yalan söyleme Wayne. Yalancılardan gerçekten nefret ederim." Silahımla alnına vuruyorum.

"Yalan söylemiyorum. Bana bir şey anlatmıyor. Bana henüz güvenmiyor." Sözleri derin hıçkırıklarla boğuluyor.

"Az önceki konuşma neydi o zaman? Son detayların üzerinden mi geçtiniz? Bize ne demek istediğini söyle, hem de hızlıca. Sıkılmaya başladım."

Falin araya girer. "Neredeyse bitti. Bilgisayarında virüs varmış gibi görünmesini sağlayacağım."

"Onunla hiçbir yere varamıyorum," diyorum Falin'e. "Acısına son vermenin zamanı gelmiş olabilir."

Ondan ne tür bir tepki bekleyeceğimi bilmiyorum. İğrenme mi? Kızgınlık mı? İstifa mı?

"Bu planı sevdim. Burada yapalım. Onu masanın altına bırakabiliriz. İçimden bir ses onun bir bok parçası olduğunu söylüyor."

Vay anasını.

Beklediğim tepki bu değildi.

Onu sevdiğimi söylemek için çok mu erken? Çünkü sanırım seviyorum. Sikim kesinlikle güçlü hissediyor.

"Kadını duydun," diyorum Wayne'e. Sesim pırıl pırıl ahşap raflarda ve lüks duvar kâğıtlarında yankılanıyor. "Son şansın."

Silahımın metalik tıkırtısı onu histerik bir hale sokuyor. Çişi bacağından aşağı akarken, pantolonunun üzerinde koyu bir leke yayılıyor. "Siktir, siktir, ," diye hıçkırıyor, kelimeler hızlı nefesler arasında yuvarlanıyor.

"İşte bu çok çirkin, Wayne." Başımı sallayarak halının üzerinde büyüyen su birikintisine bakıyorum. "O lekeyi asla çıkaramayacaklar." Yaptığım şakaya gülüyorum, karnımdan gelen karanlık bir gümbürtü kulaklarıma neredeyse yabancı geliyor. "Son bir sözün var mı?"

Gözleri önce kapıya, sonra tekrar silaha kaydı. "Alt katta..." Şimdi dikkatimi çekti. "Aşağıda ne var?"

Gözleri kapalı, ileri geri sallanıyor. "Beni öldürecek," diye mırıldanıyor, kelimeler kırık bir mantraya dönüşüyor. "Beni öldürecek. Beni öldürecek."

"Silahı olan benim Wayne. Aşağıda ne var?"

Falin yanımda duruyor. "Wayne," diyor. "Bize burada yardım et. Fairfax sana bok gibi davranıyor. Neden onun sırlarını saklıyorsun?"

Onun sesini duyunca gözlerini açar. Gözleri daralırken yüz hatlarında bir şeyler değişiyor. "Lanet olası amcık. Neden sana bir kelime söyleyeyim ki?" Dudaklarından Falin'in ayaklarına doğru bir tükürük püskürüyor ve ben kırmızıyı görüyorum.

Çenem dişlerimi çatlatacak kadar sıkılıyor. Silahımı o kadar sıkı kavriyorum ki eklemlerim yanıyor. Yanımda, Falin ölümcül bir sessizliğe bürünüyor - fırtına öncesi gelen türden bir sessizlik. Odadaki sıcaklık on derece düşmüş görünüyor.

Wayne'in dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır, daha önceki dehşeti bu küçük meydan okuma hareketiyle unutulur. Çok kısa sürecek hayatının en büyük hatasını yaptığının farkında değildir.

"Yap hadi." O gözünü bile kırpmadan tetiği çekip Wayne'in gözlerinin arasına bir kurşun sıkıyorum. Bir gümbürtüyle yere yığılırken, süslü duvar kağıdının üzerine havai fişekler gibi kıpkırmızı bir renk yayılıyor. O güzel halının üzerine kanının akmasını izleyecek kadar uzun kalmıyoruz.

Falin'in elini tutup kapıya doğru çekiyorum ve çalışma odasından çıkmadan önce koridorun boş olduğundan emin oluyorum. "Kahretsın." Falin'in sesi titriyor.

"Sorun yok. İkimiz de eldiven giyiyoruz. Bu bize geri dönmeyecek." Normalde vücutlarımızdan kurtulurum ama bu farklı. Leon ve Damon çıldıracak. "Hadi buradan defolup gidelim."

Kapıya doğru yöneliyorum ama Falin ayaklarını yere basıyor. "Hayır. Aşağıda ne olduğunu görmeliyiz."

İç çekiyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Lanet olsun. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Çocuklar olmadan olmaz."

"Buraya neden geldik o zaman?" Sözleri buz gibi. Tabii ki haklı, ama lanet olsun, daha yeni bir adam öldürdüm. İçimdeki her şey buradan siktir olup gitmek için çılgılık atıyor. "Hadi ama, bahsimiz henüz bitmedi. Hâlâ kışını kurtarmam gerekiyor."

"İşte bu yüzden senin adın Bela," diyorum uzun bir nefes vererek. "Yolu göster."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FALIN

NEDEN ÇILDIRMADIĞIMI INCELEMEM GEREKECEK.

Sonra. Jasper gözümün önünde bir hayatı sona erdirdi. Kan ve beyin parçaları duvarları kapladı. Yine de, zar zor sarsıldım. Benim neyim var böyle? İlk kez bir ölüme tanık olmamış olabilirim ama kesinlikle en dehşet verici olanıydı.

Önemli değil, şimdi olmaz. Endişelenmemiz gereken başka şeyler var, görünmeden aşağı inmek gibi.

Bir düzine yemekçinin tepsilere yemek taşıdığı devasa mutfakı buluyoruz.

"Belki çalışanlardan birinden yardım isteyebiliriz?" Ben önerdim. "Onların Fairfax'le bir ilgisi yok ki. Onlar sadece yemek servisi yapıyorlar."

Jasper enerjiyle titreyiyor. "Çok riskli."

Kelimeler dudaklarından dökülürken, garsonlardan biri başını bize doğru çeviriyor. Onu Jasper'dan önce fark ettim ve hiç düşünmeden kollarımı boynuna doladım, yüzünü kendime çektim ve fısıldadım. "Yerimiz tespit edildi."

Çabucak anlıyor... sanki bunu umuyormuş gibi. Bu düşünmeden sıyrılıyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve sessizce sunucunun gözlerini kaçırmasına kadar geçen saniyeleri sayıyorum. Nefesi tenime çarpıyor. Onu şimdi öpmek çok kolay olurdu ama *yapamam*. Bunların hepsi göstermelik. Keşke kaburgalarımın çarpan kalbim mesajı alabilseydi.

"Sanırım hayatına devam etti," diye nefes alıyor. "Ama bütün gece burada böyle kalmaya hazırım."

İki kez kontrol etmek için yavaşça geri çekiliyorum. "Evet, gitmiş."

"Sanırım şurada, mutfakta bir kapı görüyorum," diyor çenesini bakışlarının yönüne doğru sallayarak.

Omzuma bir dokunuş beni sıçrattı. "Kayıp mı oldun?" Kahretsin.

Dönüyorum ve kendimi Fairfax ile göz göze buluyorum.

Ben daha bir bahane bulamadan Jasper elini uzatıp Fairfax'in omzuna koydu. "Sadece karımla biraz özel zaman geçiriyordum. Nasıl olduğunu bilirsin, dostum." Dudaklarından dökülen her kelime erimiş çikolata kadar yumuşak.

"Bu doğru mu?" Fairfax, ağzı bir sırıtışa dönüşerek şöyle der.

Kendimi Jasper'ın yanına yaslıyorum, bir yandan aşk acısı çeken eş rolünü oynarken bir yandan da onu Fairfax'in yırtıcı bakışlarına karşı bir kalkan olarak kullanıyorum.

"Birkaç kadehten sonra ellerini üzerimden çekemiyor. Onu suçlayamam, ben yakışıklı bir şeytanım." Gözlerimin dolmasını engellemem bir mucize.

"Şanslısınız ki saat neredeyse gece yarısı oldu. Sizi bulduğuma sevindim. Bu maskelerin anonim olması gerektiğini biliyorum ama Whitaker, sonunda ortaya çıkmaya çok şaşırdım. Üç yıl üst üste galamı es geçtin. Neredeyse bunun kişisel olduğunu düşünmeye başlamıştım."

İçime bir ağırlık çöküyor. *Brennan buraya hiç gelmedi.* Bu adamın öldüğünden haberi yok. Wayne'le konuşmasına kulak misafiri olduğumuzda ben de öyle düşünmüştüm ama artık hiç şüphem yok.

Jasper gergin bir kahkaha atar. "Nasıl olduğunu bilirsin. Ivan beni meşgul ediyor."

"Eminim sonunda düzgün bir şekilde kabul edileceğini bilmek onu mutlu edecektir." Fairfax'in karanlık bakışları benimkileri delip geçiyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Ve sen de Ivan'ın sevgili kızı olmalısın?" Bana elini uzatıyor, isteksizce sıkıyorum ve olabildiğince çabuk uzaklaşıyorum. "Artık benimle gelebilirsin Whitaker. Eminim Bayan Fairfax biz erkekler işimizi hallederken karınıza eşlik edebilir."

Sessiz ricamı anlayacağını umarak Jasper'a bir bakış fırlatıyorum. "Aslında, sanırım hanımefendiyi de bu işe dahil edeceğim. O da kabul edilmeye hevesli."

Fairfax'in gözleri büyür ve dudaklarını büzer. "Bunun ne anlama geldiğini anladığına eminim?"

"Tabii ki biliyorum," diyorum içimdeki özgüveni kanalize ederek. "Ben Ivan Orlov'un kızıyım."

Fairfax bir an sessiz kalır, çenesinin maskeden görünen kısmı kasılır. Konuştuğunda tüm samimiyet görüntüsü sesini terk ediyor. "Pekala. Tüm bunlarla programın dışına çıkıyoruz

Gevezelik." Mutfağa doğru yürümek için dönüyor ama durup bize tekrar bakıyor.
"Ne olursa olsun Orlov'a karşı bana kefil olacağına yemin et."

Başını sallarken Jasper'ın yumruğu elbisemi sıkıyor. Az önce kaderimizi
mühürledik.
Artık geri dönüş yok.

Fairfax'i bir dizi merdivenden aşağı doğru takip ediyoruz, adımlarım çamurda
yürüyormuşum gibi geliyor. İçine girmek üzere olduğumuz şey iyi değil.
İçgüdülerim bana gitmemi söylüyor. Avucumu sustalı bıçağıma sürüyorum ve bu
beni biraz rahatlatıyor.

Karanlık mekândaki tek ışık bir avuç loş duvar apliklerinden ve her tarafa
yerleştirilmiş uzun sütun mumlarından geliyor. Aşağıya ulaştığımızda, önümüzdeki
alan devasa bir odaya açılıyor. Odanın ön tarafındaki iki sütunun arasına bir tür
kürsü kurulmuş, kürsünün karşısında da hepsi maskeli adamlar tarafından
doldurulmuş yaklaşık bir düzine sandalye var. Tüylerim diken diken oluyor.

Bu inisiyasyon da neyin nesi? Kafamda her türlü korkunç düşünce dolaşıyor.
Üniversitede hiç kız öğrenci birliğine katılmadım ama bazılarının yeni başlayanları
kabul etmek için uyguladığı çılgın gelenekleri duymuştum. Bu da benzer bir şey
olabilir mi? Keşke Blake'i arayıp Brennan'ın böyle bir şeyden bahsettiğini duyup
duymadığını sorabilseydim. Cevap muhtemelen hayır olurdu ama denemeye
değerdi.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor Jasper yanımda,
bedenini benimkine yaklaştıırken.

"Yani *sana* bir şey olmasına izin vermeyeceğimi mi söylüyorsun?" diyorum
sahte bir kabadayılıkla.

Odaya girişimiz hemen fark ediliyor ve tüm başlar bize doğru dönüyor. Loş
ışıkta bir deniz dolusu karanlık göz bize odaklanıyor. Fairfax kalan boş sandalyeleri
işaret ediyor. "Ön tarafa oturun."

Tartışmıyoruz, tartışmak için bir neden yok. Ama oturduğum anda sıcaklık
düşüyor gibi geliyor.

Fairfax salonun önündeki kürsüye çıktı, sesi gür çıkıyordu. "Yılın en çok
beklenen gecesine hoş geldiniz." Konuklar alkışlıyor ve bağırıyor. "Bu uzun
zamandır onurlu bir gelenek haline geldi ve yeni yıla girmek için mükemmel bir yol.
Bu gece için özel bir teşekkür etmek istiyorum.

Bay Brennan Whitaker'a." Jasper'a eliyle işaret ediyor. "Eğer senin iyi çalışman olmasaydı, bu gece asla mümkün olmazdı."

Jasper teşekkür etmek için avucunu kaldırırken adamlar alkışlamaya devam eder. "Hepimizin başlamak sabırsızlandığını biliyorum ama önce yeni konuklarımızın düzgün bir şekilde kabul edilmesi gerekiyor."

Etrafımızda birkaç erkek mırıldanıyor, gürültü bana sivrisinek vızıltısını hatırlatıyor. "Ama o bir kadın!" Dönüp bakıyorum ve patlamanın büyük büyükbabam olacak kadar yaşlı bir adamdan geldiğini görüyorum.

"Evet, zekice bir gözlem," diye takılıyor Fairfax. "O Ivan Orlov'un kızı."

Daha fazla mırıltı duyuluyor ve avucumun uyluğuma bağlı silahıma doğru ilerlediğini fark ediyorum. Eğer burada bir kişi bile Brennan'ın ölümünü biliyorsa, o zaman sıçtık demektir.

"Ama kim-"

Fairfax yumruğunu kürsüye vuruyor, açıkta kalan teni kıpkırmızı oluyor. "Bu kadar soru yeter. Herkes bir yana, Helsman, senin otoritemi sorgulamana izin vermeyeceğim." Salon sessizleşir ve Fairfax devam eder. "Arkadaşlar, kürsüde bana katılın." Biz oraya doğru ilerlerken, kar maskeli, daha genç görümlü iki adam deri bir şezlongu dışarı taşıyor ve yükseltilmiş platformun yerleştiriyor.

"Nedir bu?" Jasper'ın sesi aynı seviyede kalsa da maskesinin altındaki hafif gerginliği yakalıyorum.

"Genellikle törenin bu kısmı için gerekli düzenlemeleri biz yaparız." Fairfax'in ürpertici bakışları merakla üzerimde geziniyor. "Ama görünüşe göre bu gece kendi haracınızı getirmişsiniz. Bildiğiniz gibi kardeşliğimiz üç güç sütunu üzerine kuruludur; zenginlik, kan ve..." Duraklıyor, kelimelerin havada ağır ağır asılı kalmasına izin veriyor.

Gözlerim Jasper'ınkilere kayıyor ve o bir şekilde sakin kalmayı başarıyor. Yine de onun da en az benim kadar sarsıldığını biliyorum.

Para, kan ve ne?

Üç adak. Üç kurban.

Bunun bizim için ne anlama geldiğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

Kar maskeli başka bir adam aniden ortaya çıkıyor ve Fairfax'e bir çanta uzatıyor. Kıpırdamadan duruyorum, zihnim neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Her parçam bana bir et parçasıymışım gibi bakan bu adamların sert bakışlarından kaçmak istiyor. Ama kimliğimizi açığa çıkaramam.

Fairfax süslü bir hançer çıkarıyor. Bıçağı loş ışıktaki parıldıyor. Onu titreyen alevin üzerinde tutuyor, metal sanki karanlığını emiyor gibi görünüyor. Boğazında alçak bir mırıltı başlar ve saniyeler içinde toplanan adamlar unutulmaz bir koroya katılır. Sözcükler havada süzülüyor, vücudumu gerginleştiren arkaik bir dil.

"Ne oluyor be?" Sadece Jasper'ın duyması için kapalı dudaklarımın arasından homurdanıyorum. Fairfax bize doğru dönerken parmakları karanlıkta benimkileri buluyor ve sıkıca kavıyor. Konuştuğunda sesi odayı buyurgan bir otoriteyle dolduruyor.

"Bu antlaşma nesiller boyunca güçlöleri birbirine bağladı. Dünya liderleri, hayırseverler, ünlöler. Seçilmek, tarihin mimarlarına katılmak demektir. Brennan Whitaker ve Mischa Orlova, kardeşliğı onurlandıracağınıza, ölüm sizi ele geçirene kadar sırlarını koruyacağınıza, kardeşinizin çıkarlarını diğler tüm sadakatlerin üstünde tutacağınıza ve her şeyden önce ömür boyu gizlilik yoluyla mutlak gücü koruyacağınıza servetiniz ve geleceğiniz üzerine yemin ediyor musunuz? Refahımız yarattığımız gölgelere bağlı. Gerçek yüzümüz gün ışığına çıkarsa, bizi bağlayan bu sessizlik zincirini kırarsanız, her şeyinizi kaybedersiniz. Servetiniz, nüfuzunuz, kimliğiniz silinecek. Bu antlaşmayı kabul ediyor musunuz?"

Korku tüm bedenime yayılıyor, uzuvlarımı sertleştiriyor. Jasper yanımda doğruldu ve tereddüt etmeden başını salladı. "Evet, anlıyorum."

Fairfax'ın gözleri artık benim üzerimde. Ağzımı açmam gerektiğini biliyorum ama dudaklarım kıpırdamayı reddediyor. *Bunu yapabilirsin.* Bakışlarım Jasper'inkilerle buluşuyor, gözlerinde her şeyin yoluna gireceğine dair bir söz var. *Bailey için.* "Söz veriyorum."

"Haraç zamanı geldi," diyor Fairfax, sesi emredici. Siyah kadife bir kese uzatıyor. Önümde olup bitenler karşısında büyülenmiş gibiyim, kesenin içinde ne olduğunun gizemi ciğlerlerimdeki havayı emiyor gibi. "İlk adağınızı kabın içine koyun."

Para. Kalbim tekledi. Bu her ne olacaksa, yanımda nakit para getirmeyi düşünmemiştim.

Jasper'ın eli karanlıkta benimkini buluyor ve soğuk metali avucuma bastırıyor. Onun bir adım öne çıkıp bozuk parayı keseye ekleyişini izlerken içimi bir rahatlama kaplıyor. Diğler sayısız paranın üzerine düşerken usulca şingirdiyor. Ben de onu takip ediyorum, içine adım attığım karanlığa kendi adaklarımı sunarken elimi sabit tutmaya çalışıyorum.

Fairfax başını eğiyor ve keseyi yanındaki maskeli adama uzatıyor. "Ve şimdi, kan bağına geliyoruz." Hançeri kaldırıyor, kabzası önce olmak üzere Jasper'a sunarken metali tekrar ateş ışığını yakalıyor. "Her biri

diğerini işaretlemeli. Whitaker, sen Orlova'nın sunusunu alacaksın, o da seninkini. Ortak kanınız kardeşliğimize olan bağlarınızı güçlendirecek."

Jasper'ın elleri hançerin kabzasını sararken titriyor. Bu Wayne'e karşı silahı tutuşuna hiç benzemiyor. O adaletti. Dünyayı kötülükten kurtarmak. Ama bu? Gözlerindeki mücadeleyi görüyorum ve bunu onun için daha da zorlaştırmak istemiyorum. O tereddüt etmeden önce avucumu uzatıyorum, kendimi gelecek acıya hazırlıyorum. Avucumu avucunun içinde tutarken gözleri benimkilerle buluşuyor, korku ve pişmanlıkla gölgeleniyor. "Seninleyim," diye fısıldıyorum.

Titrek bir nefes alıyor, sonra bıçağı avucumda gezdiriyor. Bıçağın izi kıpkırmızı olurken dişlerimin arasından keskin bir tıslama çıkıyor.

Fairfax hançeri alıyor, ben gözyaşlarımı tutarken keseyle bir ritüel gerçekleştiriyor. Ürkütücü işini bitirdikten sonra kabzayı bana uzattı. Midem bulandı. Jasper'ın kanını akıtabileceğim, çıldırtıcı kibrinin bedelini ona ödeatabileceğim pek çok senaryo hayal etmiştim. Ama bu şekilde değil. Bu çarpık törenin hiçbir yanı eğlenceli değil. Avucunu uzatıyor ve ben de acısını uzatmakla vakit kaybetmeden hızlı ve klinik bir kesik .

Ellerim o kadar kötü titriyor ki, hançeri Fairfax'in bekleyen ellerine geri verirken neredeyse düşürüyordum.

İki teklif gitti, bir tane kaldı. Para, kan... Sırada bizden ne istiyor olabilirler?

Gözlerim Jasper'ınkileri buluyor ve kendi korkumun onun yüz ifadesine yansıdığını görüyorum.

Fairfax zalim bir zevkle, "Şimdi sıra işin eğlenceli kısmında," diyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

JASPER

DAHA AĞZINI AÇMADAN BİZDEN NE İSTEDİĞİNİ BİLİYORUM. I

Yapamam. Falin'e bunu yapmayı reddediyorum. Bu ürkütücü başlangıcı siktir et. Falin'den bu şekilde faydalanmaktansa bu heriflerin kafasına birer kurşun sıkmayı tercih ederim. Hapse girsem bile umurumda değil. Buna değer. O konuşmaya başladığında vücudum kaskatı kesiliyor.

"Son teklif-" Fairfax'in sesi o kadar uğursuz ki tüylerim diken diken oluyor. "-en mahrem olanı. Whitaker'ı görüyorsun, sırlar bizi bağlar ama günahları paylaşmak... bu bizi daha sıkı bağlar. Her inisiye tüm erdem iddialarından vazgeçmelidir. Servetiniz size verildi..." Keseyi işaret ediyor. "Kanın döküldü..." Gözleri kanlı avuçlarımıza kayıyor. "Ve şimdi, kardeşliğimiz için feda etmeyeceğin *hiçbir şey* olmadığını kanıtlayacaksın. Aşmayacağın çizgi yok. Yıkamayacağın sınır yok." Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ne de olsa güç utanma nedir bilmez."

Falin arkamızdaki salona bakarken göğsü kabarıyor. Fairfax'in ne istediğini anladığından eminim. Fairfax ile göz göze geliyorum ve ona geri adım atmayacağımı gösteriyorum.

"Ve eğer reddedersem," diyorum, ses tonum ölümcül derecede ciddi.

Fairfax güler ve kalabalıktaki birkaç adam da ona katılır. "Bence reddedersen ne olacağını anlayacak kadar zekisin."

Sikeyim.

Şimdiden çok şey biliyoruz ve eminim ki henüz yüzeyi bile kazımadık.

"Kişisel ilişkilerinizi lekelememeyi tercih ediyorsanız..." Gözleri Falin'e kayar ve dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkarır. Piç kurusu.

Gözlerini oyup ona yedireceğim. "Başka düzenlemelerimiz de var. Birçoğu özel tercihlerinize uygun."

Falin'in gözleri kocaman oldu. Doğru yerdeydik. Burada kendi iradeleri dışında insanlar var. Bailey burada olabilir mi? Öfkemi zar zor kontrol edebiliyorum ama titremelerini kontrol etmek için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

"Hayır," diyor Falin. "Kocam ve ben ne gerekiyorsa yapacağız. Kendimizi kardeşliğe adadık. Babamı gururlandırmaya."

Onunla bu konuda savaşmak istiyorum ama bunu yaparsam kimliğimiz açığa çıkar. Burada her kim varsa ona yardım etme şansımız olmaz.

Sikeyim.

Önüne geçip başımı eğiyorum, böylece beni sadece o duyabiliyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Var," diyor. Gözleri yere düşüyor ve sesi neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir şekilde devam ediyor. "Benimle birlikte olmak istemediğini biliyorum. Anlıyorum. Ama başka bir yol göremiyorum."

Ne kadar yanıldığına dair göğsüm sıkışıyor. Keşke bunun beni öldürdüğünü bilseydi çünkü ben-

Odanın arkasından gelen alçak sesli bir ilahi beni ürkütüyor. "Başlasın," diye emrediyor Fairfax'in sesi.

Elime uzandı. "Elbisemin fermuarını aç, Jasper."

Falin'e gözlerini dikmek üzere olan tüm bu orospu çocuklarına gözlerimi odanın içinde gezdiriyorum. *Benim Falin'im.* Hayatta olmaz.

Elini bırakıyorum ve kürsüye yerleştirilmiş mumların her birini üflüyorum. Ortamı karartmaya yardımcı oluyor. Fairfax kenarda oturduğu yerden hırıltılı bir ses çıkarıyor ama ona aldırmiyorum.

Tekrar Falin'in önüne geldiğimde dönüyor ve sessizce elbisesinin fermuarını açmamı istiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi yere bırakıyorum - eğer bunu atlatacaksam, onun yanında olmalıyım. İyi olduğundan emin olmak ve onu onların pis gözlerinden korumak için.

Yavaşça elbisesinin fermuarını açıyorum ve kumaş yere düşüp ayaklarının dibinde birikiyor. Siyah dantel bir tanga ve askısız sütyenden başka bir şey giymeden önümde duran kendi kişisel ıslak rüyam gibiydi, kıvrımları loş ışığa karşı siluet halindeydi. Kıç -tanrı aşkına- mükemmel bir kalp şeklinde. Isırmak için yeterince iyi.

Kendimden nefret ediyorum ama yapacak bir şey yok. Sikim taş gibi sertleşiyor. Onu böyle görmek için bekledim ve bunun böyle olması beni öldürüyor. Dönüyor, yüzü hala aşağıya dönük.

Vücudumu meraklı gözlere karşı bir kalkan gibi kullanarak ona doğru yaklaşıyorum. Parmak eklemlerim içgüdüsel olarak yanağını sıyrıyor ve çene çizgisine ulaşana kadar aşağı kayıyor. "İyi misin?"

Başını sallıyor, hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor. Çenesini kavıyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum.

Sulu gözleri beni öldürüyor. "Seni yakaladım." "Biliyorum. Sadece yap," diyor.

Salona doğru adım atıyor ve uzanmadan önce derin bir nefes alırken omuzlarının yükselip alçaldığını görüyorum. Onu takip ediyorum, vücudum bu noktada neredeyse otomatik pilotta. Bunun için benden nefret edecek.

Ceketimi çıkarırken, gömüğümün düğmelerini çözerken ve pantolonumu kaydırırken kendimi hiç bu kadar kirli hissetmemiştim. Her şeyi çıkarmayacağım. Bunun için bir neden yok. Falin'in gözleri boxer külotuma kayıyor ve beni içine çekerken genişliyor.

Onun üzerinde geziniyorum. "Sana dokunabilir miyim?"

"Bana dokunmalısın," diye fısıldıyor. "Dokunmadan işe yarayacağını sanmıyorum.

o."

Her zaman böyle ukala bir ağız. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve tekrar başını sallıyor. "Evet."

İlahiler daha yüksek sesle ve daha hızlı söyleniyor, ya da belki de sadece benim nabzım öyle atıyor.

vuruyorum. Kendimi bacaklarının arasına yerleştirip onu korumak için elimden geleni yapıyorum ve avuçlarımı yavaşça boğazının , sivri meme uçlarının üzerinden karnına doğru vücudunda gezdiriyorum. Parmaklarımın ucu iç çamaşırı bandına ulaşıyor ve tereddüt ediyorum. Geri dönüşü yok.

"Sadece çıkar şunları" diyor, sesi alçak ve nefes nefese. Eğer onları , bu her şeyin *onlar* için sergilenmesine izin vermek anlamına gelir. Onun mükemmel amının görüntüsünü başkasıyla paylaşmamın imkânı yok. Bunun tek istisnası Damon ve Leon, o da bunu *isterse* ve kendi rızasıyla *olursa*. Ama onu görmeleri, ona dokunmaları düşüncesi bile içime bir öfke dalgası gönderiyor. Henüz o noktaya gelmedim.

Avucumu iç çamaşırının üzerinde kaydırıyorum, parmaklarımı yavaşça klitorisinin üzerinde ve dudaklarının arasında gezdiriyorum. olmuş. Hay sikeyim. Çok iyi hissettiriyor. Tek bir dokunuşla sikim zonkluyor. Eğilip onu öpmek, dilimi vücudunda gezdirmek, her santimini tatmak istiyorum ama yapmayacağım. Bunu saklıyorum. Onun yerine, bunu hızlı yapacağım.

Hareketi tekrarlıyorum, parmağımı klitorisinin üzerinde kaydırıyorum, kalçalarını kaldırıp sırtıma uzanana kadar baskı uyguluyorum. Daha yakına eğilerek

dudaklarımı kulağına götürdüm. "Sakın gelmeye cüret etme, Bela. Bu sesler sadece benim kulaklarım için."

"Lanet olsun, Jasper... Lütfen yap şunu."

Onu becermemi istiyor. Bitir şu işi ve şu pisliğin isteklerini yerine getir.

İç çamaşırını yana kaydırıp parmağımı sırlıslıkla kırımlarında gezdiriyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum. Girişinde duruyorum, ona zar zor dokunuyorum. Dokunmayacağım. Burada olmaz.

Dudaklarından yumuşak bir inilti çıkıyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. "Seni duymayı hak etmiyorlar bebeğim. İçinde tut. Gerekirse ısır beni."

Boxerımı sikimi serbest bırakacak kadar aşağı kaydırırken yüzünü koluma gömüyor. Sızdıran ucuma kadar hızlıca çekiştiriyorum. Burada bile, bu şekilde, onun için gitmiştim. Kendimi amına doğru bastırırken, dış bacağını tutup vücudumuzun çoğunu gözden saklamak için kalçamın etrafına sararken muhteşem gri gözleri benimkiler üzerinde.

Onu sikmeyeceğim. Ama bunu bilmelerine gerek yok.

"Siktir, bebeğim. İnanılmazsın." Sikimi dudaklarının arasında kaydırırken sadece onun duyması için fısıldıyorum. "Çok mükemmel."

İlahiler artık farklı bir ritme bürünüyor. Daha hızlı ve daha unutulmaz. Onlara bakmayı reddediyorum. Tek bildiğim, bize doğru geliyor olabilirler ve o zaman onları gerçekten öldürmek zorunda kalırım.

Falin kalçalarını sallıyor ve neredeyse içine kayıyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Benim için güzel ve hareketsiz kalmaya ihtiyacım var."

"Ne?" diye sorar, nefesi kesilmiş bir halde.

"Lütfen bebeğim. Zar zor dayanıyorum." Bana şaşkın bir bakış fırlatıyor ama sonra başımı klitorisinin üzerinde kaydırırken yüzünü tekrar koluma gömüyor. Dişleri tenime batıyor ve bana için mükemmel bir acı veriyor. "Evet, tekrar yap."

Daha aşağıdan ısıyor, tenimi ağzına alıyor. Titriyorum, tıslayarak nefes alıyorum. Hızımı artırıyorum, sikimi ona doğru sürüyorum, kalçalarını sabit tutuyorum. "Aman Tanrım," diyor tenime karşı boğuk bir sesle.

Sikimin üstüne boşalacak. Vay anasını.

Gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi engelliyorum. İlahileri. Tuhaf tiplerle dolu bu steril odayı. Burada bir iş için bulunduğumuz gerçeğini - hayat kurtarabilecek bir iş için. Şu anda önemli olan tek şey o.

Omurgamın dibinde karıncalanma hissediyorum ve uzuvlarıma doğru fırlıyor. Boşalacağım. Sonra o pis ağzını açtı ve biliyorum ki

Ben bittim.

"Gel benimle, Jasper. Bunu gerçeğe dönüştürmeliyiz." Oh, bu gerçek. Hem de çok gerçek.

Kendimi klitorisine tekrar tekrar sürttüğümde dudaklarından yumuşak bir inilti daha çıkıyor ve... kahretsin. Tam sikim patlayacakken diz çökmek için yukarı itiyorum ve karnına sıcak akıntılar fişkırtıyorum. Maraton koşmuş gibi nefes nefeseyim ve aşağı baktığımda o da öyle.

O an için sadece ikimiz varız, az önce paylaştığımız şeyi içimize çekiyoruz. Hayal ettiğimden bile daha inanılmaz.

Oda aniden sessizleşiyor, ani değişim beni sarsarak şimdi ve buraya geri getiriyor. Ceketimi alıp onun üzerine koyuyorum, sonra da giyiniyorum.

"Teklifler tamamlandı!" Fairfax gürleyerek beni yerimden sıçrattı. Düğmelerimi ilikledikten sonra Falin'in elbisesini almak için eğildim ve o elbiseyi başına geçirirken önünde durdum. "Kan döküldü, servet teslim edildi ve masumiyet feda edildi. Dostluğumuza layık olduklarını kanıtladılar."

Maskeli figürlere hitap etmek için döndüğünde çenem sıkıştı. Falin'i kapıp buradan gitmeyi o kadar çok istiyorum ki. "Bu gece saflarımıza iki kişi daha katılıyor. Onlar artık yabancı değiller; asla geri alınamayacak eylemlerle bize bağlılar."

Yanılmıyor. Az önce olanlar asla geri alınamaz... ya da unutulamaz.

Bir adım öne çıkıyor ve elini bir tür sapkın rahip gibi kaldırıyor. "Ayağa kalk, Whitaker kardeş. Ayağa kalk, kardeş Orlova. Karanlık sizi kucakladı. Kardeşliğe hoş geldiniz." Gözleri memnuniyetle parlıyor. "Sadakatiniz asla sarsılmasın... çünkü ihanetin bedelini biliyorsunuz."

Harika. Ölmemizi isteyen başka bir grup. *Şanslı değil miyiz?*

Falin'in elbisesinin fermuarını dikkatlice ve ellerine ulaşana kadar parmaklarımın onun yanlarında gezinmesine izin veriyorum. Avucumu onunkinin altına kaydırıp nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorum. Bu küçük, söze dökülmemiş jest bana şu anda nasıl hissettiği hakkında çok şey söyleyecek. Kırıldık mı yoksa bunu atlatabilir miyiz? Zaman sonsuza kadar uzuyor, ama sonra parmaklarını benimkilerin arasına ördüğünü ve elimi kavradığını hissediyorum. İyi olacağımızı bilerek nefes veriyorum.

Mekânın arka tarafından bir tril sesi başlar ve saniyeler içinde daha fazlası başlar. Farklı sesler - çınlama, çınlama, yankılanma

Oda. Fairfax kıkırdar ve kürsüdeki maskeli yardımcılarından birine eliyle işaret eder. "Ah, tam zamanında. Mutlu yıllar, kardeşlerim."

Yan kapılardan gelen daha fazla maskeli servis elemanı, şampanya ve kehribar rengi sıvı dolu tepsileri oturanların arasında dolaştırıyor.

Fairfax yerimize oturmamızı işaret ediyor ama ben araya giriyorum. "Temizlenmemiz gerekiyor."

Başını sallamadan önce gözleri aramızda geziniyor. "Pekâlâ. Fazla uzun sürmesin. Detayları Ivan'a bizzat aktarabilmen için burada olmanı istiyorum. Ne de olsa bu sizin sıkı çalışmanız sayesinde mümkün oldu."

Fairfax el sallayarak bizi uğurluyor ve ben Falin'in elini sıkarak onu merdiven boşluğuna doğru götürüyorum. Sırtımızı serin taş duvara dayayıp gözlerimizi kürsüden ayırmıyoruz. Buradan izleyebilir, kaçabilir, gerekirse savaşıabiliriz. Gölgeler bize çok ihtiyacımız olan korumayı sağlıyor.

Artık rahatça fısıldayabildiğimize göre, hâlâ tetikte olarak eğiliyorum. "İyi misin?"

Burnunu çekiyor ama başını eğiyor. "Ben iyiyim. Planın nedir?"

Ona cevap veremeden boğazım kuma dönüyor. Bir yan kapı açılıyor ve Fairfax'in maskeli kucak köpekleri, yüzlerini siyah torbalarla kapatmış bir grup insanı sürükleyerek içeri giriyor. Hepsinin üzerinde beyaz, slip görünümlü elbiseler, birkaç erkeğin üzerinde ise pamuklu pantolonlar ve atletler var. Her birinin göğsünde mürekkeple yazılmış büyük bir sayı var. On beş, bir düzineden fazla var.

Ayakları doğal olmayan bir şekilde yerde sürükleniyor. Bazıları tökezliyor, diğerleri sallanıyor ama hiçbiri direnmiyor. Uyuşturulmuşlar mı? Eğer öyleyse, her ne verildiyse onları kuklaya çevirmiş. Hareket etme şekilleri boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. Çok mekanik, çok yanlış. Canlı varlıkların kabuklarının ölüm yürüyüşünü izlemek gibi.

"Aman Tanrım," diye nefes alır Falin.

Sonuncusu kalabalığın önünde hastalıklı bir oyuncak bebek koleksiyonu gibi sıraya girerken, aklıma bir düşünce çarpıyor.

Bailey.

Kız kardeşim onlardan biri olabilir mi?

ON ALTINCI BÖLÜM

FALIN

JASPER'LA OLANLARI SINDIRMEK İÇİN ZAMANIM YOK.

Tüm bu korkunç insanların önünde. Ya da neden bu kadar sıcak olduğunu anlamaya. Gözlerimin önünde olup bitenler karşısında kelimenin tam anlamıyla şok içinde donup kaldım. Bu insanlar... Kim bunlar ve hepsine nasıl yardım edeceğiz?

"Bir şeyler yapmalıyız," diyorum. Jasper yanıt vermeyince kolundan çekiştiriyorum. "Ne yapacağız?"

Jasper bir elini saçlarında gezdirerek nefes almaya zorluyor. "Gidip adamları aramalı ve onlara yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız."

Bu sağlam bir plan, ama biz yokken onlara ne olacak? Ya geri döndüğümüzde taşınmış ? Aklımdan bir sürü farklı senaryo geçiyor... hiçbiri bize olumlu bir sonuç vermiyor. Bir de Wayne'in çalışma odasında olması meselesi var, tıpkı gerçek hayattaki bir ipucu oyunu gibi. Wayne'i çalışma odasında silahla kim öldürdü? Fairfax onu bulduğunda, eminim araştırmak isteyecektir ve burada suçu atacak bir Albay Mustard yok.

"Ve şimdi hepimizin beklediği an geldi," diye gürlüyor Fairfax. "Umarım cüzdanlarınız hazırdır, beyler. Her zaman olduğu gibi, bu gecenin gelirlerinin bir kısmı Çocuk Umut Vakfı'na bağışlanacak."

Ne iğrenç bir şaka. Kalabalık heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladığında midem bulanıyor. "Şimdi gitmeliyiz, onlar meşgulken," diyorum, sesim gürültüden gizleniyor.

"Yapamam... Görmem gerek."

Sesi kırık geliyor ve onu suçlayamam. İçlerinden biri Bailey olursa ne yaparız bilmiyorum.

Kukuletaları teker teker çıkarırlarken gözlerimi Jasper'ın yüzüne sabitliyor, yüz ifadesindeki umut ve korku savaşını izliyorum. Son kadın ortaya çıktığında omuzları çöküyor. "O..."

Başını sallıyor. "Hayır, burada değil."

Sesindeki rahatlama mı yoksa umutsuzluk mu anlayamıyorum ve soracak zamanım da yok. "Beş numara için yirmi bin!" diye bağıyor kalabalıktan bir ses. "On iki numara benim çocuklar," diye sesleniyor bir başkası.

Oda bir teklif çılgınlığı içinde patlıyor, rakamlar ve müstehcen miktarlarda paralar havada uçuşuyor. Hasta olmak istiyorum. Bu gece Wayne'in ölümünü izlemenin olabilecek en kötü şey olacağını düşünmüştüm ama bu... Bu gerçek bir dehşet.

Jasper'ın elini çekerek dikkatini çekiyorum. "Gel hadi."

Fark edilmeden üst kata çıkıyoruz ama bunun ne kadar süreceğini bilemeyiz. Servis elemanları mutfakta koşuşturuyor ve balo salonunda hâlâ normal bir Yeni Yıl partisinin devam ettiğini fark ediyorum. Bu tezat çok saçma. Şampanya kadehleri ve kanepeler, zavallı bir ruhun en kötü kabusunun hemen üst katında. Bu gece tam bir karmaşa. Böyle zamanlarda keşke babamdan daha çok şey öğrenseydim diyorum. Ailemin yolundan gitmemi, onun gibi bir subay olmamı isterdi. Bu hiç içimde yoktu. Belki de bu hayat için yaratılmıştım, kanunların dışında yaşamak için.

Jasper durdu ve neredeyse sırtına biniyordum. "Hadi bir çıkış yolu bulalım."

Mutfaktan anaç bir garson çıkıyor. Ona doğru koşarken topuklarını yere vuruyor, tepsiye daha fazla kanepeler koyarken onu ürkütmemek için elimden geleni yapıyorum. "Merhaba, özür dilerim. Kocam ve benim evde acil bir durumumuz var. Arka giriş. Hepiniz nereden geldiniz?"

Arkamdaki Jasper'ı görünce gözleri açılıyor. Ya onu korkutuyor ya da gördüğü şey hoşuna gidiyor - her ikisi de benim için sorun değil, yeter ki konuşsun... ve hızlı konuşsun.

"Lütfen sevgilim, eve, çocukların yanına gitmeliyiz. Ufaklığın ateşi var." Jasper bunu söylerken sesi ipek gibi pürüzsüz çıkıyor. Yüzü pembeleşiyor ve gülümsüyor.

"Zavallı şey. İşte, beni takip edin. Ama lütfen bunu kendinize saklayın. Ev sahipleri çok titizdir." Elindeki tepsiyi tezgâhın üzerine bırakarak bizi koridordan geçiriyor ve arka girişe ulaşana kadar daha fazla kapalı kapıdan geçiriyor. Paltolara ve kutulara bakılırsa bu alan yardıma gelenlerin girip çıkması için kullanılıyor.

Jasper'ın omzunu sıkıyor ve gitmek için döner.

"Bir sorun var," diyorum dişlerimi gıcırdatarak, soğuk bir ton tuğla gibi yüzüme çarparken. "Anahtarlar valeden."

Ve hepsi evin ön tarafındalar.

"Siktir." Bana döndüğünde gözleri büyüdü. "Palton. Benimkini al." "Ben iyiyim." İtirazlarımı görmezden geldi ve paltosunu bana sarmasına izin verdim. Ben. Çok sıcak bir şey olmayabilir ama yine de rahatlayarak iç çekiyorum.

Cebinden telefonunu çıkarıp sinyal almak için başının üzerinde sallıyor. Ben de kendiminkini deniyorum ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde hâlâ ölü bölgedeyiz. "Arabaya bindiğimizde adamları arayacağız."

Arazinin kenarındaki patika zifiri karanlık ve buzlu bölgelerle kaplı. Bileğim kaygan bir yama üzerinde yuvarlanıyor ve neredeyse kıcımlı kırıyorum, ama Jasper'ın elleri beni tam zamanında belimden yakalıyor. Şu anda bu topuklu ayakkabılar yerine Doc'larımı giyiyor olmak için her şeyimi verirdim. Pantolon da öyle; rüzgâr her elbisemi kesiyor ve bacaklarımı iliklerime kadar uyuşturuyor.

Jasper'ı gölgeli bir köşede takip ederken adımlarımın ortasında donup kalıyor. "Neyin var?"

"Jas? Falın?" Tanıdık bir ses açık havada çınlıyor.

Leon ve Damon. Gerçekten buradalar. İçimi öyle yoğun bir rahatlama dalgası kaplıyor ki gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Bizimle buluşmak için acele ediyorlar ve saniyeler içinde Damon bana öyle sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Bir şeyin yok. Aklımızı kaçıırıyorduk."

"Blake iyi mi?" Aklıma hemen o restoranın zeminindeki en iyi arkadaşım geliyor. O görüntüyü aklımdan asla çıkaramayacağım.

"O iyi. Sadece sizin için endişeleniyorum." Damon Jasper'a döner. "Orada ne oldu öyle?"

"Ben de aynı soruyu sormak üzereydim," diye ekliyor Leon. Bana şöyle bir bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Donuyor olmalısın. Hadi arabaya binelim, sen de bizi bilgilendirirsin." Bir adım öne çıkıyor ve karanlık yolu aydınlatmak için telefonunun el fenerini açıyor.

Jasper ve ben olduğumuz yerde kalıyoruz. "Henüz gidemeyiz," diyorum.

Damon ve Leon bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlar.

"O haklı," diye ekliyor Jasper. "uyuşturulmuş ve en yüksek teklifi verene satılan kadın ve erkekler var."

"Ciddi misin?" Damon diyor ki. "Onları gerçekten bulduk mu?"

Jasper önümüzdeki yolu adımlıyor. "Bailey orada değil ama bu bir başlangıç. Orlov'u biliyorlar. Bu uzun bir hikâye ve sizi bilgilendireceğiz ama onları burada öylece bırakamayız."

Adamlar hep ağızdan konuşur, didişir ve beyin fırtınası yaparken, aklımda bir plan kök salmaya başlıyor. Çılgınca olacak ve çok fazla hareketli parça gerektirecek, ama her şey yolunda giderse, bu gece başka kimse zarar görmeden o insanları dışarı çıkarabiliriz.

Leon, "Hayır, öylece içeri girip ateş etmeye başlayamazsın," diye çıkışır. "Sen Rambo değilsin kardeşim," diye ekler Damon.

"Onları görmedin... Buna ihtiyacım var. Birkaç kafatası kırmam lazım." Ve işte tanıdığım Jasper.

"Hey," diye araya giriyorum.

Damon ellerini Jasper'ın omuzlarına koyarak hareketini durdurur. "Yapamazsın."

"Sadece bir kafatası mı?" Jasper bir santim göstermek için parmaklarını birbirine kenetleyerek söylüyor.

"Hey!" diye daha yüksek sesle tekrarlıyorum. Bu sefer üç adam da bana dönüyor. "Sanırım bir plan buldum. Damon, lütfen bana o sis bombalarının hâlâ sende olduğunu söyle."

Damon'ın yüzü aydınlanıyor, gamzeleri bile patlıyor.

Jasper çenesini kaşıyor. "Sorun, kulağa hoş geliyor."

Sonraki otuz dakika tam bir kaos kasırgasıydı. Bu kaosun içinde bir nebze de olsa kontrolü elimde tutmayı başarıyor ve planım boyunca adamlara rehberlik ediyorum. Cihazlarımızı tekrar çalıştırmak için malikânenen yeterince uzaklaştık ve ben frekans engelleyiciyi açmaya çalışırken, Jasper destek için Ray adında birini aradı.

Değerli zaman azalırken, nabzım davul gibi atıyor. Bu kurbanlardan herhangi birine yardım etmek için çok geç olabilir, ancak yolda çok fazla araba görmedim, bu yüzden umudumu koruyorum.

Jasper'a kastettiğimden daha sert bir şekilde, "Bunun mükemmel gitmesi gerekiyor," diyorum. Arka kapıya varmak üzereyiz. Oraya tekrar yürümek türlü yanlış hissettiriyor. Sadece kendi iradem ve inatçılığım ayaklarımın ilerlemesini sağlıyor.

"Bunu bilmediğimi sana düşündüren nedir?" Ses tonu bana en sevdiğimiz oyuna geri döndüğümüzü söylüyor. Sinirlenmek yerine, bu beni sakinleştiriyor. Bunu biliyorum, itişip çekiştirmemizi.

Başımı kaşıyarak ve çeneme vurarak abartıyorum. "Hmm, bilmiyorum... geçmişteki dürtü kontrol sorunları sanırım."

Bana sırtıyor. "Eğer benim dürtü kontrol sorunlarım varsa, senin de kontrol sorunların var demektir."

"Bilmiyorum."

"Tamam..." Kıkırdıyor ve girişte dikkat etmemiz gereken biri olup olmadığını kontrol ediyor.

"Ses tonunuzdan hoşlanmadım."

Tam kapıdan girmek üzereyken hızla dönüyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Vücudu bedenime yaslanırken eli başımın üzerine uzanıyor ve kapının çerçevesine dayanıyor. Isı, daha önce üşümüş olan uzuvlarımdan akarak içime yerleşiyor. "Ben seninkini sevdim. Devam et, kontrol manyağı olmaya devam et. Bu beni çok tahrik ediyor."

Bir garson aceleyle yanıma geliyor ve onu itiyorum. Yüzümün kızardığından eminim ama bunun için zamanımız yok. "Pantolonunun içinde kalsın."

"Yakında farklı şeyler söyleyeceksin." Tanrım, o kadar kibirli ki keşke ağzını burnunu kırabilsem.

Her şey bıraktığımız gibi görünürken, sarhoş parti müdavimlerinin ve canlı müziğin sesinin öncekinden bile daha yüksek olduğu balo salonuna gidiyoruz. "Hazır mısınız?" diye soruyorum.

Gözleri daha önce görmediğim bir ateşle parlıyordu. Kaçırdığım Jasper bu olmalıydı. Omzumdaki büyük çantadan bir sis bombası çıkarıyor, yüzünde geniş bir sırıtış. "İşte bu!"

Bir anda kaos patlak veriyor ve bunun arkasındaki beyinler biziz. Leon güvenlik ve duman alarmlarını tetiklerken biz de balo salonunda sis bombaları patlatıyoruz. O karmaşada Jasper ve ben açık artırma odasına koştuk. Bomboştuk... Titreyen bir mum bile kalmamıştı.

"Siktir!" Jasper bir şamdan alır ve taş duvara fırlatır.

Planın emin olmadığımız tek kısmı buydu. Her şeyi anlamamız için geçen sürede kurbanları taşımış olmalılar. Burada oturup öfke nöbeti geçirecek vaktimiz yok; harekete geçmeliyiz. "Hadi. Gidip aşağıyı kontrol edelim. Onları oraya getirdiler."

Onun yetişmesini beklemiyorum. Daha düşünmeden koşmaya başlıyorum, çalan alarmlar başımı döndürüyor. Ayaklarım taş zemine çarpıyor ve koridorun köşesini döner dönmez iri bir figürle çarpışıyorum.

Maskeli figür bana bakıyor ve onu Fairfax'in adamlarından biri olarak tanıyorum. Jasper arkamdan geliyor ama varlığını hissetmiyorum bile. Maskeli adamın elindeki kocaman silahı incelemekle meşgulüm.

"Burada olamazsınız." Bize bakıyor, Jasper smokiniyle, ben de elbisemle, yanlış yola sapmış parti misafirleri gibi görünüyoruz. Belli ki bizi önceden hatırlamıyor. Ki bu çok tuhaf... Gözümün önünde sevişirken izlediğim iki kişiyi bu kadar çabuk unutabileceğimi sanmıyorum. Ben olsaydım, asla unutmazdım.

"Bizim hatamız." Jasper kollarını omuzlarıma dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor. "Alarmlarla ilgili neler oluyor?" diye sorarken sesi bir arkadaşıyla sohbet ediyormuş gibi geliyor.

"Parti üst katta," diyor. Cep telefonu çalarken kara gözleri bizi görmezden geliyor.

Leon'un sesi aynı kulağımda. "Evin planlarını buldum. Aşağıda başka bir çıkış daha var."

Jasper bana bir bakış attı. Çok hızlıydı ve ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Ama ben ondan önce davrandım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

JASPER

SILAHIMI ÇEKMEM İÇİN GEÇEN SÜREDE, FALIN ÇOKTAN

Adamın kafasına kendisinininkiyle vurdu, bayılttı ve telefonunu aldı. Nefes nefese kalmış, telefonu bana uzatırken gözleri donuklaşmıştı. "Al, sen cevapla."

"Az önce ne oldu lan?"

"Telefona bak. Fairfax ya da diğerlerinden biri olmalı." Maskesini çıkarmadan önce iyi bir önlem için pisliği tekmeliyor.

Başımı sallayarak, sahte bir ses tonuyla telefona cevap veriyorum. "Evet."

"Neredesin lan sen? İki numara kaçtı ve on beş kayıp. Onları bulmalı ve itfaiye gelmeden buradan gitmeliyiz."

Zihnim dönüp dururken ayak sesleri tepemde yankılanıyor ama bu adamdan alabileceğimi almak için mükemmel bir fırsat. "Peki ya patron? Çıkmayı başardı mı?"

"Aptal mısın lan sen? Onu dışarı çıkardığımızda sen de benimleydin. Tozu bırak, adamım."

Falın yere yığılmış adamın ceplerini karıştırır, bir çift külot çıkardığında irkilir. Eminim nereden geldiklerini biliyordumdur. Fairfax ve ucube grubu ilahiler söyleyip bizi izlemekle meşgulken, kiralık adamları da kendileriyle meşguldü.

Göğsümden öfke fişkırıyor. Hepsini bulmalı ve sonlarını getirmeliyiz.

"Neredesin sen?" Sahte sesimi bırakıyorum, her hece dişlerimi gıcırdatarak çıkıyor.

"Arkada bekliyorum. On beş kişilik bir arama daha yap ve benimle burada buluş. Eğer kaybolursa ikimizin de kıcı tehlikede." Ben başka bir soru soramadan hat kesiliyor.

Telefonu cebime sokuyorum. Belki Leon daha sonra ondan biraz bilgi alabilir. Falin ayağa kalkmak için itiyor, adamın cüzdanını yanındaki yere fırlatıyor ve yan tarafına sert bir tekme atıyor. Dudaklarımın kenarındaki gülümsemeye engel olamıyorum.

"Orada eğleniyor musun?" Yüzünün meraklı bir ifadeden şakacı bir kızgınlığa dönüşmesini izleyerek soruyorum.

"Madem sordun, evet. Onu sadece için şanslı."

İşte benim kızım.

"Onu bitirmek için hâlâ zaman var," diyorum, o düşünürken kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Ama çabuk ol. Kurbanlardan ikisi kayıp. Birinin hâlâ burada olduğunu düşünüyorlar."

O önerimi düşünmek için biraz zaman ayırırken, ben de Leon ve Damon'a haber veriyorum. "Bir kaçak var. Aldığım tek bilgi onlara iki numara dedikleri, cinsiyetleri bilinmiyor. Ray'in adamlarından birini gönder. Ve D, yukarıda bekleyen bir minibüs var."

Adamlar cevap vermeden önce Falin koridorda ilerlemeye başlar. Kayıp kurbanlar hakkında söylediklerimi duymuş olmalı. Aceleyle peşinden gittim.

"Hallediyorum," diye yanıtlıyor Leon.

Damon'ın sesi daha az net geliyor. "Tamamdır. Arka tarafta buluşalım. Çabuk ol, bir sürü insan aynı anda gidiyor."

", Trouble. Aşağıda kimin olduğunu bilmiyoruz." O karanlık koridorda uçarken ben silahımı hazır tutuyorum. O topuklularla bu kadar hızlı gidebilmesi beni gerçekten etkiledi. Ben iki saniye içinde kıcımın üstüne düşerdim.

Açık kapıdan kafasını uzatıyor, içeri adım atmadan önce kısa bir süre duruyor. "Tanrı aşkına. Önce bir kontrol edeyim," diyorum ve onun gördüklerini görünce donup kalıyorum.

Yerde şilteler. Atılmış kullanılmış iğneler. Kısıtlamalar. Kanım dondu.

Falin'e doğru birkaç adım atıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. "Onlara yardım edeceğiz."

öfkeyi gizlemeye çalışarak sesime umut katmaya zorluyorum. Bana doğru eğildi. "Hâlâ kayıp bir kişi var. Onu bulmamız gerek."

"Aramaya devam edelim." Fazla vaktimiz yok. Bayılan arkadaşımızın ne zaman kendine geleceğini ya da polislerin ne zaman ortaya çıkacağını kim bilebilir?

"Onun yüzünü gördüm." Falin'in sesi kesildi. "On beş yaşındaydı. Dehşete kapılmıştı. Çok da gençti."

Gözümün köşesinden gelen bir hareket duyularımı alarma geçiriyor. "Şşşt," diye fısıldıyorum Falin'e, rahatsızlığın geldiği yönü işaret ederken. Sonra duyuyorum -Odanın öbür ucunda bir ayak sürüme.

"Sana zarar vermeyeceğiz." Sesimi hala çalan alarmların üzerine yükseltiyorum. Keşke adını bilseydim. Ona o hayvanların verdiği numarayla hitap etmek zorunda kalmak beni kahrediyor. "Kötü insanlar gitti."

"Lütfen dışarı çıkın," diye ekliyor Falin. "Söz veriyorum seni eve götüreceğiz."

Duvara dayalı bir şilte birkaç santim kayıyor ve optik bir illüzyon gibi, on altı yaşından büyük görünmeyen bir kız kendini altından çekiyor. Bir şekilde kendini yatağın altına sıkıştırmış, saklanmak için odanın köşesini kullanmıştı. Çok zekice.

Falin, kaygan ayakları üzerinde tökezlerken ona doğru koşar ve düşmeden önce onu kollarıyla yakalar. "Seni tuttum." Genç kadın Falin'e sarılmış, hıçkırarak ağlıyor ve tutarsızca bir şeyler mırıldanıyor. "Her şey yolunda. Yardım etmek için buradayız."

Bir anda alarmlar durdu ve karşıt sessizlik tehditkâr bir hal aldı. Falin ve ben göz göze geldik ve genç kadını kollarıma aldım. "Gitmemiz gerek."

"Bekle," diyor Falin. Ona daha önce verdiğim smokin ceketimi çıkarıyor ve korkmuş kızın üşümüş, çıplak kollarının üzerine örtüyor.

Koşmaya başlıyoruz ama odaya geri dönmek yerine keşfedilmemiş koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Burası cehennem kadar hızlı, taş duvarlar ve zemin duruma yardımcı olmuyor. Bir yerlerde lanet olası bir kapı olduğunu biliyorum. Nancy Drew'un gizli kapı saçmalığı olmalı çünkü burası labirent gibi inşa edilmiş. Falin durduğunda Leon'u telsize almak üzereydim.

"Bekle. Hava akımı hissediyorum." Koşarak geçtiğimiz son kapıya yöneldi; burası üst kattakinden çok daha az dekore edilmiş ve döşenmiş başka bir çalışma odasıydı. Burası klinik bir yer, daha çok bir ofiste geçici olarak çalışan birinin bir hafta boyunca kalacağı bir odacık gibi. "Burası."

Ben de hissediyorum. Bu oda diğerlerinden daha soğuk, sanki dışarının bir uzantısı gibi. Hıçkıran kız biraz sakinleşti ama can havliyle boynuma sarılıyor, neredeyse beni boğacak. "Hey, sorun yok. Adın ne senin?" Nazikçe soruyorum.

"Kay-la," zar zor başarıyor. "Lütfen... Yapamam."

Falin odayı geçiyor ve tekerlekli bir masa sandalyesini öyle sert itiyor ki devriliyor. Korkutucu ve tahrik edici bir güçle hizmet masasını itiyor ve daha sonra yeniden yaratmasını isteyebileceğim ya da istemeyeceğim bir inilti çıkarıyor. Yeterince hareket ettikten sonra yan dönüyor, masayla duvar arasına sıkışıyor ve sertçe itiyor. Lanet olası bir kapı açıldı. Bu pislikler duvara gizli bir kapı yerleştirmiş ve onu bir masayla engellemişler. Zekice... ama çoğunlukla şeytani.

"Hadi Kayla, gidelim buradan," diyorum zavallı şeyi yukarı kaldırarak. Bir dizi derme çatma merdiveni tırmanıyoruz, soğuk her adımda kemiklerime işliyor, ta ki bir mahzen kapısına ulaşana kadar. Falin kapıyı iterek açıyor, rüzgâr hemen saçlarını yüzüne savuruyor.

"Leon? Damon? Arka taraftayız. Ray'in minibüsünü bulmaya vakit yok. Arabada buluşuruz."

Başım kapıdan dışarı çıkar çıkmaz, ona bunu söyleten şeyin ne olduğunu anladım.

Maskesiz Harrison Fairfax ile birlikte iki itfaiyeci ortaya çıkıyor.

Gözlerimiz kilitleniyor, Fairfax'inki kötülükle parlıyor. Kim olduğumuzu bildiğine ve bizi avlayacağına dair bir söz.

Oyalanmayalım, Kayla'yı buradan çıkarmak için tek şansımız bu olabilir. Fairfax'e son bir kez bakarak Falin'i gecenin karanlığında güvenliğe doğru takip ediyorum.

Donmuş ve bitkin bir halde Ray ve diğerleriyle yaklaşık yarım mil ötede buluşuyoruz. Ray'in minibüsü karanlık bir garaj yolunda duruyor; ev sahiplerinin tatil için uzakta olduğundan bahsediyor. Bunu nereden bildiğini sormuyorum, aklımda çok daha önemli şeyler var.

Kayla'yı sıcak minibüse taşıyıp koltuğa oturtuyorum. "Seni kontrole götürüyoruz. Artık güvendesin."

Onu Falin'le bırakıp, çocuklar ve Ray'i bilgilendiriyorum. Onlara gecenin nasıl geçtiğinin kısa bir versiyonunu anlattım. Kaçağı ve diğer kurbanları aramalarına rağmen bir şey bulamadıklarını söylediler. Ortak kanı, biz plan yapmakla meşgulken kurbanların başka bir yere taşındığı yönünde. Keşke bir şeyi yumruklayabilseydim... ya da daha iyisi, birini. Her şeyin nasıl gittiğini sindirmek için bir an durduğumuzda, Leon sessizliği bozdu.

Ray'e, "Kayla'yı bakıma götürmek için seninle geleceğim," diyor. "En azından yardım etmek için bunu yapabilirim."

Leon'a minnettar bir bakış attım. Ray, gözetimim altındaki bir kadınla yalnız bırakmak isteyeceğim türden bir adam değil. Kendisinin ya da sağlık ekibinin ona zarar vereceğini düşündüğümünden değil, ama en empatik adam da sayılmaz.

"Evet, tamam. Yola çıkmalıyız. Gelişmeleri bildirmek için seni ararım." Ray cebindeki paketten bir sigara çıkarıp yakıyor. O da benim gibi kederli görünüyor.

Minibüsten gelen bir feryat dikkatimizi oraya doğru çekiyor. "Hayır, lütfen! Yapamam!"

Kayla'yı Falin'e sarılmış halde bulmaya koşuyorum, ikisi de gözyaşlarına boğulmuş, Ray'in doktoru ise gözlerini kocaman açmış öylece duruyor.

"Tek yaptığım gitme zamanının geldiğini söylemekti," diyor omuz silkerek.

Falin'in yanındaki minibüse rahatça bindim. Kayla dokunuşumla irkildi ama beni tanıyınca rahatladı. "Hey," diye mırıldandım. "Neyin var?"

Falin kendi gözyaşlarını silerek, "Çok korkmuş," diyor. "Gitme zamanının geldiğini söylediğinde, birden yıkıldı."

Kayla, vücudu koltukta sallanırken Falin'i daha yakına çeker. "Ona bir şey verebilir misin?" Doktordan rica ediyorum.

"Kesinlikle hayır," diye araya giriyor Falin. "Zaten tüm haysiyet kırıntıları elinden alındı, uyuşturuldu ve Tanrı bilir daha neler neler. Ona tekrar ilaç verirse bize asla güvenmez."

Leon arkamdan konuşurken iç geçiriyorum. "Falin haklı. Jas, beni içeri al. Onu yakaladım."

Leon'un sakinleştirici sesiyle Kayla'nın hıçkırıkları yavaşlar. Falin onun karmakarışık saçlarını düzeltirken, Kayla şişmiş gözlerle ona bakar. "Bu Leon," diye mırıldandı Falin. "O aileden biri. O seninle ilgilenecek."

Kollarını Falin'in gövdesinden çözer ve Leon'dan birkaç santim uzaklaşır. Yaşadıklarından sonra anlaşılabilir bir durum. Onunla nazik tonlarda konuşurlarken, kendimi toparlamak için uzaklaşıyorum.

Ellerim titriyor, içimdeki özlem bana sertçe çarpıyor. Belki adrenalinin etkisi geçiyor, belki de onların hıçkırıkları zihnimde yankılanıyor. Her iki durumda da, eğer o doktor beni bayıltacak bir şey teklif etseydi, memnuniyetle kabul ederdim. Uyuşmak şu an için mükemmel olurdu.

Ama lekeli pencereden Falin'in silüetine baktığımda, saçmaladığımı anlıyorum. Bana burada ihtiyacı var. Gerçekten burada. Uyuşturulmuş bir sisin içinde yüzmeme değil. Ellerimi sokup nefes alıyorum ve farkına varıyorum: Onun dayanağı olmak istiyorum. Her şeye katlanacağım , pişmanlığa, utanca- çünkü onu önemsemek her şeyi hissetmeye değer.

Falin minibüsten iniyor, elinin tersiyle gözlerini siliyor. Ayaklarım beni hiç düşünmeden ona doğru götürüyor ve kollarımı açtığımda sessizce kollarıma atılıyor. Kavgaya yok, şımarıklık yok. Umutsuzca vermem gereken teselliyi alıyor.

Ray'in minibüsü uzaklaşana ve Damon sırtıma vurana kadar öylece kalıyoruz.

"Bölmek istemezdim ama donmak üzereyim ve saat de çok geç oldu." Arabasının anahtarlarını bana uzattı. "Leon'un bisikletini eve götüreceğim."

Bu onun için büyük bir şey. "Teşekkür ederim. Eve nasıl döneceğimizi düşünmüyordum bile."

Damon omzumu sıkıyor ve kollarımdaki Falin'e bakıyor. "Sanırım endişelenmen gereken birkaç şey daha vardı."

"Uzun bir yol. Arabaya atlamak ister misin? Bisikleti güvenli bir yere bırakıp yarın alabiliriz."

"Evet, Leon tarafından öldürülmek mi? Ben iyiyim." Kollarını başının üzerine uzatıyor. "Zihnimi boşaltmak iyi gelecek zaten. Eve benden önce gelersen Blake'i kontrol et."

Leon'un bisikletine doğru yürüyor. Falin uzaklaşmaya başlıyor, ama ben onu bir an daha yakınımda tutuyorum, yumuşak kıvrımlarının ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Sonunda gevşediğinde, parmak eklemimi yanağına sürterek çenesini yukarı kaldırıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve ona orantısız bir gülümseme veriyorum. "Seni bilmem ama ben bir duble çizburger ve kocaman bir parça elmalı turtayı mideye indirebilirim. Yolda yirmi dört saat açık bir lokanta gördüm. Hazır mısın?"

Şaşkın bir kahkaha atıyor ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü aydınlanıyor. Bu sesle göğsüm gevşiyor. "Şu anda sadece sen yemek düşünebilirsin." Ama elimi sıktı. "Ve evet. Hepsine evet."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

FALIN

"SANIRIM BU HAYATIMDA YEDIĞİM EN İYİ ÇIZBURGER OLABILIR.

yirmi dört yıllık hayatım." Vinil kabine geri yaslanıyorum ve dumanı tüten kahve bardağımı bir yudum almak için dudaklarıma götürüyorum. "Ve en iyi kahve." Jasper elmalı turtasının son lokmasını da bitiriyor ve daha ne olduğunu anlayamadan kabine doğru eğilip dudağının kenarındaki birkaç kırıntıyı siliyorum, sonra da parmağımı ağzıma sokuyorum.

Gözleri parmağımı takip ediyor, dudaklarımda oyalanıyor. Koyu ve yoğun, sanki derimin altını görebiliyor. Kabinde hafifçe kıpırdanıyor ve ben de gerginliği azaltmak için boğazımı temizliyorum. "O kırıntıları sonrası için mi saklıyorsun? Sabah erkenden bir şeyler atıştırmak için mi?"

"Farklı bir atıştırmalık yemeyi tercih ederim."

Başımı salladım. Sanırım az önce yaptığım şeyden sonra bunu hak etmiştim. Uzanıp kahve fincanımı aldı. "Hey... Hala onu içiyorum."

"Sadece bir yudum. Paylaşmak önemsemektir." Bana o aptal ama sevimli sırtışlarından birini daha atıyor. İçinde bir damladan başka bir şey kalmamış kupamı bana geri verirken garsonumuz hesapla yanıma geliyor. Ona kaşlarını çatıyorum.

"Siz ikiniz eve yakın mısınız?" diye soruyor garsonumuz boş tabaklarımızı toplarken.

"Fena değil," diye cevaplıyor Jasper bizim için.

"Oh iyi, şimdi gerçekten inmeye başladı. Saat beşte çıkıyorum. Umarım bu lanet otoparktan çıkabilirim."

Aynı anda dönüp pencereden karanlığa bakıyoruz. Sınırlı ışıktaki pek bir şey göremiyorum.

"kar mı yağıyor?" Jasper soruyor.

"Evet... kocam yaklaşık 15 santim yağacağını söyledi. Şimdiden yollarda birkaç tane olabilir."

Bu harika değil mi?

Ben tuvaleti kullanırken Jasper parasını ödüyor ve yanına döndüğümde bana bir giysi uzatıyor. "Bu ne?" Kaldırdım ve güldüm. Üzerinde gülümseyen bir elmalı tarta resmi olan kahverengi bir kapüşonlu sweatshirt. Sloganı okudum. "Hayat kısa, önce tatlıyı ye."

"Bu ifadeye tamamen katılıyorum," diyor göz kırparak. "Giymek için daha sıcak bir şeye ihtiyacın var."

Bu mantıkla tartışmayı reddederek başımın üzerinden kaydırıyorum. Cehennem kadar sevimsiz olsa bile içi rahat ve yumuşak. "Teşekkür ederim, bu gerçekten çok hoştu."

"Belki eve döndüğümüzde gözlerini kamaştırabilirsin." Yine sırtıyor ve bu sefer koluna hafif bir yumruk atıyorum.

"Ya da belki seni biraz daha süslerim. Tutkal tabancasıyla çok eğlendim."

Biz Kafa Dışarıda ve Ben hemen saldırıya uğradı tarafından a patlama Yüzüme kar taneleri yağıyor. Biz içeride oturup yemek yerken sıcaklık birkaç derece düşmüş gibiydi. Damon'ın Chevy'sinin üzerinde hafif bir kar tabakası var ve loş ışıktaki görebildiğim kadarıyla otoparkı da kaplıyor.

Ben kaygan zeminde neredeyse kayarken Jasper kolunu belime doluyor. "Lanet olası topuklar."

"Seni yakaladım."

Arabanın kapısını benim için açtıktan sonra aceleyle ön tarafa, sürücü tarafına geçiyor. Kollarımı ellerimin üzerine çekip birbirine sürtüyorum. "Isı, lütfen."

Dostum, şu anda California'yı gerçekten özlüyorum. Jasper motoru çalıştırıyor ve ısıtıcıyı çalıştırmak için kadranı çeviriyor. Ona bir bakış atıyorum, Pasifik Sahil Otoyolu'nda ilerlediğimizi hayal ederken göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. Bir eli direksiyonda, diğer eli kalçamda, hoparlörlerden en sevdiğimiz müzik bangır bangır, dalgaların gürültüsünden daha yüksek sesle çalarken, açık camlardan tuzlu hava içeri giriyor.

Bu küçük hayal neredeyse donmuş uzuvlarımı ısıtıyor. "Ben ön camların tozunu alırken sen de GPS'i kontrol edebilir misin? Yolu yarıladığınızı biliyorum ama yolun kapalı olmadığından emin olmak istiyorum."

Ben kontrol ederken o gömleğinin kolunun arkasıyla camları temizliyor. Haklı. Şehri yarılalık sayılır. O arabaya döndüğünde.

biliyor. "Kapanma yok, ama henüz kar küreme araçlarını getirdiklerinden şüpheliyim."

O geri çekilirken araba savruluyor, bu da beni *lanet* olası tutamağa doğru hamle yapmaya zorluyor, o şeyi beyaz parmaklarımla sıkıyorum. Direksiyonu düzeltirken verdiğim tepki üzerine kısık kahkahası arabayı dolduruyor. Ancak o zaman göğsüm nefes alabilecek kadar gevşiyor. "Bir gece için yeterince adrenalin aldım. Bir kar fırtınasında yok olmak kışın yapılacaklar listemde yok."

"Merak etme, Trouble. Karda araba sürebilirim."

Keşke onu yirmi dakika önce kaydetseydim. "*Merak etme, Trouble. Karda araba sürebilirim.*" Doğru ya. Bu yüzden bir hendeğin ortasındaki elektrik direğine bakıyorum.

"O direğin üzerinde spreyci boyayla yapılmış bir gülen yüz var," diyorum. "Ne kadar ironik."

Hasarı değerlendirdikten sonra arabaya geri kayar. "Arabayı daha güvenli bir noktaya iteceğim. Isıtmak için çalıştırabiliriz ama kar küreme ve tuzlama yapılarına kadar araba kullanamayız." Yüzünü buruşturarak bir elini kabaca uzun saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olsun, Damon kışıma tekme basacak."

"Onu arayayım mı?" Onu kendinden nefret etmekten vazgeçirmeye çalışarak teklif ediyorum.

"Hayır, muhtemelen hâlâ ata biniyordur." "Peki ya çekici?"

"Gerek yok. Ben ."

Şarjdan tasarruf etmek için telefonumu kapatarak ofluyorum. "Cidden bu devasa metal yığını tek başına yola geri itmeyi mi planlıyorsun? Yapılı olduğunu biliyorum ama tam olarak Hulk değilsin."

"Tek duyduğum, *inşa edildiğimdi.*"

Nasıl oluyor da üç saniyeden kısa bir süre içinde onu öpme isteğinden boğazını sıkma isteğine geçmeme neden olabiliyor?

"Jasper, ben ciddiğim. Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul edemeyecek kadar inatçı olduğun için buzlu bir insana dönüşmeyeceğim."

"Falin aromalı bir buzlu şeker... Bunu yiyebilirim," diye alçak sesle alay ediyor. Kaşlarını çatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Şaka yapıyorum! Pekala, tekrar oraya gideceğim ve eğer tepeye çıkaramazsam, çekici çağırabilirsin."

Bu uzlaşmadan memnun olarak başımı salladım. "Sürücü koltuğuna geçip vitesi boşa alacağım."

"Düz vites kullanmayı bilen kadınlardan hoşlanırım."

Fırtınaya doğru geri dönerken arkasından sesleniyorum, "Buzda kayıp boynunu kırma."

Sürücü koltuğuna kayarak nefesimin altında mırıldandım, "Lanet olası inatçı, sinir bozucu adam. Bunu yapmasına imkan yok. Bu da ne?"

Araba geriye doğru yalpalarken altımda sallanıyor. Çenem düşüyor. Cidden koca arabayı tek başına itmeyi başarıyor mu? Tekrar sallanıyor ve bu sefer kesinlikle hareket ettiğini hissediyorum.

Her seferinde birkaç santim gibi gelen bir hızla arabayı hendekten yukarı itmeyi ve yola geri döndürmeyi başarıyor. Düz bir zemine çıktığımızda, arabayı vitesine takıyorum ve elimden geldiğince düzeltiyorum, bizi banket boyunca güvenli bir noktaya taşıyorum.

Jasper sürücü tarafına geliyor ve ben de geri kayıyorum. Nefes nefese, yüzü kızarmış ve saçları kardan ıslanmıştı. Tanrım, hiç bu kadar ateşli görünmemişti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Sesimde gerçek bir şok var. "Sana söylemiştim," diyor, kısmen nefes nefese.

"Düzelتيyorum." Havalandırmayı ona doğru üfleyecek şekilde ayarlıyorum. "Peki şimdi ne olacak? en az 15 santim olmalı." Kıkırdıyor ve ben nedenini hemen anlıyorum. Bıkkınlıkla içimi çektim. "Sadece söyle."

"*Burada* 15 santimden çok daha fazlası var."

"Sen bir çocuksun," diyorum gülümsememi tutarak. Nemli kollarını sıvayıp dövmeli ön kolunu gösteriyor, o kadar kaslı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "Gerçekten ama. Şimdi ne olacak?"

"Isı çalışıyor, benzin depomuz çoğunlukla dolu. Onlar yolları açana ya da güneş doğana kadar biraz uyumaya çalışmalıyız, hangisi önce gelirse." Cevabımı beklemeden koltuğu neredeyse tamamen yatırıyor. Aklımdan pek çok düşünce geçiyor ama en önemlisi bu pozisyonda ona sarılmanın benim için ne kadar kolay olacağı. Ayrıca onu boğmak da. *Bir kucaklama, boğma kombinasyonu.*

Kendimi mantıklı olmaya zorlayarak, "En azından Blake'e ve çocuklara mesaj atmalıyız ki endişelenmesinler," diyorum.

"Devam et. Hazır gitmişken Kayla'yı da kontrol et." Hatırlatınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Zavallı şey. Umarım iyidir. Grup sohbetimize hızlıca bir mesaj yazıyorum ve telefonumu kontrol paneline koyuyorum.

Ay ışığı seyrek dalların arasından süzülerek yağan karı aydınlatıyor. Şimdi fark edecek kadar yavaşladığım için oldukça huzurlu. Öyle bir huzur ki, o anda var olan diğer her şeyi neredeyse unutturuyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, sesimde yorgunluk ve hayranlık var.

"Evet, öyle." Sesindeki sıcaklık yüzümü ona dönmeme sağladı. Ay ışığının aydınlatığı kara bakmıyor. Gözleri bana sabitlenmişti.

Isı boynumdan yüzüme doğru süzülüyor. "Pencereden dışarı bakıyor olman gerekiyordu," diye idare ediyorum, umarım sesim onun yoğunluğundan etkilenmemiştir.

"Bu manzarayı daha çok seviyorum," diyor usulca.

Birdenbire araba çok küçük ve çok sıcak gelmeye başladı. Uzuvarım yorgunluktan ağırlaşıyor ama nabzım hızla atıyor, aramızdaki yüklü hava ondan başka bir yere bakmamı imkânsız kılıyor. Daha önceki görüntüler zihnime hücum ediyor: Jasper'ın üzerimde asılı duran ağırlığı, bana doğru sallanırken oluşan lezzetli sürtünme, sırlıklam olmuş amımın içinde sert uzunluğunun ıslak kayışı, kendini nasıl zorlukla bir arada tutabildiği, her hareketinde kısıtlamasının nasıl paramparça olduğu.

Dölünün hâlâ tenimde bir dağlama izi gibi durduğunu bilmek beni çılgına çeviriyor. İçime girmeye çok yakındı. Ve ben bunu istedim, orada bile, tüm o korkunç insanların önünde. Eğer içime girseydi, onu kollarımı açarak karşılardım.

Uzanıp parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve nasırlı parmaklarıyla çenemi kavıyor. Dudaklarımdan hırıltılı bir nefes çıkarken kararlılığımın her zerresi kopmuş bir lastik bant gibi kırılıyor. Aylar önce ne olduğu umurumda değil. Şu anda buradayız, bu arabada sıkışıp kaldık ve ne istediğimi inkar edemem.

"Buraya gel," diye nefes alıyor. "Lütfen."

Dizlerimin üzerine kayıyorum, elbisemi kalçalarımın üzerinde toplarken deri koltuk altımda gıcırıyor. Akıcı bir hareketle dönüp kucağına yerleşiyorum, dizlerim kalçalarını kavıyor. Mükemmel yüzüne bakarken nabzım beklentiyle atıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve kalçalarımı yavaşça yuvarlayarak onu kasıtlı olarak kızdırıyorum. "Ben buradayım. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Beni mahvedeceksin, Trouble," diye fısıldıyor kısık sesle. Sesindeki yalvarışı, çaresiz ihtiyacı duyuyorum. "Hiç şüphem yok." Yüzümü nazikçe kucaklıyor, kapüşonlu gözleri şimdiye kadar ördüğü tüm duvarları yıkmam için bana yalvarıyor.

"Yapmamalıyız," diyorum parmaklarım gömleğinden aşağı inip düğmelerini teker teker açarken. Sonunda sıcak tenine ulaştığımda göğsü avuçlarımın altında kabarıyor. "Ama sana çok ihtiyacım var."

Yan kolu çekerek koltuğu yukarı kaldırıyor, böylece göğüs göğüse geliyoruz, dudaklarımız arasında birkaç santim var. Kollarımı kaldırıyorum, o da kapüşonlu tişörtü başımın üzerinden çekip alıyor ve beni sadece kolsuz elbisemle bırakıyor. Elleri tenimi kavuruyor, üzerimde kayıyor, boynumun yamacından aşağı iniyor, kollarımın üzerinden geçiyor ve tekrar saçlarıma gömülüyor. Sanki avuçlarımın altındaki tenimin hissini ezberlemeye çalışıyor. Beni daha yakına çekiyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ama ben mesafeyi kapatınca donup kalıyor.

Geri çekilip ona bakıyorum.

"Bu gerçek olmadığı sürece beni bir daha öpme," diyor nefes nefese. Gözlerimi kırıştırıyorum, kafam istek ve ihtiyaçla bulanıklaşıyor. Nefes veriyorum ve boynuna yaslanıyorum, o tıslayana kadar sıcak tenini dudaklarımın arasına alıyorum.

Gömleğini açmaya çalışıyorum, o da bana yardım ederek yukarı itiyor. Saniyeler içinde gömleğini ve elbisemi çıkardı. Ellerimiz birbirinin üzerinde, sütyenimi yırtıyor, pantolonunu çıkarıyor. Dudaklarını öpmedim. Ona ihtiyacı olan şeyi vaat edemem. O buna hazır değil, ben de değilim.

Memelerimi avuçluyor, başparmağını sivri meme uçlarımda gezdiriyor. "Lanet olsun, bu memeler bir sanat eseri."

O kadar muhtacım ki, başını tutuyorum, sırtımı eğiyorum ve memelerimi yüzüne doğru itiyorum. "Em onları. Lütfen... İhtiyacım var-oh Tanrım." Ağzının ılık sıcaklığı meme ucumu sarıyor, ben haykırana kadar emiyor ve kemiriyor. Parmaklarımı saçlarına doluyor ve onu yerinde tutuyorum, açgözlülükle amımı kumaş kaplı uzunluğuna sürüyorum. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Mememdeki tutuşunu bozmadan beni hafifçe kaldırıyor ve tangamı yana kaydırıyor. Parmakları dudaklarımın arasında kayar kaymaz, bir *patlamayla* mememden ayrılıyor. "Kahretsin, bebeğim. Benim için sırlıslık olmuştun."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Hoşuma gitti mi?" Kalın bir parmağını içime sokarken inliyoruz. "Tatlım, *hoşlanmak* bana yaptıklarını anlatmaya yetmez."

Klitorisimle alay ederken parmağını sokup çıkarıyor ve beni boşalmanın eşliğine getiriyor. Bir saniye daha dayanamayınca tırnaklarımı dövmeli göğsünde gezdiriyorum, ta ki boxerının kemerine ulaşana kadar. "Lütfen bana prezervatifin olduğunu söyle."

Boynumu, köprücük kemiğimi, mememi emiyor. Beni uçuruma sürüklemekle o kadar meşguldü ki, neredeyse duymadı mı diye merak edecektim. Kendimi ayarladığımda ve çektiğimde

sonunda inleyerek bir yanıt veriyor. "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Tekrarlıyorum, boynumu emmeye devam ederken her kelime bir iniltiyle noktalanıyor.

Yumruğumu onun uzunluğunda yukarı ve aşağı kaydırıyorum, damlayan ön spermini yayıyorum.

O kadar büyük ve kalın ki, içime sığabileceğinden bile emin değilim.

"Kahretsin bebeğim... Bunu yaparsan boşalacağım." Çaresiz ve nefessiz, tam da onu sevdiğim gibi. "Prezervatif için torpido gözünü kontrol et... lütfen."

Kucağından inip torpido gözüne doğru kayıyorum. Ben daha açamadan üzerime eğilip karnımı öpüyor ve beni yerimde tutuyor. Sakallı çenesi amımın üstünü sıyrırken kalbim başımı döndürecek kadar hızlı atıyor. "Tanrım, Jasper."

"Daha fazla yerimiz olsaydı bu amcığa neler yapmazdım." Eğilebildiği kadar eğiliyor ama ön koltuk için çok büyük.

Torpido kontrol ettim, bir silah ve birkaç evraktan başka bir şey bulamadım.

Mükemmel. "Prezervatif yok."

"Sorun değil. Arka koltuğa geç." Sürücü koltuğunu sonuna kadar yukarı kaydırıp ve arkaya tırmandı. Bir sonraki yemeğim gibi onun sikine bakmakla meşgul olmasaydım, bunu izlemek neredeyse komik olurdu. Aklında her ne varsa, yüzde yüz onun için oradayım.

Elimden geldiğince zarif bir şekilde koltuğun üzerine tırmanıyorum, ama avuç içleri kıcıma kaymadan önce yerleşmemi beklemiyor. Bunun saçmalığına gülerek sırt üstü koltuğa düşüyorum. Oturur pozisyona geçip tekrar sikine uzanıyorum ama elimi tutup sabitliyor. "Geri çekil ve bacağına etrafıma sar."

Olabildiğince arkaya kayıyorum, sırtım yan panele dayanıyor. Jasper arabanın zeminine diz çöküyor, göğsü koltuğun kenarına yaslanıyor. Kalçalarımı vücudunu sıkıştırarak kadar açıyor, bir bacağına ön koltuğun üzerine, diğerini de ona doluyor. "Lütfen."

"Lütfen, ne?" diye soruyor, dudaklarını amımın üzerinde gezdirerek.

Ona doğru eğilerek başını tutuyorum ve onu istediğim yere yönlendiriyorum, dudaklarının arasında klitorisimi emerken cevabım bir inilti oluyor. "Oh lanet olsun, evet."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JASPER

ONUN İÇİN GİTTİM. VAHŞİ. KIRILMA NOKTAMI GEÇTİM. NEFES ALIYORUM.

Uzun ve derin bir nefes çekiyorum. Cennet gibi kokuyor, nirvana gibi tadı var. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu her şeyi tüketen ihtiyaç. O kadar çaresizim ki doyamıyorum.

Bacaklarını olabildiğince açıyorum, yüzümü sokuyorum ki kokusu tenime sinmiş olsun. Sikim zonkluyor, ucundan damlıyor, bu noktada neredeyse acı veriyor.

Dilimi amına sokarken "Jas," diye tıslıyor. Tekrar yapıyorum, elimi beline dolayarak içime girmesine yardım ediyorum. İsteddiğini alması çok ateşli. Daha azını beklemezdim.

Bana verdiği her damlanın tadını çıkararak uzun vuruşlar yapıyorum. Ağladığında klitorisini okşuyorum. O kadar mükemmel ki. Çok lezzetli.

Kalçalarını kaldırırken vücudu titriyor, amı kasılıyor. O umutsuzca adıma küfrederken gülümseyerek geri çekiliyorum. "Jas, siktir. Neden durdun?"

"Çünkü yapabilirim, Trouble. Sana bu kadar çaresizce sahip olmayı hayal etmiştim." Parmaklarını saçlarıma doluyor ve beni aşağı çekiyor. Kafa derim yanıyor ama ona ulaşıyor olmak çok hoşuma gidiyor. "Çok muhtaçsın. Zamanımız var. Güneş doğana kadar burada kalacağım."

"Kapa çeneni," diye bağıyor. "Ve klitorisimi yala."

Tenine karşı kıkırdıyorum, muhtaç inlemelerinin tadını çıkarıyorum. "Çok otoriter-" Yüzüme karşı kükrüyor ve ben de daha fazla bekleyemiyorum. Dudaklarını aralıyorum ve dilimle klitorisine fiske vuruyorum, içeri bastırıyorum ve kalçalarının ritmine uyuyorum.

Çok yaklaştı. Orgazmının arttığını hissediyorum. "Siktir, evet. Tam orası. Sakın durayım deme."

Vücudu gerilirken, iki parmağımı içine sokup G noktasına doğru kıvırıyorum. Tüm vücudu titriyor ve parmakları saçlarımı acı verecek kadar sıkıyor. Dilimi klitorisine sıkıca bastırıyorum, o öğütürken, serbest bırakılmasını sürüyorum. Kahretsin, o mükemmel. Amcığı parmaklarımı bir mengene gibi kavırıyor. Sikimi boğarken harika hissedecek.

Son damlasına kadar tadını çıkararak dölleri yutuyorum. Geri çekildiğimde dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve nefes nefese dudaklarının üzerinde geziniyorum. "Aç ağzını. Ne kadar lezzetli olduğunun tadına bak."

Gözleri benimkileri arıyor, istek ve tereddütle dolu. Geri çekilmediğimde dudaklarını ayırıyor ve dilini uzatıyor. Onu istediğim gibi öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Dilini ağzıma almak. Onun yerine tükürüyorum ve mükemmel sürtüğüm gibi dölünü yutmasını izliyorum.

Dudaklarının kenarından nem sızarken sikim seğiriyor. Şu anda aklımı kaçırmış durumdayım. Beni çıplak sikmek istese onu durdurabileceğimi sanmıyorum. İçine girmek için her şeyimi verirdim. İsteddiğimi yapmakla doğru olanı yapmak arasındaki o çizgi zihnimde tehlikeli bir şekilde savaşıyor.

Aletimi ayarlayıp ön koltuğa geri tırmanırken ellerim titriyor. Ondan uzaklaşmak için harcadığım çaba varlığımın her zerresini sınıyor. Sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Prezervatifimiz yok." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kendimi onun gözleriyle buluşmaya ikna edemiyorum. Ona karşı koymak çok zor ve benim kontrolüm zaten pamuk ipliğine bağlı.

Bir an için sessizlik oluyor, tek ses kalorifer peteklerinden ve hırıltılı nefeslerimizden geliyor. Kontrolü ona veriyorum. Eğer buraya tırmanıp sikimin üzerine oturursa, onu durdurmanın mümkün olmadığını biliyor. Ama bu kararı verecek kişi ben olmayacağım.

"Kıyafetlerimi uzatabilir misin?" Kalbim sıkışıyor ama belli etmiyorum. Elbisesini ve kapüşonunu toplayıp ona geri veriyorum. "Teşekkürler."

Ben sikimin inmesini isterken o sessizce giyiniyor. Uslu durmuyor. Adamı suçlayamam.

Dikiz aynasından onun giyinmesini izlemek yerine kendime bir şeyler yapmak için telefonumu elime alıyorum. Leon, Falin'in önceki mesajına cevap verdi.

Leon: Çekiciye ihtiyacın var mı? Birini arayabilirim. Yerini buldum bile.

Leon: Kayla iyi durumda. Ray'in ekibi onu sivilarla dinlendiriyor.

"Leon cevap verdi. Kayla'nın durumu iyi. Ray'in ekibi ona iyi bakıyor. Ona çekiciye ihtiyacımız olmadığını söyleyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diyor. Bu kadar sessiz olması hoşuma gitmiyor. Hiç ona göre değil. "Kayla'nın iyi olmasına sevindim."

"Ben de."

"Buraya yayılacağım ve biraz uyuyacağım. Şafağa kadar muhtemelen birkaç saatimiz var."

"Evet, iyi fikir," diyorum, sesim kalın çıkıyor.

Uzun bir süre deri koltuğa yaslanıp dönüyor. Onun her nefesinin, her hareketinin farkındayım. Haklı olduğunu bilerek gözlerimi zorla kapatıyorum. Biraz dinlenmeliyiz. Eve döndüğümüzde bavulları açacak o kadar çok şey olacak ki, o zaman dinlenebileceğimizden şüpheliyim. Ama kapalı gözlerimin ardında gecenin olayları çarpık bir film makarası gibi tekrarlanıyor. Kendimi Falin'i düşünmeye zorluyorum, ama sonra aletim tekrar sertleşmeye başlıyor, ki bu da ihtiyacım olan şey değil.

"Kahretsin," diye hayıflanıyorum, avucumu yüzümde ovuşturuyorum. "Burada hiç uyuyamayacağım."

"Aynı," diyor. O ön koltuğa geri tırmanırken araba sallanıyor. "Damon gerçekten daha konforlu bir araba düşünmeli."

Gülüyorum. "Böyle bir şey asla olmayacak. Bu onun bebeği." Falin'i Damon'ın arabasında açık büfe gibi yaydığımı fark ederek gözlerimi kırptırıyorum. Öğrense beni öldürür müydü yoksa sırtımı sıvazlar mıydı bilmiyorum.

"Yani..." Sesi kesiliyor.

"Sanırım bana bir cevap borçlusun," diyorum.

Dönüyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"Bahsimiz. Kesinlikle kışını kurtardım." Alay ediyor. "Yok artık. *Ben senin* kurtardım."

"Oh, gerçekten mi? Kanıtınız nerede?" diye sordum.

Dudağını dişlerinin arasında yuvarlayarak bir an düşünür. "Koridordaki adam. Onu bayılttım."

Gülerek, "Bu kıcıımı kurtarmak değildi. İyi vakit geçiriyordun."

Omuz silkiyor. "Yine de onu bayılttım, bu da Kayla'yı bulmamızı ve oradan çıkmamızı sağladı."

"Tamam, peki ya Wayne'i öldürdüğüm zaman? Yaşamasına izin verseydik kim bilir ne kadar zarar verirdi?" Kollarımı göğsümde kavuştururken kendimi beğenmiş bir tavır takınıyorum.

"Wayne'i bana tükürdüğü için öldürdün."

"O da var... *ama* aynı zamanda kıcıımızı da kurtarıyordum." Uzanıp yüzünün önündeki saç telini düzeltiyorum. "Peki ya Fairfax'le?"

Gözleri büyüdü. "Ne olmuş ona?"

O kürsüde yaptıklarımızı düşündüğünü söyleyebilirim. Benim de aklımdan geçmiyor değil. "Boş ver. Şuna ne dersiniz? Her birimiz bir soruya cevap vermek zorunda mıyız?" Ben teklif ediyorum.

"Tamam, ama önce sen git."

Kahretsin. Bunu iyi yapmak istiyorum ama ilerisini düşünmedim. Onun hakkında öğrenmek istediğim çok şey var. *Her şeyini*. Yine de bu gece yaşadıklarımızı ve havadaki titreşimi göz önünde bulundurarak oldukça hafif tutacağım. "Bilgisayar korsanlığına nasıl girdin?"

Kaşları kalkıyor ve başını eğiyor. "Gerçekten bunu mu sormak istiyorsun?"

"Gerçekten merak ediyorum." Sevgiyle onu kızdırdığını bildiğim bir gülümseme gösteriyorum.

"Bu biraz uzun bir hikaye," diye başlıyor ve bir nefes alıyor. "Ben evlatlığım. Nasıl ve ne zaman olduğu konusuna girmeyeceğim ama temelde on dört yaşımdayken öz ailemi bulmaya çalıştım." Düşüncelerini toparlamak için parmaklarını direksiyona vuruyor. "Başlarda normal şeylerdi; evlat edinme kayıtlarını, doğum belgelerini falan arıyordum. Ama her şey sıkı sıkıya mühürlenmişti. Yüzüme kapanan kapılar arttıkça daha da kararlı oldum."

Şimdi daha da meraklandım. "Ailen sana yardım edebilir mi? Evlat edindikleriniz yani?"

"Babamdan bilgi almaya çalıştım ama her zaman çok belirsizdi. Annem ben dokuz yaşındayken vefat etti ve babam da pek konuşkan biri değildi. Beni nerede bulduğunu, beni nasıl evlat edindiklerini anlattı. Ben de başladım."

ögle yemeklerini okulumun bilgisayar laboratuvarında geçirmek ya da babam şüphelenmesin diye arkadaşlarımın bilgisayarlarını kullanmak. Kendime nasıl daha derine ineceğimi öğrettim."

"Onları hiç buldun mu?"

Başını iki yana sallar. "O zaman değil. Ama çözülmeyi bekleyen bulmacalar ve engellerle dolu bir dünya buldum. Öğrendiğim her yeni beceri on tane daha olasılığın önünü açtı. Ne olduğunu anlamadan önce, ağ protokollerini öğrenmek için evlat edinme kayıtlarını araştırmaktan daha fazla zaman harcıyordum. Mesele öz ailemi bulmaktan ziyade her türlü engeli aşabileceğimi kanıtlamak haline gelmişti. Her güvenli sistem kişisel bir meydan okuma gibiydi. Benimle alay ediyor, yapamayacağımı söylüyordu. Ve şey..." Sırıttırıyor. "Hayır cevabını kabul etmekte hiç iyi olmadım."

Bu hikayeyi duymak zaten bildiğim parçaları birleştiriyor ve daha net bir resim oluşturuyor. Yeteneklerinden bahsederken o gri gözleri parlıyor ve onu suçlayamam. Öğrendiği her şey için çok çalışmış ve bunların hepsini kararlılıkla yapmış. Daha da meraklandım.

"O zaman onları bulamadığınızı söylemişsiniz. Bu aileni daha sonra bulduğun anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Parmaklarını sallayarak, sırtarak, "Anlaşma tek soruydu, hilekâr." diyor.

"Kendime engel olamıyorum. Çok gizemlisin."

"Gerçekten değilim, ama öyle olduğumu düşünmene izin vereceğim," diyor. Gözleri pencereye doğru kayıyor.

"Sorunuzu mu düşünüyorsunuz?" Yüksek sesle merak ediyorum.

"Öyle de denebilir." Tekrar sessizleşiyor, pencerenin buğusuna şekiller çiziyor, küçük girdaplar ve yıldızlar.

Bana bir şeyler sormasını istiyorum; hayatım hakkında, beni ben yapan şeyler hakkında. Gerçek bir şey... Yüzeyin ötesinde. Yine de beni tanıması için onu zorlayamam ve belki de en iyisi bu. Jasper'ı sadece şakacı, her şeyden sıyrılabilen bir büyücü olarak görmesi daha güvenli. Eğer çok yakından bakar, çok fazla soru sorarsa, gerçekte ne kadar kırılmış olduğumu görecek. Bailey'i nasıl yüzüstü bıraktığımı ve bunun beni her gün nasıl öldürdüğünü. Çoğu zaman nasıl zar zor bir arada durduğumu.

Kimse *beni* tanımak istemiyor. Her şey dağılmadan önce olmak istediğim kişi... Şimdi olduğum kişi. Belki hepimiz benim hissettiğim kadar kaybolmuşuzdur, ama duvarlarımı yıkan kadının bana soracak kişisel bir şeyi olmadığını bilmek daha az acı vermiyor.

"Bak, ben-"

Dikiz aynasında parlayan kör edici ışıklar sözlerimi kesti. Gözlerimizi siper ederek döndük ve bir kar küreme aracının gürültüsüyle karşılaştık.

"Tanrıya şükür," diyor Falin. "Bumblefuck'ta olduğumuzu biliyorum ama gerçekten sürmenin bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim."

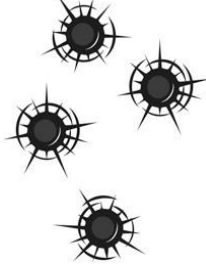
Eve gideceği için heyecanlı... Benden uzaklaşacağı için. Anlaşılır bir şey. Yine de boğazımda bir yumru oluşmasına engel olamıyorum.

Kamyon bizi geçtikten sonra kenara çekiyorum ve birkaç araba boyu geriden takip ediyorum. Damon'ın sileceklerinin gıcirtısı ve yumuşak çalma listemin düşük melodik melodisi dışında geri dönüş yolculuğu sessiz.

Park yolundan ayrıldığımızda şafak söküyor, erken gelen ışık sağımızdaki Hudson'da parlıyor. Ufuk çizgisi görüldüğünde, son yirmi dört saat gerçek değilmiş gibi davranmak neredeyse daha kolay hale geliyor. Falin ve ben galadan önceki halimize geri dönebilirdik. Müziğin ritmiyle parmaklarını arabanın kapısına vuruyor ve bu küçük hareket beni gülümsetiyor. Benim için geri dönüş yok. Duvarlar yıkılıyor ve içeri almak istediğim tek kişi Falin.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ALEXANDER

O HABER KLİBİNDE ONUN YÜZÜNÜ GÖRDÜĞÜM AN HER ŞEY YERİNE OTURDU.

yerine. Blake Hyland. Hayatımı mahveden kız bunca zamandır burnumuzun dibindeymiş. Ve onun yanında, arkadaşıyla birlikte inşa ettiğimiz her şeyin mahvolmasına yardım ettiğinden emin olduğum platin sarışını.

O gece haberleri izlediğim için minnettarım. İkiyle ikiyi asla bir araya getiremezdim. Onu asla fark edemezdim.

İşte yine karşımda, başıma bela olmaktan başka bir şey yapmıyor.

Ekrandaki yüz hatlarını incelerken parmaklarımı cilalı maun masama vuruyorum. Fairfax'in sağladığı güvenlik görüntüleri yüksek çözünürlüklü olmayabilir ama onu tanımama yetecek kadar net. Zar zor bir elbise giymiş, göğüsleri fahişelerimden biri gibi dışarı sarkıyor. Maskeli olabilir ama o olduğunu biliyorum. Arkadaşım. *Falin Sinclair*. Ve onun yanında, onu daha önce gördüğüme eminim.

"Duraklat," diye emrediyorum. Bruce uzaktan kumandayı karıştırıyor, görüntüyü dondurmadan önce neredeyse düşürüyordu.

Bu ikisi bize milyonlara mal oldu. En değerli müşterilerimiz, açık artırmaları sekteye uğradıktan sonra cüzdanlarını sıkı sıkıya kapattılar. Aylar süren dikkatli planlama ve ilişki kurma süreci dakikalar içinde yok oldu. Çok sayıda varlık kaybedildi. Fairfax bana bir daha asla güvenmeyecek.

Sandalyemden kalkıp ekrana yaklaşmak için masamın etrafında dönüyorum. "Ne biliyorsunuz?" İki işe yaramaz köpeğime soruyorum.

"Onları Manhattan'a kadar takip ettik. Bir evde yaşıyorlar-"

Yumruklarımı masama vurarak onu başarıyla susturuyorum. Dominic bir adım geriye kaçarken o yüzünü buruşturuyor. "Bu bilgiyi kendine sakla. Eğer çok erken ortaya çıkarsa, bizi mahvedebilir." Dudaklarım yukarı kalkarken

Bu hediye amcama sunduğumu hayal edin. Ivan, Brennan'ın talihsiz ölümünden beri enseme soluyor, cevaplar ve sonuçlar istiyor. Bu bilgi her şeyi değiştirebilir. Blake Hyland ve erkek arkadaşları, Brennan'ın ölüm sebebi, Willowbrook'taki işlerimizin çöküş sebebi.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" Dominic, kısmen Bruce'un arkasına saklanarak sessizce soruyor. Yüzünde son konuşmamızdan kalma morluklar hâlâ görünüyor. İyi olmuş. İşleri berbat ettiğinde ne olacağını hatırlatmaya ihtiyacı var.

"Onları izleyin. Her şeyi öğrenin. Fotoğraflar, videolar çekin. Her şeyi bilmek istiyorum. Nerede alışveriş yaptıklarını, yemek yediklerini, seviştiklerini. konuştuklarını." Masama dönüyorum, pipetimi alıyorum ve bir satır daha yazmak için eğiliyorum. "Ama onları meşgul etmeyin. Eğer anlarsa, son seferini ilk oral seksin gibi hissettirim."

Gözleri büyüyor ama hemen toparlanıp başlarını sallıyorlar. "Anladım."

"Ve diğerleri hakkında öğrenebildiğin her şeyi öğren. Sarı saçlı büyük olanı ve şu sessiz olanı. Geçmiş araştırmaları, bilinen ortakları, her şey." Daha fazla pudra döküp sıkı bir çizgi haline getiriyorum. Hâlâ orada dikildiklerini fark edince, "Çıkın dışarı!" diye bağıriyorum.

Nihayet gittiklerinde, ofisimde volta atıyorum. Haftalar süren engeller ve başarısızlıklardan sonra nihayet bir şeyler yolunda gidiyor. Galanın güvenlik görüntülerini tekrar izliyorum, balo salonunda patlak veren kaosu tekrar izliyorum. Bu köpekler burunlarını işimden uzak tutamadıkları için aylarca süren çalışmalarım mahvoldu.

Masamdaki telefonum çalışıyor, Ivan'ın adı ekranda beliriyor. Cevap vermeden önce iki kez çalmasına izin veriyorum.

"Amca."

"Bana bir şeyin olduğunu söyle." Sesi nefret etmeye başladığım o keskinliği taşıyor.

"Aslında biliyorum." Tabandan tavana penceremin önünde durmuş, aşağıdaki karıncaların acınası yaşamlarını izliyorum. "Yeni yıl kutlamamızı bozan insanlar hakkında çok iyi haberler duymaya ne dersiniz?"

Hat bir anlığına sessizleşiyor. "Dinliyorum."

"Onları buldum. Hepsini. Ve sanırım keşfettiklerim çok ilginizi çekecek." Etkili olması için durakladım.

"Kimi buldun?" Ses tonunda sabırsızlıkla soruyor.

"Blake Hyland ve erkek arkadaşları. Çok daha fazlası var." Hattın diğer ucunda sessizdi, ben de hemen ekledim, "Bir hafta sonra buluşalım. Aynı yerde. O zaman hepsini alırım."

O cevap veremeden bitirme düğmesine bastığımda ellerim titriyor. Kızacak ama ona hattan düştüğümüzü söyleyebilirim. Yakında, telefonu yüzüne kapatmak kadar önemsiz bir şeyin önemi kalmayacak. Güvenini yeniden kazanmak için ihtiyacım olan her şeye sahip olacağım. Brennan'dan daha değerli olduğumu kanıtlamak için.

Blake'in sarışın arkadaşlarının arka kapıdan sıvışırken çekilmiş donmuş görüntülerini açıp detaylarını inceliyorum. "New York'tan uzak durmalıydın," diye mırıldanıyorum, bar arabama yönelip bir shot votka doldururken. "Ama yapmadığın için çok mutluyum."

BÖLÜM YIRMI BİR

FALIN

SANKI APARTMAN ZATEN YETERİNCE DAĞINIK DEĞİLMİŞ GIBI, ŞİMDİ DE Buna bir de patlak boru ve su sızıntısını ekleyin. Yatak odamda -çünkü elbette evren beni bu şekilde cezalandıracaktı. "Bunu hak edecek ne yaptım? Ve Cabo'daki o zamandan bahsetme... O bir kazaydı."

Ve şimdi kendimle bir konuşma yapıyorum.

Blake elinde başka bir plastik kutuyla aceleyle içeri girer. "Bu, her şeyi yerden kaldırmak ve bakımın yolundan çekmek için yeterince büyük olmalı."

"Tüm hayatım bir Hefty çöp kutusuna atılıyor. Tekrar söyle, bu yaşam düzenini kim seçti?"

Yerden ıslak tişörtlerimden birini alırken tereddüt ediyor. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Muhtemelen Leon."

Leon kapının çerçevesine vururken, "Şeytandan bahset," diyorum.

"Bina yöneticisiyle konuştum ve bakım ekibi yarın ilk iş olarak buraya bir tesisatçı getirecek."

"Peki bu gece için ne anlama geliyor?" Blake sanki soruyu doğrudan zihninden çekip almış gibi soruyor.

"Bu arada zeminin suyunu kesiyorlar." Etrafındaki vıcık vıcık dağınıklığa bakıyor. "Ve sanırım başka bir yerde uyumak isteyeceksin."

Dudaklarımdan kaçmak üzere olan büyük iniltiyi tutuyorum. "Kayla'nın ailesi ne zaman gelecek?"

"İki gün. Teksas'tan geliyorlar." Gözlerimdeki bakışı görmüş olmalı. "Son bir haftadır aralarına başka birinin girmesinin zor olduğunu biliyorum ama onu Ray'le bırakamazdım."

"Biliyorum. Kayla değil, burada olduğu ve eve dönene kadar onu güvende tutabildiğimiz için mutluyum." Baŗa bir ıslak giysimi almak için eğildim... uyku ŗortumu.

"Sanırım Falin'in söylemeye  alıŗtıęı Şey bu durumun ideal olmadığı," diyor Blake. "Yeni yıldan beri durmaksızın  alıŗıyor ve eminim çok yorulmuŗtur." Yanımda duruyor ve bana yandan sarılıyor.

"Hepimiz yorgunuz ama bu gece her Şeye değecek." Nadir görülen bir Leon gülümsemesi dudaklarının kenarını kaldırıyor ve gözlerini aydınlatıyor.

"Hazır olduğuna emin misin?" Blake soruyor. Ben de aynı Şeyi merak ediyordum. Fairfax'in sabit diskindeki Őifrelenmiŗ dosyaları   z mek günlerimizi aldı ve paranın rastgele offshore bankacılık kurumlarına taŗındıęını takip etmek daha da günlerimizi aldı. Şu ana kadar iŗe yarayan tek Şey Wayne'den aldığımız adres. O pislik en azından bir iŗe yaradı.

Adamlar günlerdir Bronx'ta köhne bir ev olan adresi gözetliyorlardı ve nihayet d n biraz hareketlilik gördüler. Birkaç adam girip çıkıyordu ama Leon'un gülümsemesine neden olan bu değildi. Jasper, Fairfax'in galasında açık artırmaya çıkarılan kızlardan birini onlarla birlikte tanıdı. Kısa bir g r ŗt  ama iki numaralı koŗucu olduğuna yemin etti. Kimliklerini ifŗa etmemek ve o anda kapıyı kırıp içeri girmemek için her Şeyini ortaya koymasına gerekti.

"Baŗa yardıma ihtiya ın var mı?" Jasper odanın içine bakarak soruyor. Ona kibar bir g l msemi gösteriyorum. "Hayır, biz hallederiz."

Leon sırtarak, "Biz de tam uyku düzeni hakkında konuŗuyorduk," diyor. "Herhangi bir fikrin var mı, Jas?"

Jasper tereddüt etmeden, "Benim yatağımı alabilirsin," diyor.

Suya batmıŗ ciltsiz bir kitabı çöp kutusuna atıyorum ve dik duruyorum. "Nerede uyuyacaksın?"

Omuz silkiyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. kesiliyor... Ne olduğunu bilmiyorum ama bu hareket beni etkiliyor. "Zemin."

"Aferin," diyor Leon, omzunu sıvazlayarak. " ok centilmensin." "Hayır, senin yatağını almayacağım," diye itiraz ediyorum, bunun bir önemi olmayacağını bilerek.

Damon, Jasper'ın arkasında durur. "Kimin yatağı?"

Sanki dövmeli seksi erkekler yatak odama geliyor. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, gülerdim.

"Yok bir Şey," diyorum. "Yakında gitmemiz gerekmiyor mu?"  ocuklar birbirlerine bakıyorlar. "Ne oldu?"

Damon dikkatle, "İkinizin burada Kayla'yla kalmanızın en iyisi olduğunu düşünüyoruz," diyor. "Orada kimi ya da neyi bulacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok ve ikinizin de yaralanması riskini göze alamayız."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama Blake benden önce davranıyor. "Ama siz üçünüzün hayatınızı riske atmanızda bir sakınca yok, öyle mi?"

"I-" Damon başlıyor.

"Kesinlikle hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Sen gidiyorsan, biz de gidiyoruz."

"Ama-" Jasper araya giriyor. Ona ters ters bakıyorum ve o da ağzını sıkıca kapatıyor. "Peki, ne zaman gidiyoruz?" Blake soruyor.

Gece sokağı karanlığa gömerken Ray'in ödünç aldığı minibüsten dışarı tırmanıyoruz. Birkaç ev ötede sadece loş bir sokak lambası yanıp sönüyor, sanki mahalle sakinleri hava karardıktan sonra hiçbir şeyin görülmemesi gerektiğini biliyormuş gibi.

Eski arabalar kaldırımda sıralanıyor; paslı, hasarlı ve boyları dökülmüş. Birkaç bisiklet tuğla kaplamalara yaslanmış. Ama benim odaklandığım şey gitmekte olduğumuz yıkık dökük ev. İleride, üç katlı, dökülen sarı sıva ve soyulan kırmızı süslemeleriyle beliriyor. Çatlamış kaldırımda adımlarıma dikkat ediyorum - buzda bir kayma ve sayım için düşmüş olurdum. Görebildiğim kadarıyla, ev uzun zaman önce güzel olabilirdi. Muhtemelen ilk sahibinin gurur ve sevinci. Ama şimdi, güneşlik pencereleri kırık camdan başka bir şey değil, bir fenerin dişleri gibi sivri ve sundurma sarkan çürümüş ahşaptan yapılmış.

Jasper'dan ödünç aldığım ağır ceketimin içinde titriyorum. Geçen gecedен sonra, dışarıda elbiseden başka bir şeyle yakalanmayacaktım. Planın üzerinden o kadar çok geçtik ki uykumda bile ezberden okuyabilirim ama bir şeyler ters geliyor.

Güçlü eller omuzlarımı kavıyor ve donup kalıyorum. Dönmeden önce onun Jasper olduğunu biliyordum. "Burada kalmanı istiyorum... sadece şimdilik."

Arkamı dönüp kendimi uzun göstermeye çalışıyorum ama göğsüne kadar geldiğim düşünülürse bu gülünç. "Yardım etmek istiyorum." Huysuz bir çocuk gibi konuştuğumu biliyorum ama bundan kaçış yok.

"Lütfen, Falin." Adımı, hayatı için yalvaran bir adamdan duyabileceğiniz türden bir çaresizlikle söylüyor. Bu beni şaşırttı.

Blake'e bakıyorum, vücut diline bakılırsa o da Damon'dan aynı konuşmayı dinliyor. İnatçılığım yüzünden en iyi arkadaşımın başına bir şey gelseydi kendimi asla affetmezdim. Başımı sallıyorum, omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Peki, ama yemin ederim bir sorun çıkarsa bizi haberdar etsen iyi olur."

Rahatladı. Karanlıkta söylemek zor ama göğsünün nasıl gevşediğini görüyorum, sanki sonunda gecenin ilk tam nefesini alıyormuş gibi. "Söz veriyorum, yapacağım. Buraya göz kulak olman gerekecek. Ters giden bir şey olursa bize haber ver."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve minibüse doğru birkaç adım attım. Blake de pes etmiş olmalı. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve koşarak yanıma geliyor. "Kara buza dikkat et," diye uyarıyorum.

"Biliyorum, biliyorum." Dostum, Blake bile bana sataştığına göre bu gece çok gergin olmalıyım.

Jasper geri dönüyor ve sırtarak maskesini takıyor - gülünç derecede ısıtılı maskesini. Bu berbat durumda bile gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Blake ve ben sıcak minibüse tırmanıyoruz, yan camdan izleyebilmek için birbirimize yaklaşıyoruz. "O maskeyi taktığına inanamıyorum," diyor Blake.

Gülüyorum. "Biliyor musun, Jasper'dan başka biri olsaydı sana katılırdım."

Omzuma vurdu. "Sen ve Jas oldukça yakınlaştınız."

Bu konuşmanın olacağını biliyordum. Açıkçası daha önce olmamasına şaşırdım. "Evdeki hepimizden daha yakın değil."

"Hmm, sen öyle diyorsan." Düşünürken her zaman yaptığı kolyesini döndürme hareketini yapıyor. Kulağıma dokunuyorum ve ne istediğimi anlıyor. Telsizlerimizi kapatıyoruz.

"Yani... Bilmiyorum. Aramızda bir enerji var. Birbirimizi delirtirken bile beni güldürüyor. Ve evet, seksi. Tabii ki öyle. Ama onda daha fazlası olduğunu biliyorum." Blake'in bana sırtıttığını fark ettiğimde saçmalamayı kesiyorum.

"! Ondan hoşlanıyorsun. Seni hiç bir erkek için telaşlanırken görmemiştim. Aslında senin telaşlandığını neredeyse hiç görmedim, o kadar."

"Telaşlanmadım!" Demek istediğimi kanıtlamak için sesimi yükseltiyorum. Vay canına. "Tamam, beni yakaladın. Birazcık telaşlanmış olabilirim, ama dürüst olmak gerekirse o adam

sinir bozucunun tanımıdır."

Blake yine güler. "Haksız değilsin ama o dev bir oyuncak ayı. Senin için iyi olur, Fal."

Uzun ve iniltili bir iç çekiyorum. "Durum biraz karışık. Bazı şeyler... ortaya çıktı," kelimelerimi dikkatle seçiyorum, "ve ikimizin de ciddi bir şey istediğinden emin değilim." Bakışlarımı pencereden dışarı odaklayarak ekliyorum, "Ve gerçekten, tüm bunlar olurken, zaten iyi bir zamanlama değil."

"Muhtemelen haklısın. Eğer Damon bu kadar... Damon olmasaydı, işlerin bizim için bu kadar hızlı ilerleyeceğinden şüpheliyim."

Plastik bir alışveriş torbası caddenin karşısına doğru savruluyor ve gözüme çarpıyor. Tepenin üzerinde kaybolana kadar yolunu takip ediyorum. Zaman uzuyor. Adamların o eve doğru yürüdüğü her dakika bir saat olabilirdi. Soğuktan ellerim ağrıyor ve Leon'dan minibüsün anahtarlarını için kendime tekrar tekrar lanet ediyorum.

"Giriş yapalım mı?" Parmağım telsizimi karıştırırken soruyorum. Blake çoktan telefonunun ekranına dokunmaya başlamıştı. "Sadece on dakika oldu. Onlar iyi. Değil mi çocuklar? Orada neler oluyor?"

Sessizlik göğsümde yanlışı bir his yaratıyor. "Tuhaf. Jasper bu tür konularda asla susmaz."

Blake kendininkini çıkarıp düğmelerine vuruyor. "Belki de çalışmıyordur." Tenim karıncalanıyor, o uğursuz his bu gece ikinci kez içime işliyor. Tepede bir gölge titriyor - ya da titriyor mu? Daha yakından bakmak için gözlerimi kısıyorum ama odaklanamadan silah sesleri geceyi paramparça ediyor. "Kahretsın!" Beynim vücudum hareket ediyor, bacaklarım beni minibüsten çıkarıp tehlikeye doğru sürüklüyor. Blake'in ayak sesleri arkamdan geliyor, sağlık çantası yan tarafına çarpıyor. "Ne oluyor lan?"

Jasper, cevap ver bana!"

Yalnız gitmelerine izin vermememiz gerektiğini biliyordum. Neden içgüdülerime güvenmedim?

Avluyu yırtarak geçiyorum, botlarım karda çıtırdıyor, kalbim küt küt atıyor. Karanlığın içinden, evin arkasından gölgeli bir figür belirir -Jasper, maskesi kafasına sarılmış, yüzü asıktır. Kollarında bir şey var-

"Falin," diye seslendi. "İşte, gel onu al."

Otomatik pilotta hareket ediyorum. Kollarıma bir çocuk bırakılıyor, ağlamaları uzak, sanki suyun altındaymışız gibi. Blake kollarını uzatarak yanıma geliyor, ben de çocuğu bırakıp Jasper'a yetişiyorum.

Köşeyi döndüğümde Leon ortaya çıkıyor, yüzüne kan bulaşmış, bembeyaz karın üzerine damlıyor ve sulu boya gibi yayılıyor. Üzerlerinde ince tişörtlerden başka bir şey olmayan iki genç kadın birbirlerine çılgınca tutunarak peşinden sendeliyor. "Bu taraftan," diye bağırdığımı duyuyorum.

Leon bana minibüsün anahtarlarını uzatıyor ve her şey yerli yerine oturuyor. Başımı salladım ve koşarak geri döndüm, eve olabildiğince yaklaştım. Leon kızları içeri soktuğunda elim kapının kolundaydı. "Hayır, kal. Arabayı senin kullanman gerekecek."

Parmaklarım direksiyonda titriyor. "Damon nerede?" Blake'in sesi çatlıyor, çocuğun feryatları arasında zar zor duyuluyor.

Nerede o? Jasper nerede? Kimin kanı? Leon vuruldu mu? Sorular dönüyor ama kelimelere dökülüyor.

Konuşmak için dudaklarımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Jasper yine gölgelerin arasından çıkıyor, kucağında başka bir çocukla. Bu ilkinden daha küçük görünüyor. Kalbim ikiye bölünüyor. Farların önüne geldiğinde, elbiselerini kaplayan koyu lekeleri görüyorum, dökülmüş mürekkep gibi ıslak.

En son Damon görünür, yanında bir kadın vardır. Diğerlerinden farklı hareket ediyor, dik ve kendinden emin duruyor, kalçalarından sarkan bol bir kot pantolon ve büyük boy bir fanila giyiyor. Yaklaştıkça yüz ifadesindeki acıyı görüyorum. Tanıdık bir şey var-

"Aman Tanrım!" Blake bir rulo gazlı bezi düşürürken sesi çatlıyor. "Mischa?"

BÖLÜM YIRMI İKİ

JASPER

TITREYEN UZUVLARIMIN IZIN VERDİĞİ KADAR NAZİKÇE ÇOCUĞU MINIBÜSE YERLEŞTİRİYORUM.

ve koltuğu sürüyerek yaşlı kurbanlardan birinin kollarına girdi. "Bella, buraya gel." Bu iki numara, benim toplayabileceğimden daha fazla güce sahip olan genç kadın. Hepsini pamuk ipliğiyle bir arada tutuyor. Onların önünde kan dökmemeye çalıştım ama bu imkânsızdı.

"Jasper?" Falin'in sesi çatlıyor. Direksiyonun arkasında, gözleri fal taşı gibi açılmış, yaşanan kaosu .

"Ben iyiyim," diye kapüşonuma kan bulaştırıyorum. "Benim değil."

Gözle görülür bir şekilde titriyor ve bakışları Mischa Orlova'ya kayıyor. Ben de hâlâ şoktayım. Blake hepimizin merak ettiği soruları soruyor.

"Yaralandın mı?"

Mischa başını daha dik tutuyor ama taktığı maskeyi görüyorum. "Ben iyiyim."

"Neden buradasın?" Blake soruyor.

"Dinle," diye araya giriyor Damon. "Zamanımız tükeniyor. Angel, Ray'in ekibiyle buluşmak için Leon ve Falin'le birlikte gitmeni istiyorum. Seninle yakında evde buluşuruz." Blake'e ulaşmak için Mischa'nın vücudunu engelleyerek onu nazıkçe yolundan çeker. Mischa onun kollarına düşüyor ve sadece duyabileceği kadar alçak sesle konuşuyor.

Gözlerim tekrar Falin'e kayıyor ve ona sarılmak için aynı dürtüyü hissediyorum. Bu işin sonundan zarar görmeden çıkacağımıza dair bir güvence mi bilmiyorum. Ya da belki de sadece onu tenimde hissetmeye ihtiyacım var. Aramızdaki bu gerginliği kırmak için bir şeyler söylemeliyim. "Onu tek parça halinde ona geri götüreceğim."

"Sen daha iyisin," diyor.

Blake minibüse tırmanıyor, dikkati yine kızlara odaklanmış durumda. Leon omzuma vuruyor. "Ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Evet." Bu noktada mesele ne yapmam *gerektiği* değil. Ne yapmak *istediğimle* ilgili. Onun hayatına son vermekten zevk alacağım. Gözlerim gergin bir şekilde direksiyona vuran ve dudakları kıpırdayan Falin'e kayıyor.

"Onları aldım," diyor Leon. "Merak etme kardeşim."

"Peki onunla ne yapacağız?" Damon soruyor, sözleri zehir gibi. Mischa kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladığını zar zor fark ediyorum.

"Yakalayın onu!" Bağırıyorum.

Damon tam yere düşmek üzereyken onu omuzlarından tutar. "Lanet olsun. O iyi değil. Sizinle gitmeli, onu burada bizimle tutarsak yük olur," diyor.

Leon başını sallar. "Onu silah ya da Kral'la veya babasıyla iletişim kurmak için kullanabileceği herhangi bir şey için arayalım. Çabuk olun."

Mischa'nın tiz kahkahası Leon'un sözlerini yarıda kesiyor. "Ona ulaşmaya çalışacağımı mı sanıyorsun? Bir çukurda çürürken bulunsam bile umurunda olmaz."

Üçümüz de şaşkın bakışlar atıyoruz. Şu anda bunları tartışacak vaktimiz yok. Damon Mischa'nın üstünü hızlıca arıyor ve onu diğerleriyle birlikte minibüse bindiriyor. Minibüsün üstünü okşuyor ve Blake'e yine aşık bir köpek yavrusu gibi bakıyor. Bu ikisinin gerçekten de odayı okuması gerekiyor. "Seni seviyorum," diyor ona.

"O seni seviyor. Onlar seni seviyor. Biz de seni seviyoruz. Her sevgi var," diye şaka yapıyorum. "Hadi gidelim."

Minibüsün kapısını kapatır kapatmaz, duruşu değişiyor. İhtiyacım olan Damon tekrar yerine oturuyor. Buğulu camdan Falin'e son bir kez bakıyorum ve kendime onun Leon'la güvende olacağını söylüyorum. Bunun için temiz bir kafaya ihtiyacım var.

Minibüs güvenli bir şekilde caddeye indiğinde etrafı kontrol ediyoruz. Bu kadar gürültü patırtı arasında komşuları ya da gece geç saatlere kadar işgüzarlık yapan yayaları uyandırmış olabiliriz. Sokağın karşısındaki tepeyi işaret ediyorum. "Orayı kontrol edelim mi?"

Damon bir an düşünür. "Eh, yukarıda ölü ağaçlar ve kardan başka bir şey yok."

Omuz silkiyorum. Oraya kadar koşup kontrol etmek sadece birkaç dakika sürerdi ama bu genellikle Damon'ın işi. Ayrıca, Leon'un dediği gibi, bunun hızlı olması gerekiyor. "Bunu bitirmeliyiz."

Eldivenlerimi giyiyorum, işimiz bittikten sonra iz bıraksak da fark etmez. Burası tam bir öplük. En kötü düşmanımın bile burada yaşamasını istemezdim. Tamam, belki bu doğru değil... ama açık ve basit, burası iğrenç. Kül ve tütünle lekelenmiş yıkık dökük duvarlar, havada sidik kokusu, çürümüş yiyecekler ve pis zemine saçılmış bira kutuları.

Her adımda botlarımın altında nelerin ıtırdadığını hayal etmemeye çalışıyorum. "Sen de beni pasaklı mı sandın?"

Damon başını sallar. "Bir serserilik var, *bir de bu* var. Keşke tehlikeli madde giysilerimiz olsaydı."

Bir cesedin üzerinden geçiyoruz, daha önce vurduğum iri adamın. izmelerimin ucuyla onu tekmeledim. Damon fark etti ve bana şaşkın bir bakış attı. "Ne? Herifin öldüğünden emin olmak istiyorum."

"Sanırım kafatasına isabet eden kurşun yeterince açıklayıcı."

Düşünebilirdi, ama kafasından vurulduktan sonra hayatta kalan insanlarla ilgili bazı çılgın hikayeler duydum. "Asla bilemezsin."

Çevremde bir şey hareket ediyor ve silahımı doğrultarak dönüyorum. "Bu lanet bir fare mi?"

"Muhtemelen. Eminim burada yaşayanların en kötüsü bu değildir." Eski görünümlü bir pizza kutusunun üzerinden geçerek merdiven boşluğuna doğru ilerliyor. "Hatırlat da Leon ya da Falin'e buranın tapusunun kimde olduğunu buldurayım."

"Evet, tamam." Hatırlamaya çalışacağım. şu anda beynimde tek bir ana odak noktası varken biraz zor.

"Evin geri kalanını kontrol edeceğim, geride kimseyi bırakmadığımızdan emin olacağım. Bu izbede işe yarar bir bilgi olup olmadığına bakacağım. Yukarıda buluşuruz." Başımı sallamamı beklemeden yatak odalarından birine girdi, silahını ileri doğrultmuştu.

Ben tırmanırken her merdiven ağırlığımın altında inliyor, kalbim beklentiyle çarpıyor. Daha önce domuz bağıyla bağladığım o aşağılık pii nasıl bulacağım? Kırılmış mı olacak? Ağlayıp altına mı işeyecek? Ya da belki de kısa sürede tanık olduğum küstahlık damarı hâlâ içinden geçiyordur ve beni pis ağızdan çıkan her kelimeyi zorla almaya zorluyordur. Umarım ikincisi olur. Bu çok daha eğlenceli.

Yatak odasına girerken kendimi elikleştiriyorum. Koku neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Bu kurbanların tutulma şekli... Söyleyecek söz bulamıyorum. Yerde kirli şilteler, köşede büyük bir köpek kafesi. Her yerde bağlar... ipler, zincirler, kelepçeler. Ama en kötüsü bu odada değil. İkinci yatak odasında, kameraların olduğu odada.

İşte orada, pis şiltenin üzerinde yüzüstü yatıyor. Ayak bilekleri bileklerine sıkıca bağlanmış, bacaklarını geriye doğru eğmeye zorluyor. İçeri girdiğimi duyunca kıvranıyor, tutarsızca mırıldanıyor. Korkuyor. Evet. Ben de bunu umuyordum. Hissettiği korkunun o kızların hissettiklerinin bir parçası bile olmadığını biliyorum ama bu beni ateşleyecek bir şey. Yanına çömelıyorum, sesimi sıradan tutuyorum. "Eğleniyor musun?"

Başını kaldırabildiği kadar kaldırır. "Seni öldüreceğim. "Hey, hey, annemi bu işe karıştırmama gerek yok." Çizmelerimi bastırıyorum. Ağırlığımı ona vererek sırtının küçük kısmına yasladım. "Eğer kibar ve hareketsiz durursan seni çözeceğim. Biraz konuşmamız gerek."

"Sana bir bok anlatmıyorum." En azından ben öyle dediğini düşünüyorum. Yüzü yatağa çarpmışken söylemek zor.

Adamım, biraz stres atmak ve onunla gerçekten zaman geçirmek için neler vermezdim. Çok gerginim ve bu ev ne kadar iğrenç olsa da, bir canavarla biraz eğlenmek için mükemmel bir yer. Ama önce onu ters çevirmeliyim ki gözlerindeki ışığı görebileyim.

"Sen bilirsin. Seni güzel bir şekilde yukarı çıkaracaktım." Bağlarını çekerek onu yatağın üzerinden parçalanmış ahşap zemine sürüklüyorum. Tüm gücümü kullanarak kolumu savurdum ve onu gürültülü bir gümbürtüyle duvara fırlattım. Kafası, havaya toz saçan eski sıvaya temas ediyor. Damon'a katılıyorum, bu lanet yerde hazmat kıyafetlerine ya da gaz maskelerine ihtiyacımız var. Vücudunun sakinleşme şekli beni kıkırdatıyor. "Hiç yoga yaptın mı? Bir poz verdiğine eminim."

Beni komik bulmuyor, sanırım bunu anlıyorum, ama cidden, gülmeden duramıyorum. Ta ki arkamdan zemin gıcırdayarak Damon'ın partiye katılmaya geldiğini haber verene kadar.

"Umm, sanırım resmen aklını kaçırdın," diyor.

Kat arkadaşımızın tehdit ve küfürlerini duymazdan gelerek işaret ediyorum ve gülerek "Yoga yapıyor" diyorum.

Damon başını eğiyor ve kuru bir kahkaha atıyor. "Biliyor musun, haklısın. Bahse girerim onu daha iyi bir poza sokabiliriz."

"Ceset pozu?" Teklif ediyorum. Kahretsin, çok zekiyim.

"Florida'da yoga yaptığını biliyordum. Seni yalancı pislik," diye suçluyor Damon. "Yoksa poz isimlerini nereden bileceksin?"

"beni. Siz ölü adamlarsınız. İkiniz de."

Damon çömeliyor ve parmağını bana doğru uzatıyor. "Gerçeği sonra söyleyen iyi olur. Kurutucuda bulduğum yoga pantolonu, kesinlikle

senin."

Ona masum gülümsememi gösteriyorum, kadınların uğruna kendinden geçtiği gülümsememi. Yani, çoğu kadının. Falin'in cazibesine karşı bağışıklığı var. Bekle, en iyi arkadaşşıma seksi bakışımı atmam garip mi? Eh, soru sonrası için. "Adını öğrenelim."

Bize söylemeyeceğini bildiğimiz halde sorarak zamanımızı boşa harcamaya gerek yok. Damon onu her hareket ettiriyor, bağlarını kaldıraç olarak kullanıyor. "Cebinde bir şey görüyorum. Bir . Belki de cüzdanıdır. Ben onu tutarken sen de al."

"Bu herifin çıkıntısına dokunmak istemiyorum. Ben onu tutarım, sen de yaparsın. Ve bunu yaparken ağzını tıkayabilir miyiz? Onu dinlemekten bıktım, hiç orijinal değil."

Damon bana öyle bir bakıyor ki, eğer dediğini yapmazsam bir sonraki iple bağlanacak kişi ben olacağım. *Sapıkça*. Damon gibi rüya gibi biri için bile bu şekilde sallanmamam çok kötü.

"Tamam. Sadece onu sabit tut." Yanlarına diz çöküyorum, yerden aldığım kirli bir bezi ağzına sokuyorum ve elimi cebine atıyorum. "Evet, bu bir cüzdan." Tanrı'ya şükür, *tek* hissettiğim buydu.

Damon başıyla işaret ediyor. Çoktan açtım bile. Siyah deriyi çevirip açıyorum ve kimliğini buluyorum. "Yuri Kozlov. Jersey' bir adresi var." İçindeki diğer şeyleri karıştırıyorum: banka kartı, spor salonu üyeliği, açık renk saçlı genç bir kadının fotoğrafı. "Bu kim, Yuri? Senin için fazla güzel."

Loş ışıktaki yüzü kıpkırmızı, ağzındaki tıkaçla bir şeyler mırıldanıyor. "O da neydi? Seni duyamıyor gibiyim," diye alay ediyor Damon.

Kimliğini ve banka kartını cebime atıyor, geri kalanını yere fırlatıyorum. Göz hizasına yaklaşmak için tekrar eğiliyorum. Sesimi sakın tutarak, "Burası neresi, Yuri?" diye soruyorum.

Ne aptalım, tıkaçı unutmuşum. Onu çektim ve hiç vakit kaybetmeden yüzüme tükürdü. Bu çok iğrenç. Umarım herhangi bir hastalık taşımıyordur. Kolumla yüzümü silerek bıçağımı aldım ve boğazına dayadım. "Bütün arkadaşlarını kırpmadan öldürdüğümüzü unutuyorsun. Şimdi tekrar soruyorum. Burası neresi?"

"Fahişeye sor. Eminim bacaklarını açarken sana ne istersen söyleyecektir." Damon ve ben bakıştık. Kimden bahsettiğini biliyoruz. *Mischa*.

Şimdi Damon'ın gözlerinde cinayet var. "Ona ne yaptın? Hepsine mi?"

Bıçağımı yaklaşıtıyorum, derisinin bir parçasından kan damlarken gülümsüyorum. "Cevap ver ona," diye feryat ediyorum.

"Sence onlara dokunan *ben miyim*?" Gülüyor, kafatasıma yerleşen sert bir ses. "Bir memesini bile sıyırsam beni öldürür."

Daha sert bastırıyorum. "Seni kim öldürecek?"

Gözleri aramızda geziniyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor. "Şimdiye kadar bilmiyorsan, yakında öğreneceksin. Ondan saklanmak yok. Kaçış yok. Sevdğin herkesi öldürecek." Sesi kesilirken bakışları yerdeki atılmış resme takılıyor.

"Yandaki oda," diyorum, her geçen saniye daha da sabırsızlanarak. "Orada neler oldu?"

Bir an için, neredeyse yüzünde bir acı ifadesi belirdiğini düşünüyorum. Ama artık çok geç.

-Onun gibi bir adama acımam.

Dürüst olmak gerekirse, belki de oyun oynamayı duymamamız daha iyi olur. Zaten ne yapacağımı bilemediğim kadar öfkeyle doluyum.

Damon sinirli bir inilti çıkarıyor ve ben de elimi Yuri'nin boğazından çekiyorum. "O işe yaramaz." Bu da onu bitirmenin zamanı geldi demek. "Ben evi hazırlamaya gidiyorum."

Damon ipi bırakıyor ve Yuri eski yataklardan biri gibi sarkıyor. Ayağa kalkıp bıçağımın kilit mekanizmasıyla oynuyorum, yumuşak tıklamalarla geri çekip bırakıyorum.

"Bana ne yapacaksın?" Sesi sakın ve gerçekçi. Onun için sonun geldiğini biliyor.

O kızlara hiç dokunmadığına inanıyor muyum? Bu onu dokunan erkeklerden daha az kötü yapar mı?

"Bana bir şey ver Yuri, ben de bunu halledeyim."

Gözleri tekrar resme kayıyor ve iç geçiriyor. "Orlov... istediğin kişi o."

Çömeliyorum ve onun acı dolu yüz ifadesine kendi sert yüz ifademle karşılık veriyorum. "Bilmediğim bir şey."

Gözleri açılıyor ama Orlov'u nereden bildiğimi sormuyor. "şu işi o zaman. Ben zaten ölü bir adamım."

Ayağa kalkıyorum, bıçağımı serbest bırakıyorum ve tek bir akıcı hareketle boğazını kesiyorum.

Uzatmaya gerek yok. Yuri on dakika önce eğlenceli olmayı bıraktı.

Bir an tükürüyor, boynundan kan çekilirken vücudu seğiriyor. O son nefesini vermeden önce ben o lağım çukuru yatak odasından çıkmıştım bile.

Damon'ı mutfakta elinde iki şişe votkayla buldum. "Bensiz parti mi veriyorsun?"

"O öldü mü?"

Kirli buzdolabının üstünden üçüncü bir şişe aldım. "Evet, bana bir bok vermedi. Orlov'u bulmamız gerektiğini söyledi."

Damon omuz silkiyor. "Orlova'dan ne alabileceğimize bakmamız gerekecek."

Alt kata doğru yürüyor, pizza kutularına, kanepeye, ölü adamın cesedine votka döküyor. Ben de onu takip ediyorum - parçalanmış ahşap merdivenin üzerine fazladan döküyorum. "Ben yokum," diye bağıriyorum evin içinde. Bana çakmağını fırlatıyor, ben de çakmağın alev almasına izin veriyorum ve merdivenin patlamasını, turuncu alevlerin parçalanmış korkuluklarda dans etmesini izliyorum.

Damon'ın el işine hayranlıkla bakarak beklediği ön kapıya doğru ilerliyorum. "İyi iş," diyorum kara gülümsemelerimizi değiş tokuş ederken. Ayrılırken sıcaklık sırtımıza baskı yapıyor ve "Yan, bebeğim, yan" diye mırıldanmaktan kendimi alamıyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

FALIN

ŞAFAK BAŞLARKEN APARTMANIN MERDİVENLERİNİ TIRMANIYORUZ. BEN Hayatımda hiç bu kadar bitkin olmamıştım ve buna Tayland'da üç gün süren bir alem yaptığım zaman da dahil.

O kızlar, yüzleri ve ağlamaları hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak. Ama güvende olduklarını bilerek rahat uyuyabilirim. Ray onlara tıbbi müdahale yaptırıyor ve daha sonra bağlantıları ailelerini bulana kadar onları güvenli bir eve nakledecek.

Tıbbi tedaviyi reddeden biri hariç hepsi. Mischa. Onu sokağa atmak istedim ama Blake buna izin vermedi. O kadına karşı nasıl hâlâ bir gram ilgi duyabiliyor, aklım almıyor. Yani şimdi evde fazladan bir kişi yerine iki kişi olacak. En azından geçici.

Kayla bizi rahatlamış bir ifadeyle karşıladı. "Nasıl geçti?"

Muhtemelen daha çok yüz buruşturmaya benzeyen bir gülümseme takınıyorum. "Dördünü dışarı çıkardık. Güvendeler."

Vücudu sarkıyor ve gözyaşlarını yanağından siliyor. "Tanrı'ya şükür."

Blake, Damon'ın beklediği yatak odasına gitmeden önce bana sarılıp iyi geceler diliyor. Leon, Kayla'nın yanındaki kanepeye yerleşiyor, yavru kedileri kucağına alıyor ve kızları nereye götürdükleri konusunda Kayla'yı bilgilendiriyor ve geceyle ilgili ayrıntıları paylaşıyor. Banyo kapısı açıldığında dikkatim başka yöne kayıyor. Jasper üzerinde spor şortu ve beyaz kolsuz bir atletle çıkageliyor. Yorgun olmasına rağmen hâlâ hayatımda gördüğüm en muhteşem adam.

Bakışlarım kaslı omuzlarında ve dövme kollarında geziniyor. Atleti nemli göğsüne yapışıyor, göğüs ve karın kaslarının her bir kıvrımını gösteriyor. Ve kalçaları, lanet olsun, kalınlar. Kumaş

Şortu onu zar zor zapt edebiliyor. Vücudunun bacaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini hatırladıkça tenim ısınıyor.

Bakışlarım yüzünde sabitlenirken parmakları karmakarışık saçlarını karıştırıyor. Bir günlük kirli sakalı çenesini çiziyor ve onu daha da sert gösteriyor. Yanağımı ona sürtmeyi çok isterdim. Gözlerini gölgeleyen koyu halkalara rağmen, o parlak mavi irisler ve kalın siyah kirpikler hâlâ ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor.

Beni bakarken yakaladığı anda gözleri kararıyor. Yaklaşırken dudakları flörtöz bir sırıtişla yukarı kalkıyor. "İyi misin, Trouble? Biraz telaşlı görünüyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. Esprili bir cevap düşünemeyecek kadar yorgun bir halde, "Ben iyiyim" diye mırıldanıyorum.

Mischa, Jasper ve Leon'un yatak odasından çıkmak için o anı seçer. Onu fark ettiğinde gözleri parlıyor, küçük bir gülümseme yorgun yüzünü aydınlatıyor. Kollarını göğsünde kavuşturup Jasper'a doğru ilerlerken kıskançlık bir anda içimi kaplıyor, bedenimi alev alev yakıyor.

"Umarım yatağını almamın bir sakıncası yoktur. Arkadaşın almam gerektiğini söyledi," diyor. Tiz sesini boğucu hale getirmeye çalışıyor ama sonuç, yavru kedilerin acıktıklarında çıkardıkları feryatlara benziyor.

Jasper döner ve ona küçük bir gülümseme sunar. "Sorun değil. Biraz dinlenmelisin. Çok şey yaşadın."

Hepimiz Mischa'nın parmağını Jasper'ın pazusunda gezdirmesini izlerken Leon ve Kayla konuşmayı kesiyor. "Neden bana katılmıyorsun? Eski günlerin hatırına."

Koltuktan kalkıp yanlarından hışımla geçerek banyoya gidiyorum ve bu kadar kıskanç olduğum için kendime lanet ediyorum. Ama elimde değil. Maske takamayacak kadar yorgunum. Oyun oynamak için çok yorgunum. Eğer Mischa'yı becermek istiyorsa, görünüşe göre çoktan yaptığı gibi, o zaman devam edebilir. Onu durdurmayacağım. Ama bu oturup olanları izlemek istediğim anlamına gelmiyor.

Banyoyu kullandıktan sonra Blake'in geride bıraktığı ılık su şişesiyle temizleniyor, yüzümü silmek ve nemlendirmek için zaman ayırıyorum. Dışarı adımımı atar atmaz iki şeyin farkına vardım. Bu gece Jasper'ın yatağında uyumam gerekiyor ve odamdaki kırık boruyu tamir etmek için birkaç saat içinde bakım ekibi gelecek.

Ya Kayla ile arkadaşlığımı yeni bir seviyeye taşıyıp kanepede kucaklaşacağım ya da eşyalarımı toplayıp en yakın otele gideceğim. Dürüst olmak gerekirse, kulağa harika geliyor. Büyük, kabarık bir yatak, temiz, sessiz ve tamamen kendime ait. Ama Jasper'ı burada Mischa'yla bırakmayı düşünüyorum ve topuklarımla . Ne kadar acıtacak olsa da, bunun nereye gideceğini bilmem gerekiyor.

Belki nemli yatağımın üzerine bir battaniye serip kıvrılırım. En azından bir saat uyuyabilirim. Kararımı verdikten sonra odama geri dönüyorum.

Dairenin ana alanı, Jasper'ı bulduğumda donuyorum, gömleksiz ve boksörleriyle kanepede oturuyor, kolları minderlerin üstünde rahatça dinleniyor ve bacakları geniş. Bana yukarıdan aşağıya bakıyor ve o sıcaklık tenime geri dönüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Büyük kaşık mı yoksa küçük kaşık mı olmak istediğini görmek için bekliyorum," diyor sırtarak.

"Ama düşündüm ki-"

Yanındaki koltuk minderine vuruyor. "Buraya gel. Uyuyabiliyorken biraz uyuyalım."

Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyor? Mischa'yı benim için mi reddetti?

"Kayla nerede uyuyacak?"

Yer değiştiriyor ve boxer'ının altında ne sakladığını görebiliyorum. Yanaklarım alev alev yanıyor. "O Leon'un yatağında, Mischa benimkinde ve Leon kafasını dağıtmak için gezintiye çıktı."

Başımı sallıyorum, Jasper'ın Mischa'nın teklifini geri çevirmesi dışında her şey mantıklı geliyor. Düşünüyorum da, sanırım Orlov'un kızı olduğunu öğrendikten sonra onunla yatmazdı ve belli ki başından bir sürü şey geçmiş. Adamlara sadık ve o yola girerse kışına tekme basarlar.

Bedenim o kadar ağırlaşmış hissediyor ki, kanepeye doğru attığım her adım bir mil gibi geliyor. Tartışmalıyım, ona yere yatmasını söylemeliyim, ama yan yatıp kollarını açtığında, yardım edemiyorum ama göğsüne düşüyorum. Beni sıkıca sarıyor, aramızda boşluk bırakmıyor, sonra battaniyesiyle üzerimizi örtüyor. Onu içime çekiyorum. İkimiz de düş almamış olmamıza rağmen, o hala temiz pamuk gibi kokuyor. Yorganını bizim için almış olmasına bayılıyorum. Mischa'nın benim gibi onun kokusuyla sarmalanmaya ihtiyacı yok.

Yerleşirken, bilinçsiz bir mırıltı çıkarıyorum. Göğsü kısık bir kahkahayla titriyor ama ona sataşacak enerjim yok. Özellikle de Havoc ve Mayhem bacaklarımıza atlayıp küçük pençeleriyle kalçalarımızın birleştiği çukurda kendilerine rahat bir yer bulmuşken.

"Babana gel," diye fısıldıyor, birini kucağına alıp kokluyor.

Gülüyorum, kendimi tutamıyorum. "Saçmalıyorsun."

"Ne? Kedilerle konuşuyordum. Bekle, seninle konuştuğumu mu sandın?" İşte yine o cilveli tonuyla devam ediyor.

"Kedilerle konuştuğumu *biliyorum*. Sana baba diyeceğimi düşünüyorsan, başka bir şey daha var demektir."

Yavru kediye kardeşinin yanına bırakıyor ve avucunu belime koyuyor. Dokunuşu elektrik gibi. Ve lanet olsun, sert boyu şimdiden kıcıma baskı yapıyor. "İyi çocuğa ne dersin?"

"Önce iyi bir çocuk olmalısın." Yanıtını bekliyorum, göğsünün daha hızlı inip kalkışını izliyorum.

"Çok iyiydim." Parmak ucu göğsümün alt tarafını sıyrıyor ve inlememek için dudağımı ısırıyorum. "Bazıları benim bir melek olduğumu söyleyebilir."

Gözlerimi kapatarak, nasırlı parmak uçlarının daha yukarılara doğru, acı verecek kadar yavaş ilerlemesine odaklanıyorum. Onu itmek ve ona karşı sürtünmek istiyorum, umutsuzca arzuladığımız sürtünmeyi bize vermek istiyorum, ama onu kenarlamak çok daha eğlenceli.

"Bazıları diyebilir ki?" Başparmağı meme ucumun üzerinde kayarken törpüledim.

Sesi kulağımı okşuyor, ihtiyaçtan titriyor. "Evet. Ama önemli olan tek kişi sensin."

Onun sözlerini içime çekmeliyim. Tam da duymak istediğim şeyler. Ama bunun yerine hayal kırıklığı içimi yakıyor. Sertleşmiş sikleri istediğini elde etmeye bu kadar yaklaşmışken her şeyi söyleyebilecek pek çok erkekle birlikte oldum. Kahretsin, tek ihtiyacımız olan güçlü bir rüzgar ve o içimde olurdu. Pes edemem.

Eli aşağıya, göbeğimin kıvrımlarına iniyor, uyku şortumun bandının altından kayıyor. Burada gücümü geri alıyorum. Sırt üstü yatana kadar omuzlarını iterek kayıyorum ve bacağımı onun üzerinde sallıyorum. Yavru kediler dağılıyor, cüretkârlığımı yüksek sesle protesto ediyorlar. "İyi bir çocuk olmak ister misin, Jasper?"

Yüzü çaresizliğin resmiydi. Bunun tadını çıkarıyorum. "Sikeyim evet. Senin için çok iyi olacağım."

Tırnaklarımı çıplak göğsünden aşağıya, hafif saç tozlarının üzerinden karnına ulaşana kadar . Nefes alırken karın kasları kasılıyor. Hareketi tekrarlıyorum, bu sefer boxer'ının hemen üzerinde duruyorum.

Ellerini belime dolayarak inliyor. Bileklerinden tutup çekiyorum ve sıkıca tekrar yanına koyuyorum. "Dokunmak yok."

"Siktir, bebeğim, sen nasıl ."

İçimdeki her şey serbest bırakıldığımızı haykırana kadar ona anlamsızca binmek istiyor. Yorgun ve bitkinim ama aramızda manyetik bir şey var, beni her geçen gün daha uyanık hissettiren bir şey

O an. Hayal kırıklıklarımı şu anda yapabileceğim tek şekilde ondan çıkarmalıyım.

Aşağı kayıyorum, böylece sert kalçalarının üstünde dinleniyorum. O kadar sert ki, siki neredeyse boxer'ını ikiye bölüyor. Islaklık kumaşın içine . Bakışlarımın altında kalçalarını sallıyor. Hafif bir hareket ama yakalıyorum. Tembelce, neredeyse acı verici bir şekilde, boxer'ını aşağı çekip sikini serbest bırakıyorum. Mükemmeldi.

Tabii ki öyle. Her hareketimi saygıyla izliyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve eğilerek tişörtümün sikini sıyırmasına izin veriyorum. Yumrukladı battaniye ve inilti. "Oh lanet olsun."

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Tekrar yapıyorum, bu sefer bilerek başının üzerinden fırçalıyorum.

"Evet... ne olursa, lütfen."

Daha ona dokunmadan yalvarmaya başladı bile.

"Gelmeyin. Buna izin vermiyorum." Kelimeler dilimden dökülürken, baş döndürücü bir kontrol dalgası üzerime çöküyor ve bu hissin tadını çıkarıyorum. Onun kararlılığını avucumun içinde tutmak, onu kırmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmek hayal edebileceğimden daha iyi hissettiriyor.

Kalçalarını sabit tutmaya çalışırken çaresizce inliyor. Mürekkepli gövdesiyle oynuyorum, kalça kemiklerine ulaşana kadar vücudunun yanlarını kaşıyorum. O nefesinin altında küfrederken, en hafif dokunuşla sikinin etrafındaki her santim deriyi okşuyorum.

Sırılsıklamım ve sanırım hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım. Jasper'ın nasıl bir adam olduğunu bilmek - kendi elleriyle bir can almış, ama ben onu inleyen bir köpek gibi kontrolüm altında tutuyorum, bu güç sarhoş edici.

"Benim için çok zor," diye takılıyorum. "Acı verici görünüyor." Parmağımı horozunun tabanından ucuna doğru tüy kadar hafif bir basınçla takip ederken, kontrolünü sürdürmek için mücadele etmesini izliyorum, çenesi sıkıca sıkılmış. "Ağzımın üzerinde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini hayal et," diye fısıldıyorum, parmak uçlarımın arasında ön spermini toplarken dokunuşum alay ediyor. Parmaklarımdan birini yavaşça dudaklarıma götürüyorum ve tuzlu nemini tadararak inliyorum.

"Lanet olsun-" Onu kavradığımda sözleri boğuk bir iniltiyle sona eriyor. Parmak uçlarımı şaftı boyunca dans ettirmeye geri dönmeden önce sadece bir kez yukarı ve aşağı kayıyorum, zar zor dokunuyorum.

"Daha fazlasını ister misin?" Fısıldıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor, sesi kalın. Her an birinin içeri girip bizi görebileceğini umursamadan gömleğimi çıkarıyorum. Bu sadece ihtiyacımı artırıyor.

"Tanrım, bebeğim."

Bana uzanıyor ama sonra vazgeçiyor, ellerini kalçalarımın yanına koyuyor, parmakları dokunma ihtiyacıyla seğiriyor. Arkama yaslanıyorum, nasıl titrediğini içime çekiyorum, yüz hatlarının her santimini bu şekilde ezberliyorum.

"Unutma, boşalmana izin yok." Sonunda ona tekrar dokunuyorum, acı verici bir yavaşlıkla. Her hafif vuruş onu durmadan önce sınıra daha da yaklaştırıyor. Tekrar tekrar, gözleri hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarıyla parlayana kadar kırılmadan hemen önce duruyorum. "Şu haline bak," diye mırıldanıyorum. "Çok çaresiz, çok itaatkâr." Göğüs uçlarımın yüzüne değmesine izin vererek üzerine çıkıyorum. Boğuk bir inilti çıkarıyor. "Şu anda istediğim her şeyi yaparsın, değil ?"

"Ne istersen... Ne istersen. Siktir." Çılgınca sallıyor, yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor. Nefes nefese kalışları ve daha fazlası için inleyişleri arasında göğüslerimi emmesine ve yalamasına izin verdim.

"Oh Tanrım." Kontrolüm dağılırken kelimeler ağzımdan dökülüyor. Ben bir nefes tıslayana kadar daha sert emiyor, ısıyor.

"Lütfen," diye bağıyor. "Lütfen amını yememe izin ver bebeğim." Geri çekiliyorum, zihnim arzuyla bulanıklaşıyor. Bu benim kontrolümle ilgiliydi. Onu ne kadar ileri götürebileceğimi görmekle ilgiliydi. "Lütfen, senin için çok iyi olacağım."

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, dokunuşumun altında kaslarının zıpladığını hissediyorum. Zihnim savaş halinde. Ya ikimizin de umutsuzca istediği şeye teslim olacaktım ya da bu lezzetli işkenceye devam edecektim. Çok ateşliyim, çok muhtacım. Ağzını amımın üzerinde düşünmek bile beni neredeyse uçuruma sürüklüyor.

O mavi gözler benimkilere kilitlenmiş, ihtiyaçtan çıldırmış ama hâlâ izin bekliyor.

"Tekrar söyle," diye fısıldıyorum. "Bana ne kadar iyi söyle."

Akıcı bir hareketle beni kaldırıp kanepeye yapııştırıyor ve sırtımı minderlere bastırıyor. İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı yırtıyor ve sonra bacaklarımdan arasını açıyor. Başım kolçaktan sarkıyor ama umurumda değil. Bu andan başka hiçbir şey yok. arasına yerleşiyor, yüzünü oradaki hassas deride gezdiriyor, boğazımdan bir inilti çıkaran o derin, ilkel sesleri çıkarıyor.

"Çok ıslaksın, Falin. Bana eziyet etmeyi seviyorsun, değil mi?" Ben cevap veremeden dilini yavaşça yarığımdan geçiriyor, sanki her saniyenin tadını çıkarıyormuş gibi. "Çok tatlısın."

"Lütfen." Ona doğru eğildim. Pozisyonlarımızın bu kadar hızlı değişmesinden dolayı zihnim kamçlandı.

"Yüzümü mahvet, tatlım. Seninle sıırsıklam olmak istiyorum." Amımı yiyişinde yavaş ya da alaycı hiçbir şey yok. Bütün suratı klitorisime sürtünüyor, dili cezalandırıcı bir ritim tutturuyor. Sızlanıyor ve inliyor, kaygan kalçalarımın arasında titriyor, kanepeye sürtünüyor.

"Siktir, Jas," diye tıslıyorum. Kalçalarımı kavırıyor, tüm vücudu kasılırken klitorisimi sertçe emiyor. Doruk noktam içime o kadar sert çarpıyor ki çığlık atmamak için kolumu ısırarak zorunda kalıyorum. Bacaklarımı onun etrafında kilitliyorum, zevk dalgaları içimde yuvarlanırken titriyorum.

Bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdığında hava pufları hassas tenime çarpıyor. Daha sormadan cevabı biliyorum ama yine de soruyorum. "Az önce kanepenin her yerine mi boşaldın?"

Dudaklarından bitkin bir kahkaha kaçıyor. "Evet, öyle yaptım." Neden bilmiyorum ama bu beni inanılmaz hissettiriyor. "Ama bir tek ben değilim."

"Şu anda hiçbir işe yaramıyorum," diye mırıldanıyorum. "O kanepesinin sorunun." Hafifçe gülüyor, tişörtümü giymeme yardım etmeden önce ayağa kalkıp boxer'ını çekiyor. Yarı yarıya düzeldiğimizde arkama geçti.

"Uyu, Trouble."

Onun sıcak göğsünde eriyorum, çoktan sürükleniyorum. "Neden Trouble?"

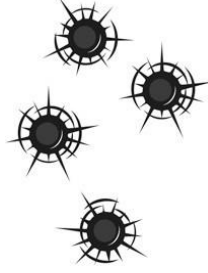
Sessizlik o kadar uzuyor ki, sesi kulağıma doğru gürlediğinde neredeyse uyuyacağım. "Çünkü sen kendime sahip olamayacağımı söylediğim her şeydin."

"Aferin oğluma," diye mırıldanıyorum, kendimi o kadar hafif ve mutlu hissediyorum ki saatler önce yaşadıklarımız neredeyse inanılmaz geliyor.

Ben dalıp giderken göğsü sessiz kahkahalarla titriyor.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

ALEXANDER

VOTKA BOĞAZIMI YAKIYOR. ÜÇ SHOT VE HALA YETERLİ DEĞİL

Damarlarımda dolaşan, bağırarak isteyene kadar içimi burkan öfkeyi köreltmek için. Dominic'in cesedi ayaklarımın dibinde bir yığın halinde yatıyor, kehribar rengi viskiyle karışmış kanı ithal İran halımın üzerinde birikiyor. Kafasını kırmak için kullandığım sürahi yan tarafına atılmıştı. Bruce köşede titriyor, gözyaşları acınası yüzünden aşağı akıyor. Dominic'in cesedine dönüp bakıyorum, varlığından iğreniyorum.

"Temizle şunu." Bruce olduğu yerde kalınca, bardağımı kafasının yanındaki duvara fırlatıyorum. "Şimdi!" Kardeşinin kanında kayarak ayağa kalkmaya çalışıyor. "Önce bana bir havlu getir."

"Evet, efendim." Acınası. Hüngür hüngür ağlaması beni deli ediyor. Banyomdan masama yeni bir havlu bırakıyor ve ben de titreyen ellerimdeki kanı siliyorum.

Her şey dağılıyor. Ev, Yuri, Mischa, hepsi bir gecede gitti. Ve bu beceriksiz piçler sadece olanları izledi. Hiçbir şey yapmadılar!

Telefonum çalıyor. NYPD ekranımı aydınlatıyor. Ön raporda gezinirken çalmasına izin veriyorum. Yüksek mevkilerde arkadaşların olması işe yarıyor.

Yangın kanıtların çoğunu yok etmiş ama hızlandırıcı izleri bulmuşlar. İki ceset. O çöplükteki mülk kayıtları doğrudan MechExpress'e götürüyor.

Sikeyim.

Ivan öğrenmeden bu işi halletmeliyim. Her şeyin nasıl boka dönmesine izin verdiğimi anlamadan önce. Onun hayal kırıklığını, öfkesini düşünmek,

Bruce'un da kafasını kirasım geliyor. Fairfax'in numarasını çeviriyorum, çalarken volta atıyorum.

"Ne?" Ses tonu haftalar önceki selamlaşmamızdan tamamen farklıydı.

"Soruşturma. Hallet."

"Peki bunu neden yapayım? Yeni Yıl'da adamlarının bana ödettiklerinden sonra-"

"Çünkü ben batarsam, sen de benimle birlikte batarsın." Sesimi hissettiğim tüm öfkeyle dolduruyorum. "Her kirli anlaşma, her hayırsever bağış. Kayıtlarım var, Harrison."

Hat sessizleşiyor. Sonunda iç geçirir. "Birkaç arama yapacağım. Ama Orlov? Bundan sonra işimiz bitti. Benden bir dolar bile alamayacaksın."

"Son "a bastım. Bitti mi? Öylece çekip gidebileceğini mi sanıyor? Kimse onunla uğraşamaz.

Ben.

Dudaklarımdan sert bir kahkaha kaçarken, tekrar masamın önüne oturdum. Bilgisayar. Bruce kardeşinin bedenini kaldırıp kapıya doğru sürüklerken ardında kıpkırmızı bir iz bırakır. Ne karmaşa ama. Onun beceriksizliği yüzünden uğraşmak zorunda kalacağım bir sorun daha.

"Ondan düzgünce kurtul," diyorum. "Yoksa sen de ona katılırsın."

Dominic'ten öğrenebildiğim detayları gözden geçiriyorum. Zihnim sürekli sarışını düşünmeye devam ediyor. Meydan okuma duygusu olan güzel kız. Bruce o gece onun birkaç bulanık fotoğrafını çekecek kadar akıllıydı. Hepsi bu. İşe yaramaz, yemin ederim.

Arama çubuğuna *Falin Sinclair* yazarken ellerim sabit. Görüntüler ekranımı dolduruyor. Bir haber makalesi, profesyonel vesikalıklar, Blake Hyland'la tanışmadan önceki hayatından kesitler. Ah, polis bir babası var. Ne kadar ilginç.

Şu Sinclair denen kız. İnşa ettiğim her şeyin yok olmasına yardım etti.

Bir teknoloji konferansında çekilmiş bir fotoğrafına züm yapıyorum. Saçları farklı, daha koyu ve mikrofona konuşurken bir omzunun üzerinden düşüyor, ama bu o. Ne kadar özgüvenli. Kontrollü.

Erkek arkadaşı izlerken onu kırmaktan zevk alacağım.

Kahramanı oynayıp o değersiz kızları kurtararak çok zeki olduklarını sanıyorlar. Ama başlarına gelecekler hakkında hiçbir fikirleri yok. Fairfax'in ya da amcamın kaynaklarına ihtiyacım yok. Bunu kendim halledeceğim.

Her ayrıntıyı hafızama kazıyarak daha fazla fotoğrafa tıklıyorum. Yakında, yüzündeki o kendinden emin gülümsemeyi sileceğim. Bütün arkadaşlarını öldüreceğim, Blake Hyland'ı sona saklayacağım.

Sonra onu Ivan'a hediye edeceğim. Sarışınlara karşı hep bir ilgisi vardı. Ona hala değerli olduğumu göstereceğim. Hala onun en değerli varlığı olduğumu.

"Efendim?" Bruce'un titreyen sesi düşüncelerimi böldü. "Tamamdır. Gidebilir miyim ve-ve..."

"Defol. Seninle işim bitti." Kafamı kaldırmadan el sallıyorum ona. Küçük bir Ohio gazetesinden özellikle ilginç bir makaleye göz gezdirirken gözlerim açılıyor.

Votkamin geri kalanını içiyorum, yanmanın tadını çıkarıyorum. "İşte bu tam da bulmam gereken şeydi."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

JASPER

BAM, BAM, BAM.

Biri içeri girmeye çalışıyor. Yerimden sıçıyorum, kafam karışıyor, kalbim aniden içeri daldığım için çarpıyor. Falin yanımda kıpırdanıyor, uykusunda mırıldanıyor ve kanepeyi en lezzetli şekilde nasıl kirlettiğimizi hatırlıyorum.

"Bakım!" derinden gelen bir ses. Kendimi toparlayamadan Leon kapıya doğru ilerliyor, çekip açıyor ve beni rüya aleminden uyandırma cüretini gösteren her kimse onu selamlıyor.

Sersemlemiş gözlerle, ellerinde merdiven ve alet çantası taşıyan iki adamın Leon'dan aldıkları talimatlarla aceleyle odaya girişlerini izliyorum. İlki duruyor, gözleri Falin'in battaniyenin üzerine uzanmış çıplak bacağına takılıyor. "Gözlerini kaçırmak istemiyorsan, harekete geçsen iyi olur," diyorum. Bakışlarını kaçırıyor ve bir özür mırıldanıyor. Şaka yaptığımı göstermek için sırtıyorum ama açıkçası gözlerini almaktan çok daha kötüsünü yapabilirdim.

Falin'in üzerine tırmanarak işemeye gidiyorum, delice sabah odunumla mücadele ediyorum. Dikkatim o kadar dağınık ki sifonu çekemediğimizi neredeyse unutuyorum. Diş fırçamı kurup birinin burada bıraktığı su şişesinin kapağını açarken, dudagımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum, hâlâ Falin'in tadını alıyorum. Keşke dişlerimi fırçalamak ya da yıkanmak zorunda olmasaydım. Benim için sırlıslık oldu, sanki bu onun işiymiş gibi yüzümü ıslattı. Dudaklarımı her ıslattığımda bunu hatırlamak istiyorum ama kokuşmuş nefesimle etrafta dolaşamam.

Banyodan çıktığımda iki işçi kapıdan çıkıyordu. "Hangi cehenneme gidiyorlar?" Arkalarından kapıyı kilitleyen Leon'soruyorum.

Omuz silkiyor ve yorgun bir iç geçiriyor. "Görünüşe göre parça sipariş etmeleri gerekiyor."

"Otuz saniyeliğine buradaydılar. Bunu nasıl bilebilirler?" Falin'e bakıyorum, hâlâ bir yatak odası olmadığı için kendimi kötü hissediyorum. Gerçi kanepeyi hem gerçek hem de mecazi anlamda kendimizinmiş gibi sahiplenmişiz gibi görünüyor.

"Tesisatçılıktan anlasaydım kendim tamir ederdim," dedi.

Gözlerinin altındaki gölgeleri ve omuzlarının çöküşünü fark ediyorum. "Hiç uyuyabildin mi?"

"Bir ya da iki göz kırpma." Gözlerime bakmıyor, bu yüzden bunun bir yalan olduğunu tahmin ediyorum. "Bu sabah ben dışarıdayken babam aradı. Şehirdeymiş ve biraz 'baba-oğul kaynaşması' yapmak istiyormuş."

Mutfağın yarısında durdum. "New York'ta mı?" "Şehirde derken bunu kastetmiştim."

Bu kadar zavallı olmasaydı, her şeyi bildiği için ona bok verirdim. Babası İngiltere'nin en büyük hıyarı ödülünü kazanabilirdi. "Özür dilerim, dostum. Onu başından savabilir misin?"

Bir yandan dinlerken bir yandan da kahve demlemek için gerekenleri alıyorum. "Keşke öyle olsa, ama yolumuzun kesilmesini istemiyorsak, onun kışını öpmeye devam etmem gerekiyor."

Kahve makinesinin tıslaması kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyor. "Ne kadarlığına gidiyorsun?" En son babasıyla "akşam yemeği" için buluşmak zorunda kaldığında üç günlüğüne gitmişti ve her iş arkadaşına değerli bir at gibi gösterilmişti. Ancak hiçbir şey gerçeklikten daha uzak olamazdı. Leon hiçbir zaman babası için yeterince iyi olamayacaktı. Leon onu tamamen dışlayana kadar, adam onu her zaman ve kim bilir daha nelerle didik didik edecektir.

"Bu sefer beni manipüle etmesine izin vermeyeceğim. Sadece akşam yemeği, o kadar. Çok fazla şey yaşıyoruz." Önce kahvesini dolduruyorum, dolaptan kremasını alıyorum ve ikisini de ona doğru kaydırıyorum.

"Desteğe ihtiyacın olursa, hemen geliyorum."

Başını sallıyor, fincanından yükselen buharı izliyor. "Biliyorum."

Daire kahve kokusuyla canlanıyor sanırım. Blake ve Damon odalarından çıkıyor, dinlenmiş ve zinde görünüyorlar. Dakikalar sonra Kayla ve Mischa'nın kapısı açılıyor ki bu mükemmel bir zamanlama. Bir tişört ve eşofman almak için içeri giriyorum, geri döndüğümde Falin'i kanepede otururken buluyorum, battaniye kucağını örtüyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve nefesinin nasıl kesildiğini anlıyorum. Ona o kadar aşığım ki, bu çılgınlık. Blake'e takıntılı olduğu için Damon'ın taşaklarını patlattım.

aylar önce, ve işte buradayım, bir bakıştan sonra sersemlemiştim.

"Konuşmamız gerek." İkimiz de Blake'in sesine doğru dönüyoruz ve onu Mischa'nın önünde dururken görüyoruz. Belli ki üzgün ama dik duruyor. Onunla gurur duyuyorum. "Dün gece çok fazla şey oldu ve belli ki susuz kalmıştın ve... Orada ne halt ediyordun Mischa? Bize her şeyi anlat."

Dairedeki herkesin gözleri onun üzerindeyken, Mischa'nın yüzü kıpkırmızı oluyor. Yüzünün parçalanmaya başladığını görebiliyorum ve saniyeler içinde banyoya koşup kapıyı kapatıyor.

Damon elini saçlarının arasından geçirerek, "Siktir," der. Blake'in omzunu sıkar ve ön kapıya doğru yönelir. "Bir sigara içmem lazım. Hemen döneceğim."

"Konuşmak istememesini anlayabiliyorum," diyor Kayla, beni şaşırtarak. O ilk geceden beri oldukça sessizdi. Özgüveninin bir kısmı geri geliyor olmalı. "Onu tanımıyorum ama o da benimle aynı durumdan geldiyse zamana ihtiyacı olacaktır."

Blake başını sallayarak Falin'in yanındaki kanepeye çöktü. "Bunu anlıyorum ama onunla durum farklı. O daha ilgili."

Falin, "Ayrıca, ondan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde alabileceğimiz her türlü bilgiyi almamız gerekiyor," diye ekliyor.

"Belki benimle konuşur," diye teklif ediyorum. Falin bana sert bir bakış fırlatıyor. "İnsanlar bana bir şeyler anlatır. Bilmiyorum, sanırım bu benim cazibem." Bunun üzerine Falin ve Blake homurdandılar. "Denemeye değer."

"Devam et," diyor Blake. "Bana iyilik yapıyorsun, çünkü ona bakmaya bile zor dayanıyorum. Brennan..." Sesi kesik kesikti. Falin onu kucağına çeker.

"Git," diyor Leon. "Bak bakalım onu konuşturabilecek misin?"

Buzdolabından soğuk bir şişe su alıp banyoya gidiyorum ve hafifçe kapıyı çalıyorum. "Hey, ben Jasper. İçeri girebilir miyim?"

Cevap yok.

Bir an bekledim. Aynı şey olmadığını biliyorum ama ailem bana Bailey'nin kaçırıldığını söylediğinde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. İnsanlarla bu konuda nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Her düşüncem korku, öfke ve kederden oluşan karışık bir karmaşaydı. Mischa'nın babası hakkında ne bildiğinden emin değilim. Tüm bu olanlarda o da bizim kadar masum olabilir. Bazı nedenlerden dolayı, ona şüpheyi yaklaşmak istiyorum.

Kapıyı tekrar çaldım. "Sana kızgın değilim. Sadece konuşmak istiyorum."

Sonunda gözyaşı lekeli yüzünü görmeme izin verecek kadar kapıyı araladı. Yavaşça iterek açtım ve içeri girdim.

"Bilmiyordum," diye ağlıyor. "Yemin ederim, hiçbir fikrim yoktu."

Sessizce hıçkırırken başı öne eğik. "Sana ne yaptılar?" Bu neredeyse cevabını istemediğim tek soru.

Bakışlarını karo zeminde tutmaya devam ediyor. "Diğerlerine yaptıkları kadar kötü bir şey değil. Beni güvende tuttu."

Kimi kastettiğini merak ederek başımı eğiyorum. "Kim yaptı?"

"Fark etmez. O artık gitti, ikisi de." Hayal kırıklığına uğramış bir halde çenesini eğerek bana bakmasını sağlıyorum. Şifreli yarım cevaplarla uğraşacak kadar bile uyumadım.

"Baban mı seni orada kalmaya zorladı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, kuzenimdi. Babam da olabilir, ama bilmiyorum."

Tamam, şimdi bir yere varıyorum. "Alexander?"

"Evet. O orospu çocuğu Brennan'ı öldürdü." Hıçkırıklarını tutarken dudakları titriyor.

"Öyle yaptı ve Blake'i de öldürmeye çalıştı," diye ekliyorum. "Benimle konuştuğun için sana kızgın olduğunu biliyoruz. Bilgi paylaştığınızı düşünüyordu. Neden böyle düşünsün ki?"

"Bildiğim gibi mi? O bir psikopat. Babamın işlerinin pek de yolunda gitmediğini biliyordum ama Brennan'la ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar kötü olduklarını."

Yüzünü inceliyorum. Bir insanın yalan söylediğini anlamakta Damon ve Leon kadar iyi değilim ama o samimi görünüyor. "Bize onlar hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Kayıp kız kardeşim hakkında bir şeyler biliyor olabileceğini düşünüyoruz." Gözleri irileşti. Cebimden telefonumu çıkarıp Bailey'nin bir fotoğrafına kaydırıyorum. "Onu hiç gördünüz mü?"

Fotoğrafı tarıyor, gömleğindeki gevşek bir iple oynuyor. "Hayır, o evdeki kızlardan biri değildi." İçimi rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir duygu kaplıyor. "Ama babamda olup olmadığını kontrol etmenin bir yolu var."

Neredeyse telefonumu düşürüyordum. "Ne dedin sen?"

Aylar önce onunla tanıştığımdan beri ilk kez gülümsüyor ve güzelliğı bir anlığına ortaya çıkıyor. "Umarım küreğiniz vardır."

Hepimiz kanepenin etrafında toplanmış pizza yiyor ve hareketli bir günün ardından hasret gideriyoruz. Leon hariç. Zavallı adam akşam yemeği için babasıyla buluşmaya gittiğinde perişan haldeydi.

Daha önce Falin ve ben Kayla'yı tren istasyonuna getirdik ve burada ailesiyle gözyaşları içinde bir araya geldi. O anı izlerken, yakında bir gün Bailey'i bulduğumuzda aynı deneyimi yaşayacağımız konusunda umutlu hissetmekten kendimi alamadım. Kayla'nın önünde yıllarca sürecektir bir iyileşme süreci olduğunu ve hayatının yakın zamanda normale dönmeyeceğini bilsem de, yardımlarımız sayesinde onu güvende görmek beni uzun zamandır hissetmediğim bir gurur duygusuyla dolduruyor.

Kapıları kırmak ve kötü adamlarla yüzleşmek bir şeydir, ancak Kayla gibi birinin hayatını geri kazanmasına tanık olmak, sonuna kadar görmek, bu tamamen başka bir şeydir.

"Mischa ile nasıl gitti?" Falin soruyor. "Bana mesaj attığında pek bir şey söylemedin." Oturduğumuzdan beri ben de aynı şeyi düşünüyordum ama soran kişi olmak istemedim.

"İyi geçti." Blake glütensiz pizzasından küçük bir ısırık alıyor.

"Tamam," diyor Falin, kelimeyi uzatarak. "Peki ne oldu?"

Damon pizzasına dokunmadı. Sorgulayan gözlerle ona doğru bakıyorum ama fark etmiyor. Blake'i izlemekle meşgul.

"Planladığımız gibi onu havaalanına bıraktık," diye cevaplıyor Blake.

Biz yemeğimizi çiğnerken sessizlik çöküyor. Kayla hakkında soru sormuyorlar, ki bu onlar gibi değil. Biramdan bir yudum alıyorum ve Falin'i boğazımı izlerken yakalıyorum.

Sonunda Damon sessizliği bozar, sesi öfkeyle doludur. "Ona paranı verdiğine hâlâ inanamıyorum."

Blake tabağını masaya bıraktı. "Bu benim param, ne istersem onu yaparım."

"Ama o parayı hak ediyorsun. Okul için ihtiyacın olacak."

Falin ve ben kahve masasının üzerinden göz göze geliyoruz, ikimiz de gerginliğin arttığını hissediyoruz.

"Kim bilir ne zaman geri döneceğim... eğer başka bir tıp fakültesine girebilirim."

"Bu saçmalık, tabii ki yapacaksın. Sen çok zekisin." "Madem kadar zekiyim, neden kararına saygı duymuyorsun?"

Boktan bir şekilde, bundan zevk alıyorum. Rüya çift de bizim kadar normal görünüyor. Bir ağız dolusu birayı daha yutuyorum ve onlar ileri geri konuşurken kanepede arkama yaslanıyorum. Falin'in yüz ifadesini görebiliyorum.

morph, patlamaya hazır uyuyan bir volkan gibi. Blake'in yardımına koşmadan edemez. Bu onun için imkânsız.

"Senin yardımını hak etmiyordu. Sana o şekilde davrandıktan sonra olmaz. Babasının kim olduğuna bak!"

"Ne yaptığım beni ilgilendirir! Eğer beğenmiyorsan-"

"Yemlikteki bebek İsa aşkına! Siz ikiniz iki saniye durur musunuz?" Falin bağırır. İkisi de sessizleşir. Derin bir nefes alır

-Kıçlarını elleriyle onlara teslim etmesi gerekecek. Keşke bir kase patlamış mısıрім olsaydı. Ama biramı bitirmekle yetineceğim. "Damon, Blake bir yetişkin ve sen onun bakıcısı değilsin. O azgın diři şeytana yardım etmek istiyorsa hiçbirimiz onu durduramayız. Blake, tabii ki senin akıllı kıçın tıp fakóltesine girecek. Sakın kendini aşığılamaya kalkma! Ve Tanrı aşkına, bize ne olduğunu anlat!"

Falin konuşmayı keserken göğsü en ateşli şekilde kabarıyor. Sessizliği iyi yerleştirilmiş yavaş bir alkışla bozuyorum. Bana üç çift ters ters bakan göz kazandırıyor ama yavaşça alkışlamanın bir zamanı varsa, o da tam o andı.

"Bıçağım nerede?" Blake mırıldanıyor, bakışları en sevimli kaş çatmaya dönüşüyor.

"Yatak odasında. Getirmemi ister misin?" Damon cevap veriyor. Yine ona aşk dolu gözlerle bakıyor, eli onun kalçasında.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Bıçaklamaya gerek yok, sadece gerginliği azaltıyorum."

Falin iç çeker, gözlerini devirir ve başını sallar. "Bekliyorum. Siz onunla birlikte ayrılmadan önce bir cesedi kazmaktan bahsetti. Bizi burada asılı bırakamazsın."

Blake sonunda yumuşar. "Onun için bir miktar para çektim ve New York'a asla geri dönmemesini söyledim. Yeni bir yerde yeniden başlamasını. Ondan nefret ediyorum, tabii ki ediyorum. Ama Brennan'ın bir parçası onu seviyordu. Sevdiğini biliyorum. Ve bana anlattıklarına bakılırsa, son birkaç aydır işleri hiç de kolay değilmiş."

"Elimde Bailey'ulaşmamı sağlayacak bilgiler var' mı?" diye sordum. "Onu güvenli bir şekilde havaalanına götürme sözümüzü yerine getirene kadar bana ayrıntıları söylemedi."

Damon elinin tersiyle bira damlasını silerken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Bununla başlamalıydık. Çok kızmıştım. Görünüşe göre Orlova'nın evde bir erkek arkadaşı varmış. Kuzeninın adamlarından biri."

"Onun bir tipi var," diye mırıldandı Falin. Blake ona hançerlerini fırlatıyor.

"Özür dilerim."

"Her neyse, bize adını söylemediği bu adam ona yardım ediyordu. Kuzeninden kaçmak için bir plan yapıyordu, birlikte kaçacaklardı. Orlov'a şantaj yapmak için bir flash bellek çalmış. İçinde ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama tüm kurbanların bilgilerinin olduğunu düşünüyordu. Şu Yuri denen adam neler olduğunu anladı ve onu öldürdü. Onu caddenin karşısındaki tepeye gömmüş. O flash bellekle birlikte gömüldüğüne yemin ediyor."

Bu bilgiyi özümseyerek sessizce oturuyoruz. İlk konuşan Falin oldu. "Yani, belki de var olan ya da olmayan bir flash belleği almak için dondurucu soğukta, tam yeri belli olmayan bir cesedi kazmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Damon omuz silkiyor. "Evet, bu her şeyi ."

Falin birasından bir yudum alır ve sırtır. "İmzala beni"

BÖLÜM YIRMI ALTI

FALIN

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRAYI HAZIRLIK YAPARAK GEÇİRDİK. KİM BİLEBİLİRDİ Kİ Manhattan'da kürekleri indirmek bu kadar çileli olabilir miydi? Leon'un hâlâ babasıyla kalmasıyla, dördümüz ölü bir adamı bulmak için Bronx'a geri döneceğiz.

Jasper, "Dükkândan bu kürekleri taşıırken karşılaştığım bakışlar," diyor. "Sanki herkes birini gömmek üzere olduğumu sanıyordu."

Botlarımla işimi bitirirken sırtıyorum. "Yani, yanlış değiller." "Bir cesedi gömülü olduğu yerden çıkarıyorum. Arada fark var." Ayağa kalktığımda Gözleri üzerimde geziniyor. "Bunun içinde yeterince sıcak olacağına emin misin?"

O da siyah tokalı eteğim, taytım ve bacak ısıtıcım. "İyi olacağım, baba."

Kahretsin. Kelime ben yakalayamadan ağızımdan kaçtı.

"Baba?" Kaşlarını kaldırıp mesafeyi kapatıyor. "Ya da... Baba?"

Seksi sesini kullanmasından nefret ediyorum. Beni hep tahrik ediyor ve yemin ederim o da bunu biliyor.

"Kesinlikle baba." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir santim kadar yaklaşıyorum ve parmağımı şakağından çenesine doğru izliyorum. "Babalık hak edilmeli." Boştaki eliyle beni kendine doğru çekiyor ve ben bir karşı koyuyorum.

"Şımarıklık yapmaya devam edersen sana ne olacağını gösteririm," diyor kalın bir sesle.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Damon kapı aralığından kıs kıs güler.

Geri adım atmaya çalışıyorum ama Jasper belimi sıkıca kavırıyor, gözleri beni hazırlıksız yakalayan bir yoğunlukla gözlerime kilitleniyor. Sanki oyun oynamayı bırakmış ve tam olarak ne istediğini biliyor.

Blake telefonuna odaklanmış bir halde Damon'ı takip eder. "Umarım yeterince sıcak giyinmişimdir. Yine de şu HotHands şeylerini bulduğuna sevindim." Kısa bir süre durdu. "Oh."

Dudağımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum ve Jasper'ın bu hareketi nasıl izlediğini fark ediyorum. Sıcak... çok sıcak. "Gitmemiz gerek," diyorum sonunda. Beni yavaşça bırakıyor ve uzaklaştığında vücudunun benimkine değmemesi bir sızı bırakıyor.

"Fal, bunun içinde donacaksın. Pantolonun nerede?" Blake soruyor, her zaman bir bakıcı gibi.

Omuz silkiyorum, bilerek Jasper'a bakıyorum ve sesime ima katıyorum. "Kirlî." Gözlerinin karardığına yemin edebilirim.

Blake bir kürek kapıp başını sallıyor. "Keşke Lee de burada olsaydı. Onsuz kendimi kötü hissediyorum."

"Lanet olası babası," diyor Damon. "Bir süreliğine gideceğini biliyordum. Her zaman olur."

"Daha önce mesaj attı," diyor Blake. "İyi olduğunu ve döndüğünde bize söyleyecek bir şeyi olduğunu söyledi."

"Sana mesaj attı ama bana atmadı mı?" Jasper diyor ki. "Kaba."

Blake sırtıyor, hepimizi parmağında oynattığını çok iyi biliyor. "Bize şans diledi. Bir şey bulursak ona mesaj atmamızı söyledi."

"Arabada metal dedektörü mü var?" Jasper'a sordum.

Başını sallıyor. "Her şey hazır. Hadi gidip Rus buzlu şekerimizi bulalım."

Yemin ederim.

Tepenin yakınına park ettiğimizde güneş gökyüzünü altın tonlarına . Jasper ve Damon'ın geçen gece çıkardıkları yangın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim, buraya dönmeyi daha iyi düşünebilirdim. Bütün bunlar büyük bir kumar zaten. Mischa'ya bir saniye bile güvenmiyorum. Onu Paris'e giden birinci sınıf bir uçakta şampanya içerken ve bizi nasıl boşa kürek çektiğine gülerken görebiliyorum. Ya da daha uygun bir ifadeyle, ölü bir kazın peşine.

Ama doğruyu söylüyor olma ihtimaline karşı, parmak uçlarının uyuştğu ve ayaklarının üşüdüğü bir geceye değer.

Evdeki hasar tahmin ettiğimden de kötüydü. Tutunduğu küçük yapı da yok olmuş, yerini bir evin kömürleşmiş kemikleri almış. Güzel.

Kurtulduk. Umarım orada yaşananların anısı da onunla birlikte yanmıştır.

"Blake'le birlikte aramaya gideceğim," diye teklif ettim. "Metal dedektörünü kullanabiliriz."

Damon ve Jasper bir çift çizgi film kötü adamı gibi birlikte gülüyorlar. Gerçekten çok garip. Damon dönüp arka koltuktaki bize baktı. "Kesinlikle olmaz."

Blake elimi sıktı. "Ona katılmak zorundayım, Fal. Kızlarla vakit geçirmeyi sevmediğimden değil ama kazma işini erkeklerin yapması gerekiyor."

Alay ediyorum. "Biz güçlüyüz. Kendimiz kazabiliriz."

"Evet, sana iyi eğlenceler," dedi arka koltuktan kayarak. Jasper'ın beni simit gibi büküğü arka koltuktan. Açık kapıdan arabanın içine esen soğuğa rağmen yanaklarım ısınıyor.

Jasper koltuğu çeviriyor, böylece yolcu tarafından çıkabiliyorum, ayağa kalkarken sırtıyor. "Sen el işlerini yaparken ben ay ışığının ve temiz havanın tadını çıkaracağım. Önce biraz esnesen iyi olur."

"Hatırlattığın için teşekkürler. Sana güzel manzaralı bir mezar kazacağımdan emin olabilirsin," diyorum.

Beni göğsüyle arabanın kapısı arasına hapsediyor, başını sadece benim duyabileceğim şekilde eğiyor. "Dikkatli ol Bela, en son beni yerin dibine sokmakla tehdit ettiğinde seni dilimde parçalamıştım."

Dik duruyorum, parmaklarımı yanaklarından boynunun yamacına doğru gezdiriyorum. Nefesi kesiliyor ve göz bebekleri etrafımızda uzanan gölgeler gibi büyüyor. Boğazına ulaştığımda, elim bir yaka oluşturuyor ve hafifçe sıkıyor. "Komik, çaresiz olanın sen olduğunu hatırlıyorum." Vücudunu sertçe ittiğimde nabızı avucuma çarpıyor.

Bagajdan bir kürek ve el feneri alırken Jasper'ın bakışları tenimi yakıyor. Son sözü söylemeyi seviyorum ve o da bunu biliyor.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda, bir şey bulacağımız konusunda daha da az iyimserim. Alan tüm bloğu kapsıyor - kesinlikle bin fitten fazla. Her yere dağılmış kayalar, ağaçlar ve ölü dallar var. Sanki buradan geçen tek canlı geyik ya da sincaplarımış gibi görünüyor. Zemin kaskatı donmuş olacak.

Damon ve Blake çok sinirlenmiş görünmüyor. Damon sağ tarafı işaret ederek, "Biz bu tarafı alacağız," diyor. "Önce metal dedektörünü ister misiniz?"

Blake yeni oynacağı olan bir çocuk gibi ona tutunuyor. Bunu ondan almamın imkanı yok. "Hayır, değil. Sadece birilerinin olduğu yerlere bakacağız."

kazıyordum."

"Tamam, bir şey bulursan bizi ara." Blake'in eline uzanır ve ters yöne doğru gitmeye başlarlar.

Jasper kollarını başının üzerine uzatarak imalı bir şekilde inliyor. "Sen önden git. Ben bir adım geride durup manzaranın tadını çıkaracağım." Boştaki elimi kalçama koyup ona ters ters bakıyorum. "Yıldızları kastetmiştim... Tanrım, kadın, şimdi ukala olan kim?"

"Gözlerini yerden ayırma, kışkımdan değil," diyorum neredeyse anında bir kayaya takılıp düşerken.

Jasper'ın eli dışarı fırlıyor ve beni belimden yakalıyor. "Kendi tavsiyene uymalısın."

Buna verecek bir cevabım yok.

Yürüyoruz, yürüyoruz ve biraz daha yürüyoruz. El fenerimi yere tutarak, yersiz görünen her şeye ekstra dikkat gösteriyorum, ama gerçekten, sadece bir rakunun ödünü koparmayı başarıyorum.

"Onları arayıp metal dedektörüyle bir şey tespit edip etmediklerini öğrenelim mi?" Ben soruyorum. Sinirlenmeye ve üşümeye başladım ve Jasper sinir bozucu bir şekilde sessizleşti. Artık mırıldanmıyor bile.

"Bir şey bulurlarsa bizi arayacaklarından eminim." Küreğin ucuyla bir yığın sopayı dürtüyor ve altlarında buzla kaplı topraktan başka bir şey bulamayınca iç geçiriyor.

"Orada ne düşünüyorsun?" Durup bir ağaca yaslanıyorum ve küreğimi bırakıp soğuk ellerimi ovuşturuyorum.

Kirli bir kar yığınının gelişigüzel düzeltiyor. "Bir şeyler, önemli bir şey değil."

Tabii ki bana daha fazlasını kazdıracak. Bu gece fiziksel olarak kazmanın yanı sıra mecazi olarak da kazacağımı kim bilebilirdi ki? "İştahın nasıl?"

Kuru bir kahkaha atıyor. "Çok eğlenceli."

"Eminim." Sesimi yumuşatıyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, mavi irisleri ay ışığında parlıyor. "Sana teşekkür borçluyum, Trouble. Bir bağımlılığı başka bir bağımlılıkla takas ettim."

Hazırlıksız yakalandım ve nabzım hızlandı. "Ne demek istiyorsun?" Aramızdaki mesafeyi kapatırken ayakları kurumuş dallara ve ölü yapraklara çarpıyor. Bir kez daha onun sert bedenine hapsoluyorum, nefis sıcaklığı tenime işliyor.

Yavaşça, sanki camdan yapılmışım gibi, parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve çenemi kavıyor. "Gül kokun. O akıllı ağzın. Saklamaya çalıştığın nezaketin. Vahşiliğin." Sesi titriyor ve avuçlarını belime doluyor. "Ve Tanrım, vücudun. Görünüşünü sevmediğimi iddia edemem. Her santimin çok güzel. Doyamıyorum. Rüyalarım bile giriyorsun ve bu beni korkutuyor." Gözleri tekrar benimkileri buluyor, kırılmalıyla açılmış. "Yani evet, Trouble, sana bağımlıyım -her ne kadar muhtemelen her şeyi olduğu gibi bunu da berbat edeceğimi bilsem de."

"Jasper." Adı boğazımda düğümleniyor. Aklından geçen her düşünceyi anlamak, kendine olan güvensizliğine karşı savaşmak ve ona insanların ona verdiği değerden daha fazlası olduğunu göstermek istiyorum. Ama şu anda kelimeler yeterli değil. Yüzünü tutuyorum ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı yavaşça dudaklarına bastırıyorum.

Dudaklarımız buluştuğunda, fırtınadaki ilk şimşek çakması gibi, elektrik ve alev. Ellerimiz doymak bilmiyor, benimkiler onun saçlarında, onunkiler yüzümü okşuyor. Tadı sarhoş edici. Keklik üzümü ve baharat. Dilimi dudaklarının kenarına bastırduğım, umutsuz bir küfür savuruyor ve bana açılıyor. Dillerimiz önce nazıkçe sürtünüyor, ta ki ben onun ağzına doğru mırıldanana ve o öpücüğü derinleştirene kadar. Beni kaldırıyor ve vücudu beni ağaca yaslariken bacaklarımı etrafına sarıyorum. Sert aleti göbeğime çok lezzetli bir şekilde bastırıyor. İçimdeki her şey uzanıp onu çıkarmak istiyor, böylece beni bu ağaca karşı utanmadan becerebilecek.

Saçlarını çekiyorum, en ateşli iniltiyi ortaya çıkarıyorum. "Kahretsin bebeğim, tadın çok güzel."

Ben çenesini öperken o kıkırmı sıkıyor ve "Sen de öyle" diyorum.

"Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum," diyor nefesleri arasında.

Dudaklarını tekrar yakalıyorum ve bu sefer öpüşmemiz daha yavaş, daha derin. Birbirimizin her parçasını ezberliyoruz. Elleri beni daha geniş açıyor, parmakları göbeğime yaklaşıyor. Alt dudağını dişliyorum, ismimi inleyişini seviyorum.

"Tanrım," diye nefes alıyor ağzıma karşı, alnı benimkine dayanıyor. "Sen benim ölümüm olacaksın, Trouble."

"Mezarı ben kazacağım." Nefes nefese kahaaha atıp başımı ağaca yaslıyorum. Tekrar eğiliyor, boynumun yamacına öpücükler konduruyor ve sert uzunluğunu içime bastırıyor.

"Mutlu bir adam olarak öleceğim." Parmaklarımı saçlarına doluyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Karanlık ama öncekinden daha yumuşak, sanki söylediği her kelimede ciddiymiş gibi.

Şu anki görünüşü her şeyi sorgulamama neden oluyor. Ama onu kendime çekmeden, karanlıkta bir dal kırılıyor. Donup kaldık, gerçeklik üzerimize çöktü. *Hay sikeyim.*

Ormanlar. Kürekler. Ölü adam.

Vücudum çılgın atıyor ama beni tekrar ayağa kaldırması için elimle işaret ediyorum. "Biz..." Kürekleri işaret ediyorum.

Uzun bir nefes veriyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Evet, haklısın."

Kalçalarımı birbirine kenetleyerek ereksiyonunu çok da kurnazca ayarlamamasını izliyorum.

Ah, siktir et.

"Hey." Dönüyor ve ben de yüzüne uzanıp onu usulca öpüyorum. "Hadi şu cesedi bulalım, sonra belki başladığımız işi bitirebiliriz."

Cevap gülümsemesi saf neşe. "Tatlım, hayatımda hiç kazmadığım kadar hızlı kazacağım."

Birkaç saat hiçbir şey yapmadıktan sonra Blake aradı ve bu gecelik işinin bittiğini söyledi. Jasper ve ben bakışlarımızı değiştirip sessizce ikimizden birinin aramaya devam etmek isteyip istemediğini soruyoruz. de donduğumu ve açlıktan ölmek üzere olduğumu itiraf edecek değilim ama gözlerimle yalvaracak kadar da gururlu değilim.

"Onlarla arabanın yanında buluşacağımızı söyle," diyor.

Bir şeyler bulmak istediğini biliyorum. Hepimiz istiyorduk. Onu için sesime iyimserlik katmaya çalışıyorum. "Yarın seninle geri geleceğim. Bu bölge çok büyük, araştırmak birkaç gün sürer."

"Yapacak mısın?"

Sesi neden bu kadar şaşırmış geliyor? Birdenbire içimi bir sinir dalgası kaplıyor ama bu lanetli duyguyla savaşıyorum. Elini tutup parmaklarımı onunkilere doluyorum. "Elbette, belki öncesinde akşam yemeği yiyebiliriz?"

Lanet olsun, Jasper Shea'ya çıkma mı teklif ettim? Gerçek bir *randevu*, randevu?

Elimi sıkıyor ve cevap veriyor, sesi o kadar yumuşak ki donan bacaklarımı güçsüzleştiriyor. "Akşam yemeği ve ardından bir ceset kazmak. Ne kadar romantik."

Eve dönerken, aklıma geldi. Daha önce hiç bir erkeğe çıkma teklif etmemiştim. Takılmalar, evet. Onlardan bir sürü başlattım. Ama bu farklı hissettiriyor ve nedenini anlayamıyorum.

Birlikte pek çok çizgiyi aştık. Birbirimizi boşalttık. Bir adamı öldürdük. Tanrı aşkına, birbirimizin kollarında uyuyakaldığımız bile oldu. Peki neden bir restoranda onun karşısında oturma düşüncesi

midemin çıldırmasına neden olur mu? Sanki aramızdaki şeyi gerçek yapan şey yemekmiş gibi.

Blake'le konuşmam ve psikoloji ders kitaplarının yardımıyla bana teşhis koymasına izin vermem gerekecek. Ama şu anda, Jasper'ın aç gözleri arabanın vizör aynasında benimkilerle buluşurken, ondan daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum.

BÖLÜM YIRMI YEDI

JASPER

TEKRAR EDİYORUM BENİM YENİ MANTRAM TÜM YOL EV. YAPMA
LANET

Bunu fazla düşünme. Falin onun hakkında ne hissettiğimi biliyor. Sonunda bu duyguları ifade etmek inanılmaz bir histi. Aynı anda hem inanılmaz hem de korkutucu. O ilk gecenin anıları zihnimde canlandı. Daha önce hiç görmediğim kadar savunmasızdı ve bana daha önce birçok kez incindiğini söylüyordu. Beni iyilerden biri olarak gördüğünü.

Kahretsin, hala onun için öyle olup olamayacağımı bilmiyorum. İyi değilim... onun için çok çabalamış olsam bile. Fırsat varken hiç kimseyi becermedim.

Asla.

Falin ile, onun benim için geldiğini hissetmek fazlasıyla yeterliydi. Bunu hâlâ aklım almıyor. Ama Bailey alındığından beri ilk kez, hatta belki de hayatımda ilk kez, iyi bir şeyi hak ettiğimi hissediyorum. Gerçek bir şeyi. *Onu.*

Ve lanet olsun, onu hak etmesem bile, artık çok geç.

Söylediğim her kelimedede ciddiye dim.

O benim yeni bağımlılığım.

Bana açıkça defolup gitmemi söylemediği sürece, elimden geleni yapacağım.

Fazla düşünmeyin.

Vasat hamburgerler için DURUYORUZ, dördümüz de başarısız planlarımızın yarattığı hayal kırıklığının bizi izin vermemeye çalışıyoruz. Blake'in

Hepimizden daha zor. İnsanların içindeki iyiliği görmeyi o kadar çok istiyor ki, Mischa'nın bile. Hayat ona en güçlü insanı bile yıkacak kadar çok şey yaşattı ama o yine de umudunu koruyor.

Daireye vardığımızda Blake ve Damon iyi geceler dileyip odalarına giderken Falin ve ben orada dikilmiş birimizin bir şey söylemesini bekliyoruz.

"I-"

"İstiyor musun?"

Aynı anda konuşuyoruz. "Önce sen" diyor, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Yavru kediler o anda bacaklarımızın arasına girip yiyecek için miyavlıyorlar. Gülüyorum ve onları kucağıma alıyorum. "Şu kıpır kıpır yumaklarını besleyeyim."

"Keşke sıcak bir duş alabilseydim." Kollarını göğsüne doluyor. "Hâlâ üşüyorum."

"Bu boku yarın tamir etseler iyi olur, yoksa burası gerçekten kötü kokmaya başlayacak," diyorum.

"Deodorant için Tanrı'ya şükürler olsun. Neyse, ben gidip üstümü değiştireceğim. Film izlemek ister misin? Bir battaniyenin altında ısınmak?"

Kızları mutfağa sürüklüyorum ve bir kutu yemek açıyorum, sakın davranmaya çalışırken dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Bir film, ciddi bir şey değil. Fazla düşünmeye gerek yok. "Evet, tabii."

Gülümsüyor ve odasına gidiyor. İçten içe tüm pijamalarının hâlâ kirli olmasını umuyorum, çünkü o küçücük eteğin içinde olması akıl sağlığıma zarar veriyor.

Kızlar yemek yerken mutlu küçük cıvıltılar çıkarıyor ve ben tezgâha yaslanıyorum, zihnim dönüyor.

Buraya cehennem gibi seksi görünerek gelecek.

Kesinlikle sikişeceğiz.

Sonunda sikişeceğim.

Ama yapmalı mıyım?

Lanet olsun.

Bunu istiyor. Bunu istedi. Ben de istiyorum. Benim

neyim var böyle?

Jasper, küçük bir kaltak olmayı bırak. Bunu yüzlerce kez yaptın. Sikini amına sok. Bu kadar basit.

Kendimi o kadar kaptırmışım ki Leon adımı söyleyene kadar ön kapıdan girdiğini duymuyorum.

"Neden anevrizma geçiriyor gibi görünüyorsun? Blake'i çağırayım mı?"

"Lee? Bu gece döneceğini ."

Ayakkabılarını tekmeleyip çantasını kapının yanına bırakıyor ve günlerdir nefes almamış gibi iç çekiyor ki muhtemelen doğru. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Şey...

Falin odaya girdiğinde Leon'u görünce şaşırdı. "Hey, bu gece evde olacağını düşünmemiştik."

"Çok hoş karşılandığımı hissediyorum," diyor Leon kesin bir ifadeyle.

Falin ona sarılmak için acele eder. "Dur, demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Sorun değil, sadece kesinlikle bittim." Buzdolabına giderken yavru kedinin başını kaşır ve bir bira alır. "Kaçırdığım her şeyi anlat bana."

Falin ve ben bakıştık ama o "Evet, tamam. Hazır oradayken bana da bir tane al."

Bir gecenin daha bu apartmanda biri ya da bir şey tarafından engellenmesinin saçmalığı karşısında başımı sallıyorum. "Ben de."

BAZI İLAHİ MUCİZELERLE, ertesi gün Falin'i yalnız yakalamayı başardım. Leon bir paranın izini sürmek için bir program üzerinde çalışıyor ve Blake uyandığında kendini hasta hissediyor. Damon, Damon olduğu için, onun yanında kalmak istedi.

Bana uyar.

Yine de iyi olmayan şey, taşaklarımın düşebilecek kadar mavi olması ve Falin'in başka bir küçük etek giymiş olarak odasından zıplayarak çıkması.

Hay sikeyim.

Aslında beni deliliğin eşiğine getirmek için yaşıyor. Dünya rekortmenlerini arayıp yeni bir kayıtları olduğunu söyleyeceğim. Ben, göz sikmek için.

"Gitmeye hazır mısın?" Saçlarını ensesinden çekip dağınık bir topuz yapıyor. Bir köpek gibi dudaklarımı yalıyorum.

"Evet." Sesim çatlıyor. "Paltomu ister misin?" Kanepenin kolundan aldım.

"Ben iyiyim. Bugün hava neredeyse 60 derece. Bu çılgınca değil mi?" Başımı sallıyorum, sözlerini zar zor duyuyorum. Siyah kazağından fırlayan göğüslerinin kabarıklığına bakmakla meşgulüm.

"Fındık. Evet, kesinlikle." Siktir, robot gibi konuşuyorum. Botlarını almak için eğildi, eteği yuvarlak kışını zar zor örtüyordu. Külot mu giyiyor? Lanet olsun, sikim patlayacak.

"Fındık mı?" Gülüyor. "Birinin kirli bir zihni var."

"Gitmeliyiz," diyebildim. *Seni bu kanepeye o tatlı kışını sikmeden önce.*

"Neredeyse bitti. Sadece botlarımı bağlamam gerekiyor."

Tekrar eğilmesine fırsat vermeden yanına koşuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ben hallederim."

"Oh." Ayaklarını teker teker kaldırıyorum, titreyen ellerimle botlarını bağlıyorum. Buradan eteğini kaldırabilirim. Çılgılık atana kadar amını yalayıp yutabilirim. Sesini duyana kadar nefeslerim hızlı ve sık bir şekilde geliyor. "Jasper? Beni duydun mu?"

Gözlerimi kırpıştırarak boğazımı temizliyorum. "Ne?"

Yine gülüyor. "Boş ver. Hadi gidelim."

Yolda giderken, düşüncelerimi bastırmak için müziğin sesini sonuna kadar açıyorum. Gerginliğimi azaltacak bir şey için neler vermezdim. Sağlıklı bir doz boğa sakinleştiricisi gibi bir şey işimi görürdü.

Saat henüz erken olduğu ve ikimiz de aç olmadığımız için doğruca tepeye gitmeye karar verdik. Biraz bastırılmış enerjimi boşaltmak için lanet olası bir köstebek gibi kazmaya başlamak üzereyim.

Aynı sokağa, ama bizim bölgeye daha yakın bir yere park ediyorum ve Falin'in kapısını açmak için atlıyorum. Bana yan gözle bakıyor, sanki benim yerime kimin bir kapsül insanı koyduğunu anlamaya çalışıyor. "Neyin var senin? Sabahtan beri iki kelime bile etmedin."

Başımı sallıyorum ama sanki The Sims'teki bir NPC'ymişim gibi mekanik ve zorlama görünüyor. "Hadi kürekleri alalım."

Gündüz vakti olduğu için etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ediyorum. Güneşli bir kış günü için garip bir şekilde sessiz. Uzaktaki bir arka bahçede oynayan çocuklar ve havlayan köpeklerden başka bir şey yok.

Bir gece önce işaretlediğimiz noktaya ulaştık ve hemen işe koyuldum, küreğimi kullanarak etrafı kurcaladım.

"Gündüz vakti bu çok daha kolay." Nereyi kazdığına bakmak için döndüğümde onu yine eğilmiş, taşları oynatırken buluyorum. *Lanet olsun.*

Arabada çaldığım Pierce The Veil şarkısını mırıldanıyor, kırılma noktama beş saniye kaldığımın farkında değilmiş gibi davranıyor. Derin bir nefes alıyorum ve birkaç adım uzaklaşıp, sık gibi görünen kabarık bir buluta bakıyorum. Freud'un şu anda bana kesinlikle söyleyecek bir şeyleri olurdu.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Odaklanmam gerek. Bir yer bulup kazmalıyım.

"Jas?" Falin'in beni buraya kadar takip ettiğini fark etmeden sığıyorum. Elini sırtımda gezdiriyor ve tam kıkımın üzerinde duruyor. "Burada bir şey mi buldun?"

"Uh, evet. Bilmiyorum. Belki."

Alanın etrafında dönmeye devam ediyorum, ama Falin her hareketimi gölgeliyor - sürekli bana dokunuyor. Parmakları sırtımdan aşağı kayıyor, kolumda dans ediyor, elime sürtünüyor. Her dokunuş beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor. "Çok kaskatı kesilmişsin, Jas."

Ha! Keşke bilseydi.

Arkamdan kayıyor, omuzlarımda çalışmak için ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor. Parmak uçları saçlarımı okşuyor ve benden bir inilti kaçıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp ondan geriye doğru sayıyorum, o eğildiğinde nefesi kulağıma geliyor. "Rahatla."

İşte bu .

Küreği yere atıyorum ve dönüp ona bakıyorum. Göğsüm kabararak homurdandım, "Hemen ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor, sanki tam da beklediği şey gibi. , kasıtlı hareketlerle dönüyor ve belinden eğilerek bana kalçalarının mükemmel görüntüsünü veriyor. Kendi ellerim gibi bile hissetmediğim ellerimle pantolonumun düğmelerini açmaya başlamıştım bile. Elleri ve dizleri üzerinde, sırtını bir kedi gibi kamburlaştırıyor. "Böyle mi?" diye soruyor, sesi alıştırılmış bir masumiyetle dolu.

"Aynen böyle. Sakın kıpırdama, Trouble." Sikimi çıkardım, elimi şaftımda gezdirdim. Tanrım, hiçbir şeyi onu istediğim kadar çok istememiştim. Bu sefer hazırlıklı geldim. Prezervatif takıp arkasında dizlerimin üzerine çöktüm. "Şu haline bak, iyi bir sürtüğ gibi benim için ellerinin ve dizlerinin üzerinde duruyorsun."

Eteğini kaldırdım ve altına bir şey giymediğini gördüm. Biliyordum amına koyayım. "Lütfen, Jasper."

"Sikime hazır olsan iyi edersin." Parmaklarımı amcığımda gezdiriyorum, ne kadar ıslak ve hazır olduğunu görünce inliyorum. "Bunu istiyordun, değil mi? Benim için çok ıslaksın."

Bana bakmak için dönüyor, gözleri boyuma indiğinde nefesi kesiliyor. "Evet, sık beni, lütfen."

Bir saniye bile beklemeden kalçalarını sertçe kavıyorum ve içine giriyorum. Sessiz bir dua etmek zorundayım çünkü lanet olsun, inanılmaz hissettiriyor.

Bir aziz. Bir melek. Lanet bir tanrıça.

"Aman Tanrım. Siktir... Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor ve ben bitiyorum. İçimde hiçbir kısıtlama kalmadı. Kendimi desteklerken dizlerim eriyen karın içine batıyor, kıcını o kadar sert kavıyorum ki iz bırakacağımı biliyorum. Onu santim santim doldurmadan önce, ıslak sıcaklığını kaybedince inleyerek sonuna kadar çekiyorum.

"Beni çok iyi alıyorsun, bebeğim." Cezalandırıcı bir hızla içeri ve dışarı pompalayarak, sikimi boğuyor. Sesler çıkardığımı biliyorum - inilti, inlemeler, nefesimin altında küfürler. Kahrolası gözyaşları gözlerimin kenarını kaplıyor. "Amin mükemmel. Hayal ettiğim her şey. Asla ayrılmak istemiyorum."

Onun cevap veren inlemeleri etrafımızdaki açık havayı doldururken, dudaklarımdan dualar gibi kelimeler dökülüyor.

Tekrar çekiyorum ve tam avuç içimle kıcına şaplak atıyorum, kırmızı bir iz belirlediğinde tekrar sokuyorum. "Bu kıçla bana günlerce işkence ettin, değil mi? Yakında seni burada sikeceğim."

"Evet, lütfen... evet." Bana doğru geri çekiliyor, son hamleyi yapıyor ve herkesin duyabileceği şekilde zevkini inliyor.

Yaklaştığımı biliyorum. O karıncalanma omurgamdan taşaklarıma doğru yayılıyor. Bir elimi boynuna dolayarak onu dizlerinin üzerine çekiyorum ve sikimin üzerine oturtuyorum. Onu nazıkçe sıkıyorum, kontrolü seviyorum. Uzun zamandır bana eziyet ediyordu, tam da ihtiyacım olan şey buydu. "Klitorisini ov bebeğim. Benim için gel."

Bir elim boynunda, diğeri belinde, sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplaması için ona rehberlik ederken, o parmaklarını becerirken ben de içine giriyorum. "İşte böyle. Daha sert, bebeğim. Çok yaklaştım." Vücudu titrerken amcığı etrafımda kenetleniyor. "Siktir, Falin." Tüm vücudum kasılırken kulağına karşı inliyorum. O kadar sert boşalıyorum ki neredeyse bayılıyorum. "Lanet olsun. Tanrım, bebeğim."

Avuç içimi boğazında ve göğsünde bana yaslanıyor, ikimizin de nefesleri kesiliyor. Boynunu öpüyorum, cevap veriyor

Memnuniyet uğultusu şimdiye kadar duyduğum en iyi ses.

"Ben değişmiş bir adamım," diyorum ağır nefesler alarak. "Sen ve o küçük eteklerin beni öldürecek. Umarım vücudundaki her bir deliği doldurmama hazırsındır, Trouble, çünkü bana mahkumsun."

Kısık ve hırıltılı bir sesle gülüyor. "Hayır, sanırım şimdi iyiyim."

Onu kucağıma , sikim dışarı çıktı ve omzuma attım. "Oh, öyle mi?" Kıçına vurarak söylüyorum. "Artık çok geç. Eğer bir günü daha içinde olmadan geçireceğimi düşünüyorsan, yanılıyorsun." Sırtımı tokatlıyor, omzuma doğru kıvranıyor ama ben acele etmiyorum, kollarımda hissettiklerini seviyorum. Sonunda onu yere bıraktığımda, içime çekmek için duruyorum. Kızarmış yanakları, o vahşi dumanlı gözleri, göğsünün hızlı nefeslerle yükselişi. Onunla ilgili her şey mükemmel. Sırtını sert ağaç kabuğuna yaslayıp vücudumla onu oraya sabitliyorum. "Buraya gel."

Gülümsüyor ve göğsüm sıkışıyor. Onu ilk kez öpüyormuşum gibi öpüyorum. Sanki dudakları damarlarımda dolaşan her zehrin panzehiriymiş gibi. Onu açlıktan ölüyormuşum gibi öpüyorum. Ve Tanrım, öyleyim. Ruhuma yeniden hayat verdi ve ben asla doyamayacağım.

Durmazsam tekrar içine girmek zorunda kalacağımı bilerek uzaklaşıyorum. "Bu..." diye devam ediyor eteğini düzeltirken.

"İnanılmaz." Bitiriyorum.

Falın saçını düzeltirken ben de kürekleri aldım. Daha sonra gelmeyi önermek üzereydim. Çizburger ve bira kulağa harika geliyor. Ama gözlerim birkaç metre önümdeki bir noktaya takılıyor. Soluk tende bir çürük gibi göze çarpan koyu bir leke.

O da aynı anda fark etmiş olmalı. "Lanet olsun, bu-" "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

FALIN

"LANET OLSUN!" JASPER'IN KÜREĞİ SERT BİR ŞEYE ÇARPTI VE İKİMİZ DE Donuyorum. Omuz kaslarım kazmaktan yanıyor ama dizlerimizin üzerine çöktüğümüzde adrenalin devreye giriyor.

Kusmadan önce geri çekilip çukurdan uzaklaşıyorum. İşte oradaydı. Mischa'nın erkek arkadaşı, vücudu soğuk toprak tarafından korunmuş. Jasper yırtık pırtık kotunun ceplerini hızla ararken onun boş yüzüne bakmamaya çalışıyorum. Elini kaldırdığında, elinde küçük bir flash bellek tutuyor, şok olmuş bir şekilde küfürler savuruyoruz.

"Yalan söylemiyordu," diye nefes alıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Yalan söylemiyordu." Jasper cesetten uzaklaşır, donmuş bir halde elindeki diske bakmaktadır.

Duygular ikimizi de aynı anda etkiledi. Rahatlama ve şaşkınlık o kadar keskin ki, inanmakta güçlük çekiyorum.

Bir an arabaya bakıyor, bir an sonra beni yere yatırıyor, ağzı ağzımda, çaresiz bir yoğunlukla beni öpüyor.

Sırt üstü yatıyorum, o içime girerken bacaklarım beline dolanıyor. Ben tırnaklarımı sırtına geçirirken o dilimi ağzına alıyor. Vahşi ve ilkeliz, soğuğu, kiri ya da ortaya çıkardığımız cesedi umursamayacak kadar o ana kapılmışız.

"Başardık bebeğim," diye mırıldanıyor Jasper boğazıma karşı. Dudaklarımı tekrar yakalamadan önce boynumu emiyor.

Daha yeni sevişmiş olmamız ya da günün ortası olması umurumda değil. Çılgın ellerle ona uzanıp pantolonunu yırtıyorum. Ele geçirilmiş iki ruh gibi başımız dönüyor ve aklımız başımızdan gidiyor.

"Tanrım, şu an çok ateşlisin." Adımı inletene kadar sikini sıkıyorum. "Sana ihtiyacım var." Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, kıcını sert ve sert tutuyorum, kaygan horozu amımı çentikleyene kadar yaylanıyorum.

Prezervatif için durmam. Pervasızca ama umurumda değil. Bu duygu çok çiğ. Çok heyecan verici. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyorum, siki kıvrımlarımın arasından kayarken inleyerek. "Becer beni bebeğim. Lütfen."

Cevap niteliğindeki hamlesi tam da ihtiyacım olan şeydi. Adımı inliyor, içime pompalıyor, soğuk zemine karşı cezalandırıcı bir hızla beni beceriyor. Çılgınca ve sınır tanımadan. "Lanet olsun, Trouble."

"Evet! Oh, Tanrım. Daha sert." Kalçalarımı kaldırıyorum, itişine itişle karşılık veriyorum.

Tırnaklarım derisine batıyor.

"Çok mükemmelsin." Tenlerimiz birbirine çarpıyor ve çığlıklarımız aşağıdaki yoldan gelen uzak trafik seslerine karışıyor. Burada böyle açıkta olduğumuzu bilmek beni damlatıyor. Ağzını yalayıp yutuyorum, ona çaresizliğimi ve ihtiyacımı gösteriyorum.

İçimde basınç arttıkça daha hızlı hareket ediyor. "Geliyorum. Sakın durma."

Gerginleşiyor ve titriyoruz, o içimde nabız gibi atarken bedenlerimiz donmuş zeminde titriyor. Dalgalar ve zevk dalgaları içimde yuvarlanıyor, o kadar iyi ki ona yapışıyorum, asla bırakmak istemiyorum.

O yana doğru kayarak neredeyse deliğe geri yuvarlanırken nefesim yavaşça düzeliyor. "Kahretsin, neredeyse zavallı piçi unutuyordum," diyor.

Doğrulup eteğimi düzeltiyorum, şimdiden sıcak sıvısının kalçalarımından aşağı sızdığını hissediyorum. Gözlerimi kırpıştırıyorum, sanki çılgın bir rüyadan yeni uyanmışım gibi. "Üstünü örtmeliyiz."

Jasper pantolonunun fermuarını çeker ve iç geçirir. "Muhtemelen haklısın."

BUNA INANAMIYORUM. Mischa haklıydı. O talihsiz ruhun kot pantolonunun cebinde bir flaş . Kirliyim, donuyorum ve ağrım var ama gülümsemeden duramıyorum. Bailey'i bulmak için ihtiyacımız olan mola bu olabilir. Eğer ben bu kadar heyecanlıysam, Jasper'ın nasıl hissettiğini hayal edebiliyorum.

Daireye dönerken yol boyunca sıcak avucu kalçamda durdu, başparmağı çıplak tenimde daireler çizdi. Ona yaptığım gibi eziyet ederek tehlikeli bir oyun oynadığımı biliyordum. Ama umutsuzca istediğim şeyi elde etmiştim. Ve Tanrım, hayal edebileceğimden çok daha ateşliydi.

Ona bakıyorum, beni toprakta nasıl becerdiğini hatırlıyorum, çaresiz ve aç. Uyluklarım, devam eden ağrıyı hafifletmek için nafil bir çabayla birbirine bastırıyor.

Tepede aramızda fiziksel bir bağdan çok daha derin bir şey oluştu. İkimizin de bu durumun neye dönüşeceğinden ölesiye korktuğumuzu biliyorum ama bu korkularla yüzleşmeye degecek biri varsa o da odur.

Dairenin kapısını vurma sesleri ve lehim kokusuyla açıyoruz. Sonunda, kırık boruyu tamir ediyor olmalılar. Zamanlama daha iyi olamazdı. İkimiz de kirliyiz, birden fazla şekilde. İçeri adım atar atmaz herkes bize koşuyor, yavru kediler de dahil, bize sarılıyor ve hızlı hızlı sorular soruyorlar.

Jasper gülerek, "Bize nefes almamız için bir saniye verin," diyor.

"Lee, bilgisayarını al," diyorum söze girer girmez. "Damon, Ray'i ara ve ona bu koordinatları ver." Damon'a cesedi bulduğumuz yeri tam olarak mesaj atıyorum. "Üzerini gevşek bir şekilde örttük. Umarım Ray ne yapacağını bilir."

"İğrençsin," diyor Blake, beni içine almak için geri adım atarak. Bana şüpheyile bakıyor. "Ve saçların her yere dağılmış."

Evet, biliyor. Yeni sikilmiş bir ifadeye sahibim... hep öyleydim. En iyi arkadaşım itiraf etmek istediğimden çok daha fazla kez buna tanık oldu. Ve Jasper'ın beni iki kez becerme şekli - yüzümdeki kanıtı saklamak mümkün değil.

"Bir spa günü geçirmedik, Blakey. Bir ceset çıkardık." Tesisatçıların muhtemelen beni dinlediğini fark ediyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Nasıl görünmemi bekliyordunuz?"

"Anladım," diye araya giriyor Leon tam zamanında. Mutfak tezgâhının üzerinde duran dizüstü bilgisayarını açıyor ve hepimiz etrafına toplanıyoruz. "Yüklemesi için birkaç dakika verin."

Vücudum beklentiyle titriyor. Öz ailemi her aradığımda böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Olasılıklar için heyecan, arayışımın muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyeceğini bilmenin korkusu.

Eskiden fotoğraflarının ekranımda belirmediğini hayal ederdim. Mutlu, normal görünümlü insanlar, onları *bulduğumu* fark ettiklerinde gülümsemeleri benimkini yansıttı. Adresleri tam orada olurdu, beyaz çitlerin ve seksek oynayan çocukların olduğu mükemmel bir banliyö sokağına açılırdı. Hayalini kurduğum çocukluk, ona sahip çıkmamı bekliyordu.

Leon bir dosyayı tıklayarak açarken ben Jasper'ın elini sıkıyorum. Önce Blake konuşuyor. "Aman Tanrım. Çok fazla var."

Gözlerim belgeyi tarıyor. Bir envanter listesi gibi. "Bu bana lisedeyken çalıştığım el sanatları mağazasında rafları doldurmak zorunda kaldığımızı hatırlattı" diyorum.

"Ama bunlar gerçek hayatları çalınmış gerçek insanlar," diyor Leon, sesi öfke dolu.

Numaralandırılmış hesap çizelgesi midemi bulandırıyor - çoğu boş olan isim sütunları, ardından yaş, fiyat ve sonunda bir tür şifreli kelime. Boğazımda safra birikiyor.

"Bunlardan hangisinin Bailey olduğunu nasıl bileceğiz?" Jasper soruyor, heyecanı azalıyor.

Leon umutsuz bir ses tonuyla, "Bilmiyorum," diye cevap veriyor.

"Bir göz atabilir miyim?" Leon'un omzunu hafifçe sıkarak nasıl hissettiğini anladığımı ifade etmeye çalışıyorum. Başını sallıyor ve yanıma geliyor.

"Ben bir fincan kahve yapayım," diyor Damon. Etrafta dolanmanın işi hızlandırmayacağını biliyor olmalı. Yanıma bir sandalye çeken Jasper dışında hepsi bana biraz yer açıyor.

"Burada bir şey varsa, bulurum," diyorum ona. Cevap veren bakışı kalbimi ikiye bölüyor. Umut ve bana güven dolu. Dondurucu soğukta ölü bir adamı elimiz boş dönmek için kazmadık.

Listeyi yaşa göre sıralamama yardımcı olacak hızlı bir kod yazıyorum. Bu listeyi hızlıca daraltacaktır. O işini yaparken ben de sürücüde başka yararlı bilgiler ararım.

Açtığım ilk dosya boş. Diğerinde başka bir kodlanmış liste var. Ve bu da ekrana dokunuyorum. "Brennan'ın konteyner manifestosunda bulduklarımızla eşleşen başlık bilgileri var."

"Çapraz karşılaştırma yapabilir misin?" Leon omzumun üzerinden eğilerek soruyor. Başımı sallıyorum, iki dosyayı karşılaştırmak için bir komut dosyası yazmaya başlamıştım bile. "Bana bir saniye ver." Daire, tuşların hafifçe tıklanması ve yumuşak mırıltılarla doluyor.

Havoc, Jasper'ın kucığına yerleşiyor. Onu boş boş severken gözleri ekrandan hiç ayrılmıyor.

"Buradaki dosya," diyorum, özellikle inatçı bir kod parçasına kaşlarımı çatarak. "Diğerlerinden farklı bir şekilde şifrelenmiş. En az üç katmanlı, belki daha fazla."

Leon daha yakına eğilir. "Bir bakayım." Ekrandaki karmaşayı tarar. "Bu sizin standart şifrelemeniz değil. Başlıktaki desene bak."

Gözlerimi kısarak parmağını takip ediyorum. "RSA ile... Bekle, bu-" "Özel bir anahtar," diyoruz birlikte.

Jasper koltuğunda öne doğru kayar. "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek ki bunu şifreleyen her kimse, kimsenin içeri girmesini istememiş," diyorum ona, çoktan şifre çözme aletlerimi çıkarmışken. "Ama muhtemelen benim gibi birinin bu pisliği bulmasını beklemiyorlardı."

Katmanlar arasında çalışırken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor. Önce dış kabuk. Temel şeyler, neredeyse çok kolay. İkinci katman daha çok mücadele ediyor ama daha kötülerini de gördüm. Nefesimin altında küfretmeme neden olan son katman.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Leon teklif ediyor.

Başımı sallıyorum, artık tamamen havamdayım. "Ben hallederim. Sadece..." Tamamen koddan ortaya çıkan modele odaklanarak geri çekiliyorum. Her zaman bir zayıflık, her zaman bir giriş yolu vardır. Sadece onu kilitleyen kişi gibi düşünmeliyim.

"İşte oldu!" Son parça da yerine oturunca "İşte oldu" diyorum. Şifrelenmiş metin gözlerimizin önünde açık dosyalara dönüşüyor.

Gördüğümüz ilk şey fotoğraflar. Düzinelerce. Genç kadınlar ve kızlar, birkaç tane de erkek. Bazıları açıkça uyuşturulmuş, diğerleri dehşete düşmüş görünüyor. Her biri sadece bir numarayla etiketlenmiş.

"Tanrım," diye fısıldıyor Blake arkamdan.

Jasper'ın tamamen hareketsiz kaldığını hissediyorum. Eli benimkine uzanıyor ve canımı acıtacak kadar sıkıyor. Çünkü orada, sadece #521 olarak etiketlenmiş, aynı okyanus mavisi gözlere sahip genç bir kadının fotoğrafı var.

"Bailey," diye nefes alıyor.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

JASPER

GÜNLERDIR EKRANDA BAILEY'NİN PERİLİ YÜZÜNE ,
Yerlerde volta atıyor, yapacak somut bir şey bekliyor. Fotoğraftakinin kız kardeşim olduğuna şüphe yok ama bir yıl önce üniversiteye giderken sarıldığım kıza hiç benzemiyor. Daha solgun, daha zayıf, geniş gözleri onu on dokuz yaşından daha genç gösteriyor.

Boş ifadesinin ardında, ondan izler görünüyor ve bu beni devam ettirmeye yetiyor. O hâlâ orada. Şampuanımı diş macunuyla değiştiren ve yatağıma lastik yılanlar saklayan küçük kız kardeş. Kız arkadaşım geldiğinde beni utandırmak için saatlerce dolabımda kamp kuran, dışarı fırlayan ve yuh diye bağırın. Dünyayı dolaşıp çocuklara okumayı öğretmek isteyen Bailey.

Falin ve Leon durmadan çalışıyorlardı. Yemek ya da uyumak için zar zor mola veriyorlar. Sadece Bailey'nin değil, sayısız kişinin hayatı söz konusu ve nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok. Bu iş bizi aşar. Eminim hiçbirimiz bu kadar büyük bir şey beklemiyorduk ve lanet olsun, kendimi çok çaresiz hissediyorum.

Falin masasında, uykusuz geçen bir gecenin ardından gözleri kamaşmış bir şekilde oturuyor. Arkasından yaklaşıyorum, boynunu öpmek için saçlarını kenara çekiyorum. Memnun bir şekilde mırıldanıyor ve klavyesine dokunmaya devam ediyor. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Bu yapmak isteyeceğim son şey ama elimde değil. "Sıkıldım ve sen karşı konulmazsın."

Bakışlarımla buluşmak için başını geriye yaslıyor ve ben de dolgun dudaklarını öpüyorum. "Beklemek çok zor. Güven bana, anlıyorum. Yakında bizim için bir şey bulacağım." Onu tekrar öpüyorum, dilimi dudaklarının kenarına bastırıyorum. Ayrıldığımızda göğsü hızla inip kalkıyor. "Biraz yürüyüşe çıkmalısın. Biraz hava al. Dikkatimi dağıtmaya devam edersen seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Bunun beni gitmek istemeye mi itmesi gerekiyor?" Alay ediyorum. Kaşlarını kaldırıp dudaklarını düz bir çizgi haline getiriyor. Falin'in kaybol deme şekli. "Gidip şarküteriden sandviç alacağım. Hindili ve baharatlı hardallı?"

"Evet, lütfen. Baharatlı cips de olsun. Nakit lazım mı?" Başımı sallıyorum, paranın kısıtlı olduğunu itiraf etmekten gurur duyuyorum.

"Yakında döneceğim."

Bebek arabasını iten bir kadından kaçarak ve bir çift turistin yanından sallana sallana geçerek kalabalık kaldırıma doğru ilerliyorum. Yine mevsim normallerinin dışında sıcak bir öğleden sonra ve insanlar bundan faydalaniyor.

Şehrin kokusunu içime çekiyorum. Köşedeki yiyecek arabasından gelen baharatlar, arkamdaki kişiden yayılan ağır parfüm, havada hafif bir duman. Burada olmanın tadını çıkarmak için fazla zamanımız olmaması çok kötü. Manzaraların ve deneyimlerin sonsuz olasılıkları neredeyse bunaltıcı geliyor. Falin ve beni el ele yürürken, tipik çift işlerini yaparken hayal ediyorum. Bir gösteriye katılıyoruz, akşam yemeği yiyoruz. Bir taksinin arkasında el ele tutuşmak. Köyde küçük bir barda içki içmek için dışarı atlamak.

Sahne o kadar canlı ki, uzanıp bize dokunabiliyorum. Düşünceler içinde kaybolmuşken köşede bir adama çarpıyorum. "Hey, yürüdüğün yere dikkat et! Aptal!"

"Kusura bakma dostum." İyi niyetimi göstermek için elimi kaldırıyorum ama o çoktan caddenin karşısına geçmiş oluyor. New Yorkluları sevmek lazım.

İlerlemeye devam ediyorum, vücudum bastırılmış enerjiyle gümbürdüyor. Eğer bu cadde açık olsaydı, biraz atmak için koşarak şarküteriye giderdim.

atmam lazım. Sevişmek, kavga etmek ya da-

Cebimden telefonum çalıyor. Elime alıp numaraya bakmadan cevap veriyorum. "Alo?"

"Pembeler aradığını duydum?" Tanımadığım bir ses beni durduruyor. Yoldan çekilip telefonuma baktım. Kahretsin. Normal telefonum yerine kullan-at telefonumu almışım.

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Dinle, onları istiyor musun, istemiyor musun?"

Ağzımdan tükürük akarken, karnıma bir ağrı saplanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimde kullanım anları canlanıyor. Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Sertçe yutkunuyorum, elimi saçlarımdan çekiyorum. "Kahretsin, ben-"

"Sana yeri mesaj atıyorum. Bir saatten az bir süre içinde orada ol." Ben cevap veremedim hat kesiliyor.

Metin geldiğinde tek yapabildiğim ona bakmak oluyor. O kadar uzun süre bakıyorum ki gözlerim sulanıyor ve kelimeler bulanıklaşıp saçma sapan bir hal alıyor. Ekran kararıyor ve yansımamın bir görüntüsü bana bakıyor. O zamana kadar seçimimi çoktan yapmıştım.

Batan güneşin gözlerimi yakmasıyla uyandım ve ellerim kumlara, çöp yığınlarına bastırdı. "Ne oluyor be?"

Kıyıya vuran dalgaların sesi uzaklardan gelen seslere ve ciyaklayan martılara karışıyor. Etrafımı saran fast food ve atıştırmalık poşetlerinin dağınık kalıntılarına çekilerek tepemde dönüyorlar. Kendimi oturur pozisyona ittiğimde başım dönüyor, kırık camlar avuçlarımda altında çıtırdıyor.

Yaptıklarımın sonra uyanmak için uygun bir yer.

Birkaç metre ötede, yırtık pırtık giysiler içinde yalınayak, benim hiç olmadığım kadar yüksek bir adam uyukluyor.

Olacağım şey bu mu?

Belki de hak ettiğim budur. Eve, Falin'e dönmeyi hak etmediğime eminim.

Ne zamandır buradayım?

Poşet cebimde demir bir ağırlık gibi hissediyorum. Elimdeki son parayı da harcadım, hem de ne için? Bok gibi hissediyorum.

Telefonumu çıkardım ve siyah ekrana baktım. Bu numara onda olmamalıydı, ama bir şekilde onda. Sıra sıra cevapsız çağrılar ekranı dolduruyor. Mesajlar da öyle.

O sandviçi beklerken... Kayboldun mu?

Tamam, gerçekten. İyi misin?

JASPER SHEA BENİ GERİ ARA

Suçluluk duygusu kemiriyor. Neden ? Bir ezik. .

Keş. O daha iyisini hak ediyor.

Su beni çağırıyor. Soğuk ve sakın. Derinliklerine doğru yürüyebilir, gözlerimi kapatıp dibe batabilirim. Bu çok kolay olurdu. Bu şekilde yaşamaktan çok daha kolay.

Telefon elimde titriyor, numarası ekranda yanıp sönüyor. Bir an için o şeyi nehre atma isteği duydum ama durdum.

kendim. Bunu ona yapamam. Camdaki yansımam bir yabancıyı gösteriyor - solgun, kan çanağı gözler, içi boş. Çirkin.

"Siktir!"

Yumruğumu kuma vuruyorum.

"Siktir! Siktir! SİKTİR!"

Parmaklarımın arasından koyu kırmızı damlarken göğsüm kabarıyor. Hissettiğim diğer her şeyin arasında bu acı zar zor fark ediliyor.

Bu acının her zerresini hak ediyorum.

Telefonum tekrar titriyor ve sonunda aklımda bir planla cevap veriyorum. "Bebeğim," diye törpülüyorum, boğazım çakıl dolu.

"Cezalandır beni."

Kelimeler orada asılı duruyor, bir yalvarış ve bir dua. Bana hak ettiğim şeyi vermesine ihtiyacım var. Kendime veremeyecek kadar korkak olduğum şeyi.

Sonunda cevap veriyor, sesi duygu yüklü. "Ne yaptın sen?"

Ben kullandım.

İtiraf edemem. Eğer kelimeleri yüksek sesle söylersem, gerçek oluyorlar. Artık hayal dünyası yok. Kendi suçluluğum kaldırabileceğimden daha fazla.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Uzaktan bir siren sesi geliyor ve ben bu ses için minnettarım. Belki dudaklarımdan kaçan boğuk hıçkırıkları duyamaz.

Ayağa kalkıyorum, kuma damlayan kanıma bakıyorum. Onun sesi benim kurtuluşum. Benim kararım. "Eve git."

"Yapacağım-"

"Şimdi." Ses tonu tam olarak hak ettiğimi alacağımı vaat ediyor.

Eve dönmek birden fazla açıdan zordu. *Ödünç* aldığım kredi kartım reddedildi, bu yüzden metroya binmek için nakit para bulmam gerekti. Başlangıçta nasıl bu kadar güneye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. O fişle buluştuktan sonra her şey bulanıklaştı. Yolculara yalvarırken duyduğum fısıltılar ve bakışlar günlerce aklımdan çıkmayacak. Küçük çocuk annesine "Bu adamın neden bizim paramıza ihtiyacı var? Onun bir işi yok mu?" diye sorması camdan daha derin bir yara açtı.

Eve dönerken yol boyunca bir topun içine kıvrılıp görünmez olmaya çalıştım. İçim de en az görüldüğüm kadar kirliydi. Giysilerim martı boku ve kanla lekelenmiş, nehir gibi kokuyordu.

Falin dairenin dışında beni bekliyor. Beni henüz görmedi ve o anı uzatabildiğim için mutluyum. Saçları başının üzerinde bir düğüm halinde toplanmış ve çok daha küçük bedeninden sarkan bir çift eşofmanımı giymiş. O hâlâ gördüğüm en güzel şey.

Telefonunu okuyor, kaşları çatık, omuzları neredeyse kulaklarına değiyor. Neye baktığını merak ediyorum. Beni gördüğünde yüz ifadesi hiç değişmeyecek ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Birkaç metre uzaktayken bakışlarımız buluşuyor, onunki geniş ve sorgulayıcı, benimki boş ve utanmış. Benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söylerken dudakları kıpırdıyor. *Ne oluyor lan?* Düşünüyorum.

O anda duruşuyla ilgili bir şey değişir. Dik durur, kollarını kavuşturur. Kaşları daralıyor ve ağzı düz bir çizgi haline geliyor.

Ona ulaştığımda "Özür dilerim," dedim. Ciddiyim de. Gerçekten ciddiğim. Her şey garip hissettiriyor. Ellerimle ne yapacağımı bilemiyorum. Ona uzanmalı mıyım? Tutmalı mıyım?

"Jasper, neler oluyor?" Bakışlarında bir parça sıcaklık var ama gözleri beni incelerken, derimi yalayan alevlere dönüşüyor. *Neye ihtiyacım olduğunu biliyor.* "Bahaneleri kendine sakla."

Başım öne eğik, onu üst kata kadar takip ettim. Beni ite kaka duşa soktu, tüm bu süre boyunca sessizdi. Zaten onun iyiliğini hak etmiyorum.

Yıkandıktan sonra beni yatak odasına götürüyor ve kapıyı arkasından kilitliyor. Daire sessizdi ama soru sormadım.

"Kötüydün, değil mi?" Başımı sallıyorum, bakışlarına karşılık veremiyorum. "Cezalandırılmak mı istiyorsun? Hatalarının bedelini ödemek mi?"

"Lütfen. Cezalandır beni. Canımı yak." Yalvaran ses tonumu zar zor fark ettim. "Fena sıçtım, bebeğim."

"Ben senin bebeğin değilim," diyor. "Yatağın üzerine eğil."

Zaten çelik bir çubuk kadar sertim. Benim neyim var böyle?

Gövdem yumuşak yatağın üzerinde düz durana kadar belimden eğilerek itaat ediyorum. Beklenti damarlarıma hücum ediyor, içimde en ufak bir umut kıvılcımı çakıyor. "Bana güvenli kelimeni söyle."

Başım dönüyor ama aklıma gelen ilk şeyi mırıldanıyorum. "Muz." Dudaklarını tekrar bir çizgi haline getirmeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Beni yatağa doğru itiyor, arkamda duruyor.

Avuç içi kıcıma değmeden önce ancak nefes alabildim. "Siktir," diye inliyorum battaniyeye doğru. Bunu tekrar tekrar yapıyor, tüm gücüyle bana şaplak atıyor, gözlerimden yaşlar akana ve sikim zonklayana kadar yanları değiştiriyor. Ağlamamak için dudağımı ısırıyorum.

"Her şeyi berbat ettin ve şimdi bedelini ödeyeceksin." Yatağın kenarından bir şey kapıyor ve ben farklı bir his hissediyorum. Daha keskin. Daha acı verici.

Ham deri. Kırbaç olabilir mi? Deriyi yukarı ve çatlağıma doğru sürüklemekten önce kalçalarımı içten ve dıştan vuruyor. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Yalan söylememeliyim. Ona hayır demeliyim. Ama beni incittiği her saniyeyi sevdiğim çok açık. "Evet." Bildiğim tüm küfürleri tıslayarak dişlerimin arasından hava emene kadar beni tekrar kırbaçlıyor. "Lütfen."

"Yalvarma. Bunu hak ediyorsun, o yüzden her saniyeyi değerlendir." Her vuruşunda yatağın içinde sallanıyorum, temiz çarşaflarının üzerine boşalmaya çok yakınım. Hakaretler savuruyor ve ben de onları içime çekiyorum, buna ihtiyacım var. Beni yerime koymasını seviyorum.

"Seni pislik." *Paddle*. "Seni yer israfı." *Şaplak*. "Bu kış çiğ sikilmeyi hak ediyor."

"Tanrım, lütfen bebeğim," diye yalvarıyorum. Ağlıyorum. Onun için öldüm. "Lütfen kışımı sik."

"Yatağa uzan." Ayağa kalkmak için itiyorum ve neredeyse titreyen bacaklarımın üzerine yığılıyorum. Ona tekrar baktığımda ağzım sulandı. Ten rengi kocaman bir dildoyu tutan bir kayıştan başka bir şey giymiyor. Lanet , çok ateşli. Hangimizin bunu daha çok sevdiğini söyleyemem. Kışımı hiç siktirmemiştım. Sikimi emdirirken bir parmaktan fazlasını sokmadım. Ama yüzümde bir gülümsemeyle beni parçalamasına izin verirdim. "Eller ve dizler, seni pis sürtük."

Bir şaplak daha atarak arkama geçti. Soğuk sıvı kışımından aşağı ve yatağa sızıyor. Deliğime baskı uygulayıp beni gerdiğini hissettiğimde inliyorum. Hiç acı yok. Şok olmuş bir şekilde arkama bakıyorum ve elinde bir şey tuttuğunu görüyorum - küçük bir oyuncak. Oyuncak içeri kayarken eğildim, adı dudaklarımdan döküldü.

"Bu deliği sikim için güzelce hazırlıyorum." İçeri ve dışarı pompalıyor ve aletimi yumruklamamak için içimdeki tüm kısıtlamaları alıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Canını yak."

Arkamda donup kalıyor ama oyuncağı çıkarmadan önce sadece bir anlığına. Şişenin kapağının açıldığını duyuyorum ve yanaklarımın arasından daha fazla sıvı aktığını hissediyorum. Sonra orada, deliğimin hizasında. O kadar sertleştım ki, patlayabilirdim. Bunu istiyorum. Canımı o kadar yakmasını istiyorum ki günlerce oturamayacağım.

Tek bir hamlede içime giriyor ve yanık şimdiye kadar hissettiğim en acı verici şey. Kayganlaştırıcıyla bile, hayal edebileceğimi düşündüğümün ötesinde gerildim ve dolduruldu. "Oh, lanet olsun!"

İnledim.

Çığlık atıyorum.

Onun adını lanetliyorum.

"Al şunu," diyor kabaca. "Seni pis küçük fahişe." Bir başka sert şaplakla noktılıyor.

Beni sikerken benimle birlikte inliyor ve amının sırlıslıkla olduğunu biliyorum. Bedenim ona uyum sağlıyor ve bir ritim tutturuyoruz. "Daha sert," diye inliyorum.

"Siktir!" diye bağıyor, taşaklarına kadar içime giriyor. "Sırt üstü yat."

Nefes nefeseyim ve ağlıyorum, tükürüğüm çenemden aşağı akıyor, ama onun iyi küçük sürtüğü gibi itaat ediyorum, dönüyorum ve bacaklarımı göğsüme doğru tutuyorum. Deliğimin üzerine daha fazla kayganlaştırıcı sıkmadan önce, baş döndürücü gözlerle beni bir saniye inceliyor.

"Sonunda sikime boşalmana izin verdiğimde yüzünü görmek istiyorum." Beni sonuna kadar itiyor. Gözlerinde öfkeyle bana vuruyor.

"Çok dolusun, bebeğim. Siktir, çok iyi hissediyorsun." Tenlerimiz birbirine çarpıyor, çıkan ses ortak inlemelerimize karışıyor. "Seni hak etmiyorum. Seni asla hak etmeyeceğim."

"Jasper," diye ağlıyor. Sesi yumuşuyor. "Kapa çeneni ve yumruğunu sik."

Elim sikimin etrafını sarar sarmaz, işte o kadar. Elim okşarken siki beni mahvediyor ve lanet olası bir volkan gibi patlamam için gereken tek şey bu. "Yüzümü tokatla bebeğim," diye yalvarıyorum. Sıcak döl ipleri karnımı boyuyor. "Yumrukla beni."

Aleti hâlâ derindeyken yüzüme avuçlarını açarak tokat atıyor. "Bir daha asla kullanma, duydu mu beni?"

"Daha sert," diye bağıyorum. Elini yumruk yapıp burnuma bir yumruk indiriyor. Kör edici bir acı beni kükretmeden önce çıtırtıyı duyuyorum. "Tekrar."

"Siktir, Jasper!" Beni tekrar yumrukluyor, eğilerek sikiğin derinliklerime girmesini sağlıyor. Dolgunluğa ve acıya zar zor dayanabiliyorum. Korkunç bir şey. Enfes.

Sıcak sıvının yüzümden aşağı kaydığını hissediyorum ve bakırın tadına bakarak dudaklarımı yalıyorum. "Evet, bebeğim. Buraya gel."

Çekip gidiyor ve ben hemen onun beni nasıl özlüyorum. Onu kollarımla sarıyorum, öpüyorum, yüzümüze, ağızımıza kan bulaşıyor, tuzlu gözyaşlarımıza karışıyor.

"Özür dilerim," diye ağlıyor ve çeneme öpücükler konduruyor.

Yüzünü tutuyorum, muhteşem gözlerine bakıyorum. "Hayır. Üzgün olmanı bir şey yok. Sen inanılmazsın. Seni hak etmiyorum. Asla hak etmeyeceğim."

sen."

Kalan son gücümle onu öpüyorum, nefeslerimiz durana ve kalp atışlarımız senkronize olana kadar onu göğsüme sıkıca bastırıyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

FALIN

GÜNLER GEÇTİ VE JASPER HALA KENDİNDE DEĞİL. ONA KIZGINIM, Elbette. Ama benim öfkem onun taşıdığı öfke ve kendinden nefretin yanında sönük kalıyor. O gece çok yoğundu. Onu gerçekten incitmeyi hiç istemedim, ama bunun için yalvardığında, içimde bir şeyler koptu. Yumuşak tarafım zihnimin karanlık bir köşesine saklandı ve hayvani içgüdülerimin beni ele izin verdim. Düşüncelerimi kapatmak ve ham dürtüye teslim olmak özgürleştiriciydi. Garip bir şekilde, sanırım bu bizi birbirimize de yakınlaştırdı.

Jasper yan yatmış uyuyor, çenesindeki gerginlik artık yok. Yastığımı göğsüne çekmiş, battaniyeye sarılmış. Birkaç dakika önce yataktan kayarak çıktım, üst üste üçüncü gecedir uyuyamıyorum. Yolda Bailey'i bulduğumuzdan beri öz ailemi aklımdan çıkaramıyorum. Onu bulmaya bir adım daha yaklaştığımızı bilmek, yıllarca süren çıkmazlardan sonra bana biraz umut veriyor. Her zaman ulaşamayacağım bir yerdeydiler.

En çok yaklaştığım zaman on sekiz yaşına bastığım yazdı. Şimdi aklıma gelmeyen bir nedenden dolayı babama karşı çok sinirli olduğumu hatırlıyorum, bu yüzden karakoldaki ofisine girmeye karar verdim. İçeri girmek beklediğimden çok daha kolay oldu. Görevli polise birkaç cilveli yalan söyledim ve içeri girdim. Sorun, dosya dolabına giremediğimde ortaya çıktı. O şeyin ağır bir kilidi vardı. Bir ataçla açmaya çalıştım ama sapık polis "beni kontrol etmek" için içeri girdiğinde yarıda kaldı. Hayatımın en hevesiz oral seksiyile .

Eve gittim ve kilit açma hakkında bulabildiğim her şeyi izledim. Şehirdeki ikinci el dükkanlarından bulduğum kapı kolundan bisiklet kilidine kadar bir sürü kilit üzerinde pratik yaptım. Sonunda bir şeyler öğrendiğimi hissettiğimde

Biraz beceriyle o polisin programını çözdüm ve onu görmeye gelmişim gibi davranarak gece vardiyasına geri döndüm.

Bir sakso daha çektikten sonra içerideydim. Dosya üstüne dosya taradım, hepsi de babamı yakından ilgilendiren geçmiş vakalardı. *Arkadaşım* ön tarafı kontrol etmekten dönene kadar fazla zamanım yoktu. Parmaklarım etiketsiz bir dosyaya dokunduğunda içimden bir ses beni durdurdu. İşaretsiz olan tek dosya oydu. Onu aldım ve sırt çantama tıktırdım, bana gerçek bir randevu teklif etmeye kalkışmadan önce oradan çıktım.

Yatak odama döndüğümde, titreyen ellerimle dosyayı açtım ve kendime muhtemelen bir şey olmadığını söyledim.

Yanılmışım.

O gece sahip olduğu her şeydi. *Bana* karşı sahip olduğu her şey.

İsimsiz bir ihbara nasıl yanıt verdiklerini.

Hiçliğin ortasında izole edilmiş, köhne bir karavan olduğunu. Yerlerde çöp ve pislikle karışık iğneler vardı.

Nasıl da her şeyin ortasıydım. Beş yaşıyordum. Pis ve açlıktan ölüyordum. Bir zarfın arkasına kırık bir boya kalemiyle resim çiziyordum. Tamamen yalnızdım.

Bir not vardı. *Lütfen onu kurtar. Sahip olduğum tek şey o.*

İmza yok. Kimliğim yok. Karavan, bağımlılara ve suçlulara para karşılığı kiralayan değersiz bir parazite aitti. Dosyada yazanlara bakılırsa, öz ailem hayalet de olabilirdi.

Babamın kasabadaki politikacılarla bağlantıları olduğunu hep biliyordum ama yargıcın evlat edinme belgelerimi hızlandırdığını hiç fark etmemiştim. Yeni belgeler dosyalandı ve önceki hayatım yok oldu. Falin Sinclair oldum. Şerif yardımcısının kızı. Birkaç yıl sonra, annemin ölümünden kısa bir süre sonra şerifliğe terfi ettiğinde, geçmişim hakkında hiç konuşulmadı. Neredeyse hiç konuşulmadı. Ev soğumaya başladı. O viskiye yöneldi. Ve ben kod satırlarında kayboldum, kendime kilit açmayı öğrendiğim gibi şifreleri kırmayı öğrettim.

O zamandan beri uyuşturucuya hiç bulaşmadım. Bağımlılığın kanımda olduğunu bilmek, beni öz ailem gibi olmaktan korkutuyor. Jasper'ı anlıyorum ve kullanma arzusunun ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Sırt üstü yuvarlanıyor, uykusunda mırıldanıyor. Bu haliyle o kadar sevimli ki, tekrar yanına sürünmek istiyorum. Beynimi kapatamamam çok kötü. Yeni bir sekme açtığımda, parlak ekran onu uyandırıyor olmalı.

"Saat kaç?" Sesi uykudan kalınlaşmış.

"Üç civarı," diyorum iç çekerek. Saat ne zaman bu kadar geç oldu? Son baktığımda gece yarısıydı.

"Lanet olsun. Yine mi uyumadın?" Gözlerini ovuşturuyor ve doğruluyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ama sorduğun için çok tatlısın."

Başını sallayıp yastığımı düzeltiyor. "Ne yapıyorsun?"

Ona takıntılı bir şekilde DNA sonucu web sitelerimi ve el yapımı olası aile ağaçlarımı incelediğimi mi söyleyeyim? Ya da Virginia'da benimle yüzde üç DNA paylaşan rastgele bir kadınla mesajlaştığımı mı?

"Sadece bir şeyler, önemli bir şey değil." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve onun yanındaki yatağa girdim. Çılgın düşüncelerim uyumlu bir hale geliyor - Jasper'ın sıcak bedenine yaslanmanın ne kadar iyi hissettirdiği. Avucunu belime yerleştiriyor ve ben de başımı çenesinin altına yaslayarak ona sokuluyorum.

"Onları mı arıyordun?" Parmak uçları gömleğimin üzerinde daireler çiziyor. "Öz ailen mi?"

Gözlerinin içine bakmak için başımı eğiyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Dikkatini vermediğinde web tarayıcısına göz atmak yeterince kolay." Şaşırmış kaşlarını öpüyor. "Şansın var mı?"

"Hayır, ama o soy sitelerine her gün yeni insanlar katılıyor." Birden gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgun düştüm. "Onları bulacağım. Bailey'i de bulacağım."

"Yapacağını biliyorum." Sesindeki kesinlikten, bunu kastettiğini anlıyorum.

Zihnimi oraya neyin geri çektiğinden emin değilim. Ailemle ilgili tüm bu düşünceler beni savunmasız hissettiriyor olabilir. Belki de bana sarılma şekli ya da sözlerinin yumuşaklığıdır, ama ben daha durduramadan soru ağzımdan kaçıyor, kelimeler boynunda boğuluyor. "Blake'in doğum gününde neden beni istemedin?"

Elleri yanan yanaklarımı buluyor, gözlerimiz buluşana kadar yüzümü eğiyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Seni istemediğimi mi?"

Gözlerime nem doluyor. Kahretsin, bundan nefret ediyorum. Yüzümü tekrar gömmek için geri çekilmeye çalışıyorum ama o beni sabit tutuyor. "Eğleniyorduk ve sonra sen gittin ve... Bilmiyorum, sadece unuttuğumu düşündüm."

"Tatlım, ben gitmedim. Seni o kadar çok istedim ki." Gözleri gözlerimi arıyor, dili alt dudağında geziniyor. "Korkuyordum. Hâlâ da korkuyorum. O gece bana iyi olduğumu söylemiştin. Çok incindiğini ve seni inciten bir başkası olmak istemediğimi söyledin."

"Ben mi yaptım?" Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Oh, Tanrım. Utancımdan derim yanıyor.

Başını sallıyor. "Geceni mahvettikten sonra benden nefret ettiğini düşündüm ve itiraf edeyim, uzak durmaya çalıştım. Ama seni çok fazla istedim. Seni isteme şeklim bencilce ve eğer bu, yatağında senin kokundan başka bir şey olmadan yalnız uyumamla sonuçlanırsa, asla iyileşemeyebilirim ama seninle birlikte olma şansını için her şeyi ortaya koymaya hazırım."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sözleri, onunla tanıştığım beri sahip olduğum tüm yanlış varsayımları yerle bir ediyor. Nasıl hissettiğini, ne istediğini... Hepsini ben de istiyorum. Çaresizce.

"Bunu istiyorum. Her parçasını. Pencereleden şafak sökene kadar konuştuğumuz ve güldüğümüz bu gibi uykusuz geceler. Kalbinin benimkine karşı attığını hissetmek istiyorum. Seni içime çekmek ve boğulana kadar orada tutmak istiyorum. Bunu istemek bencillikse, tamam. Seninle bencil olmak istiyorum."

Kapı çerçevelerini dolduran ve mobilyaları bebek evi parçaları gibi gösteren biri için, dudaklarımı talep ettiğinde, yıkıcı derecede nazik. Tadımı çıkarıyor, dudaklarını dudaklarıma öyle yumuşak değdiriyor ki nefes almayı unutuyorum.

Kıyafetlerimiz çıkıyor ve vücutlarımız iç içe geçiyor, eller saçları yumrukluyor, dudaklar ten boyunca sürükleniyor. Yavaş ama her sikiştüğümüzde olduğu gibi çaresiz. Bacaklarımın arasında hareket ediyor, beni genişçe açıyor ve dudaklarımda onun adıyla boşalana kadar klitorisimi yalıyor. Vücuduma tırmanıyor, dilimi ağzına alıyor, böylece kendimi onun üzerinde tadabiliyorum.

"Bebeğim, artık kendimi tutmayacağım." Aletini giriş yerime dayadı, gözleri benimkileri yakıyordu. "Seni ne kadar istediğimden asla şüphe duymayacaksın."

İçime giriyor, beni çok iyi geriyor. Haykırıyorum, adını inletiyorum.

Sırtını kavriyorum, onu içimde gidebildiği kadar derin tutuyorum.

"Sen ve ben." Çekiyor ve tekrar pompalıyor. "Artık bununla savaşmak yok."

"Evet, Tanrım, evet," diye inliyorum boynuna.

"Her lanet gün." Dudaklarımız buluşuyor ve sözlerini yutuyorum, onları bir besin gibi içimde tutuyorum. "Sen benimisin. Benim kadınımsın."

İçimde başka bir orgazm oluşurken gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Dudaklarına fısıldıyorum. Duymak istediği her şeyi ve daha fazlasını. "Evet, siktir, Jasper."

Beni daha hızlı beceriyor, tenin tene değme sesi düşüncelerimi bastırıyor. Çok yaklaştım, ona doğru eğildim, serbest kalmamın peşinden koştum. Klitorisimi taşıyarak

leğen kemiği.

"Bu dudaklar benim." Ben onun altında titrerken, kaslarım sikiinin etrafında sıkılaşıırken ağzımı talep ediyor. "Bu am benim."

"Durma. Asla durma."

Kulağımdaki cevap hırıltısı beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor, inlemelerim boynuna doğru boğuluyor.

"Kahretsin, bebeğim, çok iyisin," diye inlemeyi başarıyor ve boşalırken neredeyse üstüme yığılıyor. Beni nasıl doldurduğuna bayılıyorum. Derinlere gömülmüş, seğiren sikiinin içimi boyayışını. Beni kendisininmişim gibi sahiplenmesini.

Hiç kimse için her şey olmadım. Akıllarında bir düşünce bile olamadım. Herkes gidiyor, özellikle de beni en çok sevmesi gereken insanlar. Tüm hayatımı bunu kabullenmeyi öğrenerek geçirdim ama belki de onunla buna gerek kalmayacak.

Nefeslerimiz senkronize olana kadar birbirimize sarılıyoruz. Uykuya daldığımda, ne olabileceğimize dair görüntüler zihnimde bir film gibi oynuyor ve ilk kez beni korkutmuyor.

İlk defa yalnız değilim.

"HEPİMİZİN BİR MOLAYI HAK ETTİĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM," diyorum beşimiz oturma alanında pijamalarımızla oturup kahve içerken. "Tanrı aşkına New York'tayız ve günlerdir evden dışarı çıkmadık."

Leon, "Aklında ne var?" diye mırıldanırken başını dizüstü bilgisayarından kaldırmıyor.

"Bütün amacın dikkat çekmemek olduğunu sanıyordum." Damon ekliyor. "Sen ve Blake tüm haberlerde, tüm sosyal medyada vardınız. Fairfax'i mahvettik, Orlov'un evini yerle bir ettik. Sence de brunch ve film için dışarı çıkmak biraz fazla riskli değil mi?"

Blake ona doğru sokuldu, geniş gözleri benimkilerle buluştu. "Muhtemelen haklı." İnliyor. "Bunu itiraf etmek beni ne kadar öldürse de."

"Hey," diyor Damon, kızın yüzünü eğerek ona bakmasını sağlıyor. "Beni o ukala ağzı sikmek zorunda bırakma."

"Affedersiniz! En iyi arkadaşım burada oturuyor. İyi bir ağız sikişini sevmediğimden değil," Jasper kahvesinden bir yudum alırken boğuluyor, "ama

sabah 10'daki görsel."

Jasper ağzındaki kahve damlalarını silerken, "Lanet olsun, bunu beklemiyordum," diye mırıldanıyor.

Blake bilmiş bir sırıtışla, "Ee... Son zamanlarda ikinizin neredeyse hiç ayrılmadığınızı fark ettim," diyor. "Sonunda birlikte olduğunuzu kabul edecek misiniz?"

Tüm gözler bana doğru kayıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Jasper avucunu uyluğuma götürüyor ve nazik bir sahiplenmeyle sıkıyor. Sırıtışımı gizleyemiyorum. "Öyle de diyebilirsin."

"Biliyordum amına koyayım," diyor Damon. "Öde bakalım, Lee."

"Kahretsin, bir çift daha mı?" diye homurdanıyor ama dudaklarına yayılan gülümsemeyi gizleyemiyor. "En azından artık aletlerini Falin'in odasına taşıyabilirsin ve ben de sonunda o büyük yatağa kavuşabilirim."

"Senin adına sevindim." Blake sırıtarak göğsümü içten içe ısıtıyor. "Ve geçen gece bir şeyler duyduğumu biliyordum."

"Ne diyebilirim ki?" Jasper kaşlarını sallıyor. "Bazılarımız penis konusunda doğuştan yetenekliyiz. Elimde değil ama onu bütün gece ayakta tutuyorum... ve bütün sabah... ve öğleden sonra."

"Çekilmez birisin," diyorum başımı sallayarak.

"Ben de öyle," diyor Leon.

"Üçüncüsü," diyor Damon, bıyık altından gülerek.

"Ne paketlediğimi biliyorsun," diye övünüyor Jasper. "Çekilmez olmaya iznim var."

"Tanrı aşkına," diye inleyerek başımı ellerimin arasına aldım.

"Merak etme tatlım," diyor Jasper sırıtarak, "sadece benim ihtişamımı yaşayamadıkları için kıskanıyorlar. O gemi çoktan kalktı."

"Bu arada," diye ayağa kalkıyor Leon, "ben gidip beynimi yıkayacağım."

"Eğer brunch yapamayacaksak," diyorum. "En azından bugün biraz eğlenebilir miyiz?"

Biraz ara vermek bizim için iyi olacak."

En çok da ben. Gündüzleri Bailey'i ararken, geceleri de ailemle birlikte... diğer faaliyetler arasında zihinsel ve fiziksel olarak tükenmiş durumdayım.

"Haklısın," diyor Blake. "Bir molaya çok ihtiyacımız var. Hepimiz çok yorulduk."

Jasper elini enseme masaj yapmak için hareket ettirirken, "Kendini çok yoruyor," diye ekliyor. Az önceki şakacılığı sesinden. "Sanırım bunun bir kısmı için kendimi suçlayabilirim."

"Hadi sarhoş olup oyun oynayalım," diyorum. "Sadece bugünlük. Yarın her zamanki gibi işimize geri dönebiliriz."

Jasper kolunu omzuma atıyor. "Ben de ." Blake gülüyor. "Ben de varım."

"Bu akran baskısı," diye homurdanıyor Damon. "Ama iyi içki aldığımız sürece sorun yok. O ucuz votkalardan olmasın."

"Tamamdır," diyorum. "Leon? Var mısın?"

Gözlerini ovuşturarak dizüstü bilgisayarının ekranını kapatıyor. "Bu şeye bakmaya biraz ara vermem gerek. Oyun dediğinizde aklınızda ne var?"

"Bir fikrim var," diyor Jasper, gözleri parlayarak.

Ya bir oyun gününden bahsettiğim için pişman olacağımı ya da bu insanlar hakkında sonsuza dek aklımdan çıkmayacak şeyler öğreneceğimi biliyorum. Jasper'ı tanıyorum, muhtemelen ikisi de.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

JASPER

"BIZE ŞU OYUN FIKRİNİ TEKRAR ANLATIR MİSİN?" FALIN YANIMDAKİ YERİNDEN SORUYOR kanepede. Etrafa yayılan içki kokusundan bile onun gül parfümünün kokusunu alabiliyorum. Bir şişe ve birkaç bira içtik ve herkes çok daha rahatlamış hissediyor. Bilgisayarlar kaldırıldı, telefonlar sessize alındı ve saçlarımızı serbest bırakmaya hazırız. Önümdeki kâsedan bir cips alıyorum, sırf Falin'in bana o sevimli kaşlarını çatmasını sağlamak için bilerek acele etmeden çiğniyorum.

Gömleğimin altından silahıma uzanıyorum, onu daha önce aldığımı hatırlıyorum ve şarjörü çıkarıyorum, sehpanın üzerine koymadan önce sürgüyü geri çekerek hazneyi boşaltıyorum. "Doğruluk ya da ölüm." Herkes bana beş kafam varmış gibi bakınca, "Sakin ol, boş" diye ekliyorum.

"Gerçek mi ölüm mü?" Leon sorar. "Ne oluyor lan?"

"Çok kolay. Döndür, en karanlık sırrını söyle. Saçmalamaya izin yok." Sırıttıyorum, dolabında sürekli olarak iskeletler yaşayan bir adam için çok fazla kabadayılık gösteriyorum.

"Bu çok ," diyor Damon ama çoktan öne doğru eğilmiş. "Korktun mu?"

Falin alay ediyor. O zeki ses tonu bana bir semi veriyor.

Gözlerini kısar. "Hayır, hadi bakalım."

"Yani temelde şişe çevirmece ama silahlı mı?" Leon bariz olanı söyleyerek soruyor.

Omuz silkiyorum ve Blake benim yerime cevap veriyor. "Doğruluk mu cesaret mi, şişe çevirmece ve Rus Ruleti'nin birleşimi gibi mi? Kurşun olmaması dışında tabii."

"Şişe çevirmeyi düşünmemiştim," diyorum sırtarak. "Bu öpüşebileceğimiz anlamına mı geliyor?" Falin'in yanağına ıslak bir öpücük konduruyorum ve o da gülerek beni itiyor.

Blakes'in gözleri parlıyor. "Küçük bir gösteriye asla hayır demem."

Leon parmağıyla beni ve Damon'ı işaret ediyor. "Ben yanlarına gitmeden önce bu ikisinin ağızlarını dezenfektanla ovmaları gerekiyor."

"Hey!" Falin ona bir yastık fırlatıyor. "Beni öpüyor." Leon gülüyor, nadir bir ses. "Tam olarak demek istediğim bu."

"Kurallar mı?" Blake soruyor, her zamanki öğrenci haliyle.

Eğilip parmağımı silahımın şık siyah kabzasının üzerinde gezdiriyorum. "Sır gerçek olmalı. Yüksek sesle söylemeyi düşünmek bile insanı hasta eden bir şey."

"Tanrım," diye inliyor Damon. "öldürmenin yolu."

"Döndüreceğim," dedim. Bu oyun yaptığım en büyük hata da olabilirdi, eğlenceli bir gece de. Heyecan yarı penisimin tamamen sertleşmesine neden oluyor.

"Bekle." Ben silaha uzanırken Falin elimi tutuyor. "Ya birisi paylaşmak istemiyor mu?"

Blake, "Bunun yerine bir cesaret gösterisi yapmalılar," diyor. "Aynı derecede berbat bir şey."

Silaha bakıyorum, şimdiden nabzımın hızlandığını hissediyorum. "Bana uyar. Hazır mısın?" Cevap beklemeden dönüyorum. Namlu, Leon'a doğrultmak için yavaşlamadan önce sehpa çarparak vınıyor.

"Sık beni," diye mırıldanıyor.

"Hadi, dostum." Arkama yaslanıp kolumu Falin'e doladım. "Bize o karanlık İngiliz ruhunda ne olduğunu göster."

Birasını elinde tutuyor, nemli etiketi küçük parçalara ayırıyor, bakışları duvardaki bir noktaya odaklanmış durumda. "Yıllarca üvey kardeşimle aynı okula gittim. Benim kim olduğumu hiç bilmiyordu. Bazen gerçek bir ailenin neye benzediğini görmek için onu eve kadar takip ederdim. Babamın bahçede topa vuruşunu, sırtını sıvazlayışını ve gülümseyişini izlerdim..." Birasından uzun bir yudum alırken gözleri tekrar odaklanıyor. "Siktir, bu çok derindi."

Kolunu sıkmak için Falin'e doğru uzandım. "İkisinin de canı cehenneme. Biz senin ömür boyu kardeşiniz."

"Bunu asla unutma," diye ekliyor Damon.

Leon boğazını temizleyerek başını sallar. "Şunu bir deneyeyim." Sertçe döndü, silah tahtaya çarparak takırdadı. Blake'in üzerine düşer.

Ellerini kucağında kavuşturuyor. "Birkaç yıl önce bir keresinde Brennan'ın telefonunda bir şey buldum. Fotoğraflar. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemedim. I

kendimi onların gerçek olmadığına ikna ettim. Onun bir canavar olmadığına." Başını iki yana sallıyor. "Sahip olduğum tek şey oydu ve ben... Belki harekete geçersen, o kızlardan bazıları..." "Yapma." Damon onu kendine çekiyor. "Böyle düşünemezsiniz.

Biz asla

"Belki'lere ve keşkelere takılıp kalırsak lanet olası bir günü bile atlatamayız."

Derin bir nefes alarak başını sallıyor. "O haklı, Bee," diyor Falin, sesi özenle bağlanmış. "Bunu bilemezdin. O pek çok insanı kandırdı."

Kalbim onun ve yaşadığı her şey için ikiye bölünüyor. Kardeşinin gözlerinin önünde öldüğünü görmek... Kahretsin. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum.

Namlu tekrar dönüyor ve beni buluyor. Lanet olsun. Sırlar boğazımın arkasında birikiyor - haplarla ilgili gerçek, içimde yaşayan karanlık, Falin'i tüm bunlarla bozmaktan, onu incitmekten ne kadar korktuğum. Ama ortaya çıkan şey beni şok ediyor. "Bazen rüyamda Bailey'nin öldüğünü görüyorum. Ve o rüyalarda kendimi rahatlamış hissediyorum." Sesim çatlıyor. "Çünkü en azından o zaman bilirdim."

Falin elini benimkine sarıyor, hafifçe sıkıyor. Herkes sessiz ve ben her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Kendi kız kardeşim hakkında bunu nasıl söyleyebildim? Ben gerçekten bir canavarım.

Sessizliği bozan ilk kişi Blake oldu. "Tamamen anlıyorum. En zor kısmı bilmemek."

Falin silahı kapıp masayı gıcırdatacak kadar sert bir şekilde çevirene kadar sessizlik odada yapışkan bir sis gibi durur. Namlu Damon'ın üzerine düşer. Bu ilginç olmalı.

"Pekala," der ve birasından bir yudum alır. Silahı eline alıyor ve düşünürken namluyu kurcalıyor. "On yaşındayken annemin keş erkek arkadaşlarından birini öldürmüştüm." Silahı masanın üzerine bırakıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor.

Ayrıntı vermeyince ben konuşuyorum. "Bize söyleyeceğin tek şey bu mu? Kardeşim, bizi böyle asılı bırakamazsın."

Omuz silkiyor ve birasını bitiriyor. "Bunu bir terapi seansına dönüştürmek istemiyorum." Kimse ona daha fazla soru sormadan döner ve silah Falin'in üzerine düşer.

Dizlerini göğsüne çekerek bir süre alt dudağını çiğniyor. "San Francisco'da bir adamla çıkmıştım. Sanırım sana ondan bahsetmiştim, Bee?"

Blake başını sallıyor. "Şu teknoloji girişimi olan adam mı? Alden falan mı?"

"Evet, Bay Bokum Kokmuyor." Bacaklarını düzeltiyor ve gözlerinde saf bir nefret ifadesi beliriyor. "Bana *yardım* etmeye çalıştı." Sesi her kelimeyle birlikte acılaşıyor. "Babamı aradı, kızının profesyonel yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Kontrol sorunlarım olduğunu söyledi. Onun inşa ettiği her şeyi yok etmek için klavyemin üç küçük tıklaması yetti. Kariyeri, altın ünü gitti." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ve bunu aldattığı için yapmadım. Bu umurumda bile değildi. Zaten onunla ve onun küçük sikiyle işim bitmişti. Bunu yaptım çünkü kimse beni kontrol edemez. *Asla*."

"Hatırlat da seni asla kızdırmayayım," diyorum, sikim taş gibi sertleşmiş olmasına rağmen. Twisted benim tipim.

"Çok geç," diye gülümsüyor, kaşlarını kaldırarak. Vay anasını, o ağzı daha sonra sikip atacağım.

"Pekâlâ, Şeytan," diyor Damon ve Blake'in kolunu tokatlamasını sağlıyor. "Dönme sırası sende."

Falin silahı en iyi şekilde çevirir, ama çok uzağa gitmez, Leon'un üzerinde durur. Çenesi sıkıştı. "Ben çoktan gittim."

"ama," diyorum. "O kafanın içinde bazı karanlık sırların saklı olduğunu biliyorum. Ya da istersen dönüp birini öpebilirsin," diye ekliyorum, bilerek onu kışkırtmaya çalışıyorum. Gözlerim kapalı, parmaklarımı çapraz yapıyorum. "Lütfen Damon'ın üzerine düş, lütfen Damon'ın üzerine düş."

Onun dışında herkes gülüyor. "Anlatmaya değer bir şey kalmadı. Ben açık bir kitabım." Silaha uzanır ama Damon'ın eli dışarı fırlayarak onu durdurur.

"Gerçekten mi?" Damon önündeki fincandan bir yudum almak için durur. "Çünkü aklıma bir tane geliyor. Geçen yaz tanıştığın bir kız hakkında-"

"Yapma." Leon'un sesi deriyi kesebilirdi.

Buzdolabının uğultusu ve kulelerindeki yavru kedilerin sessiz horlamaları dışında oda sessizleşiyor. Leon ve Damon'a bakıyorum, Leon'un yüz ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir şey fark ediyorum. Ham panik.

"Tamam, neler oluyor?" Falin sorar. Leon ve

Damon hep bir ağızdan, "Hiçbir şey," derler.

"Ben saçmalık diyorum," diyorum. "Biri dökse iyi olur."

Leon kanepeden kalkıp bira şişesini kapıyor. "Sigara içmem lazım."

"Lee-" diye başlar Damon.

"Bırak onu." Bu sözler taşaklarımı vücudumun içine doğru büzüştüren sert bir uyarı. Ceketini kapıldığı gibi kapıya yöneldi.

Başka bir yere baktığı belli olan Damon dışında hepimiz onun gidişini izliyoruz. Söylenmemiş sözlerin ağırlığı odada kalıyor.

"Bu hiç de şüpheli değildi," diye mırıldandı Falin.

Blake ayağa kalkıyor, kollarını başının üzerine uzatıyor. "Bundan sonra biradan daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."

"Aynı!" Falin koltuktan zıplayarak, "Aynı!" diyor. "Mario Kart oynamak isteyen var mı?"

Damon ve ben yüklü bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz. Onu ne zaman bilgi almak için zorlamayacağımı bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum ve şu an da o zamanlardan biri. Bunun yerine dikkatimi Falin'e çeviriyorum ve sanki çok daha derin bir şeyin yüzeyini kazımamışız gibi gülümsüyorum. "Sadece kışına tekmeyi yemeye hazırsan, Bela."

"Mümkün değil." Masadan iki kontrol cihazı alıp birini bana doğru fırlatıyor. "Kırmızı bir kabukla acımasızımdır."

"Bahse girmek ister misin?" Kanepeye geçiyorum, ona tekrar yanıma oturması için yeterince yer açıyorum.

Yere çöküyor ve vücudunun benimkine değmesi keyfimi yerine getirmeye yetiyor. Çenesinden tutup öpmek için başını çeviriyorum. "Tabii ki isterim. İddiayı severim."

Sadece onun duyabileceği şekilde eğiliyor ve o tekila kokulu dudakların sikimin etrafına sarıldığını hayal ediyorum. "Kazanan ilk boşalacak."

Gözleri muziplikle parlıyor. "Anlaştık."

Blake oyunu kuruyor, yanlış kabloyu takarken küfrediyor. Damon'a baktığımda hâlâ kapıya bakıyor, dalgın.

"Anladım," diyor Blake. Sonra Mario Kart müziği, üzerinde durduğu her neyse onu kırıyor. Blake oyun kumandasıyla onun kucağına kıvrılır kıvrılmaz, Blake bu düşünceden tamamen sıyrılıyor ve ukala gülümsemesi geri geliyor.

"Gökkuşağı Yolu," diye anons ediyor Falin. "Umarım hepiniz ağlamaya hazırsınızdır." Onu daha yakına çekip içime çekiyorum. "Hadi bakalım, bebeğim."

"Bir sırrım var," diyorum başım Falin'in bacaklarının arasında. "Senin kazanmanı istedim." Kendimi ayakta tutmaya çalışarak onun kaygan amcığını okşuyorum. Küçük oyunumdan sonra tekilayı biraz fazla kaçırmış olabiliriz.

"Hep konuşuyorsun," diyor kalçalarını kaldırıp yüzüme sürtünerek. "Bundan daha fazlası."

"O mu? Islak amını son yemeğimmiş gibi yemeyi mi kastediyorsun?" Başım dönüyor ama tek istediğim dudaklarında benim adımla boşalmasını sağlamak.

"Evet. Tanrım, devam et."

Ve yapıyorum. Ya da en azından deniyorum... Şu anda işler biraz *koordinasyonsuz*. Üçüncü kez ritmimi kaybettiğimde, onu yukarı ve göğsüme doğru çekerek yuvarlanıyorum. "Yüzüme otur, bebeğim."

Pozisyonunu alıyor, kalçaları başımın iki yanında, yuvarlak poposu ellerimde, güzel amı dudaklarımın üzerinde geziniyor. Onu tutuyorum, kalçalarını sallıyorum, yüzümü onun sularıyla ıslatıyorum. Falin neye ihtiyacı olduğu konusunda utangaç değil. Kontrolü ele alıyor -gıcırıyor, zıplıyor, sallanıyor- ve ben her hareketine bağımlı oluyorum.

"Siktir, Jasper, çok yaklaştım." Evet, tam da duymak istediğim şey. Kasları etrafımda gerilirken ve inlemeleri duvarlarda yankılanırken hızını koruyor. Kalçalarım eğilip kalkıyor, sertleşmiş sikim rahatlamak istiyor. Onun boşalmasına çok ihtiyacım var. Bunun için çaresizim.

Ellerim vücudunda gezinerek memeleriyle oynuyor, meme uçlarını yuvarlıyor ve çimdikliyor. Başını arkaya atıyor ve haykırıyor ve lanet olsun..çok ateşli. Görüşüm bulanıklaşıyor, ciğerlerim hava almak için yanıyor ama onu bu şekilde görmek her şey demek.

Falin yüzümün her yerine boşalırken, "Ah... benim... lanet... Tanrım," diye bağırıyor. Onun zevk çılgınlıklarını duymaya asla doyamayacağım. Titrek bacakları üzerinde tırmanırken ve bana sarılırken amcığı hâlâ titreşiyor.

"Hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi bebeğim? Bu açgözlü amcık benim için hazır mı-oh fuck," diye inliyorum, kendini tamamen aşağıya oturtuyor, amı benim için yapılmış gibi her santimini alıyor. Eğiliyor ve meme ucuna daha fazla dikkat ediyorum, nefesi kesilene kadar kemiriyorum. "Çok iyi hissediyorsun... çok sıkı."

"Evet... çok derin." Mükemmel kalçalarını yuvarlıyor, sallanıyor, zevkinin peşinden koşuyor. Zıplamasına yardım ediyorum, onu yukarı kaldırıp geri indiriyorum, her yuvarlanışında kalçalarımı kavislendiriyorum. Eğilip dudağımı emiyor, dilini içeri kaydırarak benimkine masaj yapıyor. Onun içinde öyle kayboldum ki, zar zor nefes alabiliyorum. "İstiyorum..." Amcığı sikimi boğarken beni öpüyor. "Seni her yerde istiyorum."

"Ne istersen, neye ihtiyacın varsa," diye inliyorum. Yan tarafa kayıyor, çekmeceye bir şeye uzanıyor. Onun kayboluşunu zar zor fark ediyorum.

ıslak ısı, o benim horoz üzerinde kayganlaştırıcı sıkma önce, benim şaft boyunca yaymak için yumruğunu pompalama. "Bebeğim, şimdiden çok ıslanmışsın."

Beni tekrar kucaklıyor, sikimi tutuyor ve yavaşça içine doğru yönlendiriyor. Sikim kıkına girerken gözlerim yuvalarından fırlıyor. O sıkı kas halkasını geçer geçmez yavaşça, işkence edercesine oturuyor... beni öyle bir içine alıyor ki ölebilirim.

"Bebeğim, lanet olsun... Beni öldüreceksin. O mükemmel kık... çok sıkı." Ne kadar zor olsa da rahatlayana kadar bekliyorum ve kalçalarını salladığında, gözleri kapalı ve ağzı açık, kendimi kaybediyorum. Hareket ettiği her santim saf cennet. Kasları etrafımda sıkılıyor, sikimi boğuyor ve yıldızları görüyorum.

"İçime gel, Jasper." Beni daha derine sürüyor, ona verdiğim her santimi alıyor. "Damlayana kadar doldur beni."

"İşte benim iyi küçük sürtüğüm. Benim için çok pis," diye pompalıyorum içine, bu kadını sonsuza dek elimde tutabilmek için bildiğim tüm Tanrılara dua ediyorum. "Benim için klitorisini ovala. Kendini nasıl boşalttığını göster bana."

Parmakları klitorisinin üzerinde sıkı daireler çizerken "Evet," diye haykırıyor. , bunun imkanı yok.

"Kahretsin... Boşalacağım." Bu sadece bana daha sert binmesini sağlıyor. Vücudumdaki her şey kasılırken nefes alıyorum. Gözlerim kapanıyor... ya da belki de bayılıyorum. Tüm vücuduma yayılan zevkin ötesinde hiçbir şey bilmiyorum. Ellerim kalçalarını kavıyor, sikimi taşaklarının derinliklerine kadar sokup içindeki son damlasına kadar boşaltıyorum. Hepsini alıyor, hiçbir şey kalmayana kadar beni emiyor.

Onu göğsüme doğru çekiyorum, o güzel dudaklarını öpüyorum ve tenine bildiğim tüm övgüleri fısıldıyorum. "Bu..." diyor derin nefesler arasında.

"Yoğun," diyorum. Yer değiştirir değiştirmez kasları beni dışarı itiyor ve dudaklarından boğuk bir kahkaha dökülüyor. "Bunu hiç beklemiyordum." Yan masadaki su şişesine uzanıp biraz içiyorum.

"Ne diyebilirim ki, kıkının sikilmesini seven tek kişi sen değilsin." Boğuluyorum, onun ve yatağın üzerine su fışkırtıyorum.

"Tanrım, ağzımda içki varken bunu söyleyemezsin." Kahkahalarımı gizleyemeden ağzımı silerek yutuyorum. "Dediğim gibi, beni öldürmeye çalışıyorsun."

Muhteşem kıvrımlarını göstererek yataktan çıkmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor. "Şikayet ettiğini görmüyorum."

"Ve asla yapmayacaksın."

Beni her gün şaşırtmaya devam ediyor. Ben yaşayan en şanslı piçim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

FALIN

İKİ GÜNDÜR. İKİ GÜNDÜR BU EKRANA BAKIP DURUYORUM.

Gözlerim bulanık, kığım çürük sandalyeme gömülmüş. Bu noktada veriler birbirine karışıyor, rakamlar ve harflerden oluşan devasa bir satır. Kaçındığım şey fotoğraflar. Yüzlerine bakmaya dayanamıyorum. Onları kurtarmaya yardım edecek işe yarar bir şey bulana kadar olmaz.

Boş Red Bull kutuları ve yarısı yenmiş cips poşetleri masamı dolduruyor ve ben bunu umursamıyorum bile. Birkaç saat önce benimle birlikte buraya kamp kurmaya gelen Leon, çöplerime attığı kaşlarını kaldırarak attığı bakışlara bakılırsa muhtemelen farklı düşünüyordur. Düzgün ucube.

O kadar önemsiyorsa, temizleyebilir. Burada kriz modundayız. Bunu çözmeye o kadar yakınım ki iliklerime kadar hissedebiliyorum. Flaş bellek, Brennan'ın dosyaları ve Leon'un toplayabildiği bilgiler arasında çapraz referans yapılacak çok şey var, ancak her geçen gün flaş bellekteki kurbanların somut bir yerini bulmaya daha da yaklaşıyoruz. *Tabii hâlâ bulunabilirlerse.* Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. Beynim zaten kısa devre yapmaya yakınken olumsuzluğa yer yok.

"Şuna bakın," diyorum, ekranımdaki bir listeyi işaret ederek. "Bu kurban numaraları rastgele görünüyor ama belgelenme şekillerinde bir tuhafılık var."

Leon eğilip gözlerini kısarak ekranıma bakıyor. "Daha önce envanter sistemleri görmüştüm. Oldukça standart görünüyor."

Ne yaptığımı göremediği için sinirlenerek ofluyorum. "Ama bu kimlik numaralarını Brennan'ın konteyner manifestolarıyla eşleştirdiğimizde, insanları limanlardan nasıl geçirdiklerine dair bir model var."

Sözlerimi sindirmesi birkaç dakika alıyor, gözleri iki ekran arasında gidip geliyor. "Konteyner numaraları rastgele değil. Her sevkiyattaki kurban sayısı."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Dudak halkasını ısırarak birkaç ekrana tıklıyor. "Onları sığır gibi takip ediyorlar." Sesi benim hissettiğim kadar iğrenç geliyor.

Ekranımı gösteriyorum. "Ve buraya bakın. Fairfax bize pek bir şey vermedi ama bu..." Yüz binlerce dolarlık para transferi satırlarını tarıyorum. "Transferler sevkiyat tarihleriyle aynı hızda."

"Haklısın," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ve orada." Her sıranın sonundaki şifreli kelimeyi işaret ediyor. Kullandıkları bir çeşit steno sistemi. Çoğu tekrar ediyor.

"Bekle," diyorum, elini tutarak. "İşte!" Bir kelime diğerlerinden ayrılıyor.

QNS4721ASTIND

"Bu yazı farklı." Metnin altını çiziyorum. "Diğer kodların nasıl altı karakter olduğunu görüyor musunuz? Bu daha uzun ve sadece en son transferlerde ortaya çıktı."

Leon sandalyesini yaklaştırırken ellerim titriyor. "Bizi bir adrese götürebilir. Orlov'un paravan şirketleri altında bulabildiğim birkaç mülk kaydıyla karşılaştırmama izin verin."

Zaten hızla atan nabzımı görmezden gelerek bir kutu Red Bull daha açıyorum. Jasper kapıya gelip kafasını içeri uzatıyor ama ona bakmak için dönmeye zahmet etmiyorum. Bu düşünce zincirini kaybedemem.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor. Heyecanlı olduğunu biliyorum, bu da onu sık sık belaya sürüklüyor. Bir an için ona doğru bakıyorum.

"Pizza isteriz," diyorum. "Değil mi Lee?" Leon başını sallıyor, yüzü hâlâ ekrana yapışık.

"Bunu yapabilirim. Başka bir şey var mı?" Kendisine bir görev verildiği için sesindeki mutluluk sevindirici.

"Sanırım kızların da yiyeceği azaldı," diye ekliyorum. Eğer onu birkaç iş için dışarı çıkarabilirsem, umarım geri döndüğünde iyi haberlerimiz olur.

Kolları beni arkamdan sarıyor ve ben de ona sarılıp eriyorum. Dudaklarıma ulaşmadan önce çene çizgime hızlı bir öpücük konduruyor. "Ben olacağım"

Birazdan dönerim. Aklınıza başka bir şey gelirse bana mesaj atın."

O gitmeden önce, bir kez daha sarılmak için kollarımı uzatıyorum. "Cüzdanımdan kredi kartımı al." Tartışmak istediğini görebiliyorum, bu yüzden o yumuşayana kadar gözlerimi kısıyorum. Aferin oğluma.

Jasper gittiğine göre, elimdeki göreve geri dönüyorum. Bu kadar çok mülk kaydı varken, hiçbirini dolu bulamamış olmamız şaşırtıcı. Hepsi yıkık dökük evler ya da depolar, çoğu ülkenin dört bir yanına dağılmış.

Parmaklarım kaydırmanın ortasında durdu.

"Vay ." "Ne oldu?" Leon soruyor.

"Olası bir eşleşme buldum." Mülkün bir haritasını çıkardım. "Queens'te bir depo, onların sahte şirketlerinden birine ait. QNS, Queens'i temsil ediyor olmalı, numaralar caddeler ve AST IND..." Fotoğrafları yakınlaştırıyorum. "Astoria Endüstriyel."

Leon bir elini yüzünde gezdirerek, "Lanet olsun," diyor.

"Ama bak." Kayıtlar arasında geziniyorum. "Bu mülk sistemlerinde başka hiçbir yerde görünmüyor. Ne Brennan'ın manifestolarında, ne de envanter kayıtlarında. Bir sebepten bunu normal operasyonlarından ayrı tutuyorlar."

"Orijinal envanter listesine geri dönün. Bu kodla listelenmiş bir isim var mı?"

Sayfaları atlıyorum, zihnim ayak uydurmak için çabalıyor. "İlginç. Bir fotoğraf var ama başka bir şey yok."

"Orada kesinlikle bir şey saklıyorlar." Ayağa kalkıyor, yatağının etrafında volta atıyor.

Başka bir pencere açıyorum ve veritabanında Bailey'nin fotoğrafını buluyorum. #521. Yüzünü incelerken kalbim sıkışıyor. Tüm bu verilerin içinde bir yerlerde onu bulmanın anahtarı var. Sadece araştırmaya devam etmeliyiz.

"Diğerlerine söylemeliyiz. Ray'i ara. Burası olacakmış gibi bir his var içimde. Kahretsin, bisikletime atlayıp hemen oraya gitmek istiyorum."

"Hayır," dedim. "Bunun haritasını çıkarmalıyız." Tüm verilerimi güvenli bir sürücüyü yedeklemeye başlıyorum, zihnim orada ne bulacağımıza dair farklı olasılıklarla yüzüyor. "Neden ben Blake ve Damon'a söylemiyorum, sen de Ray'i aramıyorsun?"

"Evet, tamam." Ben ekrana bakmadan kapıdan çıktı.

Deponun sokak görüntülerini ve şemalarını çıkardım ve en iyi yaklaşımı bir araya getirmeye çalıştım. Konumla ilgili bir şey beni

Durun. Neredeyse çok uygun görünüyor. Tüm yapboz parçaları birleşiyor ama yine de içimden bir ses bir şeyleri kaçırdığımızı söylüyor.

Umarım yakında çözebilirim. "Merak etme Bailey, seni bulacağız."

Dün gece Damon'ın arabasıyla hızlıca geçip gitmelerini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey denemeyeceklerine söz vermişlerdi ve şaşırtıcı bir şekilde sözlerini tuttular. Mekan, internette bulduğum resimlerde görüldüğü gibiydi. Sessiz. Boş. Bir saat kadar izledikten ve kimsenin girip çıkmadığını gördükten sonra geceyi sonlandırdılar.

Ama bu sabah, serbest bırakılmaya hazır topaclar gibiler. Ray ve ekibi saat sekizde bizimle adreste buluşacak ve o depoda neler döndüğünü kesin olarak öğreneceğiz.

Dairedeki enerjinin boğucu olduğunu hissettiğimde ve günlerdir ekranlara bakmaktan kafam bulanıklaştığında, güzel bir yürüyüşün ve biraz kafeinin bana iyi geleceğini düşündüm.

Ceketimi sandalyenin arkasına asılı olduğu yerden alıyorum ve odanın diğer ucundan Jasper'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. Kanepede üstsüz bir şekilde gitarıyla uğraşıyor. O bu kadar iyi görünürken ayrılmak yeterince zor, ama bir de bana bakması gerekiyor. "Sadece kahve almaya gidiyorum. Bana öyle bakma."

"Ne bakışı?" diye soruyor bana golden retriever gözlerini dikerek. Gülümsememi gizleyemeyerek iç geçiriyorum.

"Bir şey ister misin?" Kaşlarını kaldırıyor ve tam olarak ne söyleyeceğini biliyorum. "Cinsel değil," diye takılıyorum.

"Bir gömlek alayım. Ben de seninle geleyim." Beni kapıda karşılıyor ve sanki bir saniye daha öpmeden duramayacakmış gibi öpüyor.

Aramızdaki bu açık sevgiye hâlâ alışmaya çalışıyorum. Daha önce soğuk davrandığımdan değil, ama bu farklı. Sürekli kontrol etmek, dokunmak, öpmek. İtiraf etmek istediğimden daha çok hoşuma gidiyor.

Bir blok ötedeki kafeye el ele yürüyoruz. Günün bu erken saatinde nispeten sessiz. Her nasılsa, bu akşamki planlarımızdan sonra bile, bu küçük an normal geliyor.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun. Dur tahmin edeyim, beni çıplak mı düşünüyorsun?" Jasper kolunu omzuma dolayarak ve beni vücuduna doğru çekerek soruyor.

"Nereden biliyorsun?" Sesimden alaycılık sızıyor. "Senin balon kıcımı hayal etmeden beş saniye bile geçiremiyorum."

Başının üzerinden bakar. "Güzel bir kıcım var, değil mi? Ben de kıcımı resmederdim."

"Aman Tanrım, seninle yapamam." Gülüyorum ve kıcına hafif bir şaplak atıyorum. "Bilmen gerekiyorsa, bu kadar sıradan bir şey yapmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyorum. Bu gece kaçakçılarla dolu bir depoya baskın yapmayı planlarken erkek arkadaşımınla kahve içmek."

Kıkırdıyor. "Erkek arkadaş, ha?"

"Oh, kapa ." Ona ters ters baktım. "Ne tercih ederdin? Oyuncak mı? Sikik dostum?"

Yanaklarımı ısıtan alçak bir gümbürtü çıkarıyor. "Bunlarla çalışabilirim." Başparmağı üst kolumda daireler çiziyor. "Ama söylemeliyim ki, erkek arkadaşın olmanın oldukça harika avantajları var."

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak-" Gıcırdayan lastik sesiyle kesildi. İkimiz de gerildik, ellerimiz içgüdüsel olarak silahlarımıza doğru hareket etti, ama bu sadece kırmızı ışıktaki geçen bir pislikti.

"Lanet olsun. Gergin durumdayız, değil mi?" Kalbim hâlâ hızla çarpıyor olsa da şaka yapıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum.

"Elimde değil." Biz yürürken sokağı tarıyor. "Bu geceyi düşünmeye devam et. Bailey'i."

Elini sıktım. "Onu bulacağız."

"Biliyorum." Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Çünkü sen varsın."

Kahve dükkânı hemen ileride, kafein ve normal bir sabah normal bir çiftmişiz gibi davranacağımız birkaç dakika daha vaat ediyor. Ama ikimiz de daha iyi biliyoruz. Bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Jasper bize bir masa bulurken, ben her zamanki siparişlerimizi verdim. Benim için latte, onun için de ekstra krem şantili karamelli frappe. Erkek arkadaşım bir ergenin damak tadına sahip ama nedense bu onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve onu çıkarıp ekrana dokunuyorum. Başka bir DNA eşleşme bildirimi. Bailey'i bulmaya yardım ettiğimden beri

iki yeni site. Sonuçlar nadiren olumlu çıkıyor ama yine de kontrol etmeden edemiyorum.

Barista siparişimizi söylüyor ve ben tezgâha doğru ilerliyorum ama gözlerim ekranıma yapışmış durumda. Yüzde yirmi beş eşleşme. Kahveleri almak için telefonumu bir kenara bırakırken ellerim titriyor.

Bu ne anlama geliyor? Gerçekten birini mi buldum?

"İyi misin?" Kahveleri masaya koyarken Jasper soruyor.

"Evet, hemen tuvalete gitmem gerekiyor." Gülümsemeye zorluyorum, bunu düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyaım var. Daha bakmaya fırsat bulamadan Jasper'a bir şey söylersem benim adıma çok sevinecek, ayağa fırlayıp beni kollarıyla saracak. Bir şekilde bunun bir aldatmaca olduğu ortaya çıkarsa buna dayanamam.

Banyoya giden koridor dar ve loş ışıklı. Telefonumu tekrar elime alıp uygulamayı kaydırarak açıyorum. Bir kadın, bir teyze, belki? Köşeyi dönüp profilini açmak için fotoğrafına tıklıyorum ama gölgelerin arasından çıkan bir adamla çarpışmak üzereyken duruyorum. "Oh, kahretsın. Özür dilerim," diye mırıldanarak yanından geçiyorum.

"Zararı yok." Adamın sesi yumuşak ama bir şey beni ürpertiyor. Başımı kaldırdığımda adamın koyu renk gözlerinin beni dikkatle incelediğini görüyorum. "Ben de seni bekliyordum Falin."

Özellikle son zamanlarda sustalı bıçağımı her zaman sakladığım bel kemerime uzanıyorum, ama eli dışarı fırlıyor, bileğimi sarıyor ve sıkıyor. "Ne oluyor lan?" Feveran ediyorum. "Bırak beni!" Jasper'a seslenmek için dönüyorum ama diğer eli ağzımı kapatıyor, pahalı kolonyası burnuma doluyor ve ğrmeme neden oluyor.

"Sakin ses çıkarma yoksa seni öldürürüm ve cesedini asla bulamaz." Bacaklarımın titrediğini hissediyorum, pes etmek istiyorum ama onlara g veriyorum. "Anlıyor musun, Falin?"

Başka seçeneğim olmadığı için başımı sallıyorum ve o da elini yavaşça ağzımdan çekiyor. Onu hiç görmedim ama vücudum kim olduğunu biliyor. Her sinir ucu tehlike çığlıkları atıyor. *Alexander Orlov*. O olmalı.

"New York'ta ne kadar mutlu bir aile kurmuşsun." Telefonunu ıkayıp midemi bulandıran fotoğraflar gösteriyor. Blake ve Damon şarküteriye yürürken. Leon bisikletine binerken. Jasper ve ben apartmanın kapısını açarken. "Onlara bir şey olursa çok yazık olur."

"Ne istiyorsun?" Sesimi alçak ve sabit tutuyorum. Hissettiklerimin tam tersi.

"Küçük bir toplantı. Ben, sen ve arkadaşın Blake. Konuşmamız gereken bir iş var." Bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve irkilmemek için dudağımı ısıyorum. "Erkek arkadaşlarınıza söylemeyi düşünmeyin. Söylerseniz haberim olur."

"Eğer seninle tanışacak kadar aptal olduğumu düşünüyorsan-" Yüzü benimkinden neredeyse bir santim uzakta olacak şekilde hareket ediyor. Konuşurken tükürükleri dudaklarıma çarpıyor.

"Yapacaksın, çünkü yapmazsan adamlarım Jasper Shea'yı yakalar ve o güzel küçük kız kardeşi kadar rahat edemez."

Gözlerim açılıyor ama dudaklarımı nötr bir ifadeye büründürüyorum. Beni etkilediğini bilmenin zevkini ona tattırmak istemiyorum. Hay sikeyim. Başından beri haklıymışız. Biliyordum ama bunu onun ağzından duymak. Parçaları bir araya getirdiğini bilmek, bu tamamen farklı bir şey.

İğrenç suratına tükürdüm. "Siktir git."

Dudaklarından küçük bir kahkaha dökülürken bileğimi bırakıp cep mendiliyle yüzünü siliyor. Gözleri hâlâ buz gibi soğuk.

"Saat sekizde. Adres mesajla gelecek. Sadece sen ve Hyland, kimseye söylemeyin ya da cenaze planları yapmaya başlayın." Bezi katlayıp cebine soktu. "Peki ya Sinclair? İzliyor olacağım. Yanlış bir hareket ve hepsi yok olur."

Ben cevap veremeden gitti ve beni ayakta zor durur halde bıraktı. Aceleyle banyoya girip kapıyı kilitliyorum ve yere yığılıyorum. Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor ama sanki sıkışmış gibiler. Nefesimin altında küfrederek havayı burnumdan girip ağzımdan çıkarmaya zorluyorum.

Bizi nasıl buldu? Ne bok yiyeceğim ben?

Telefonum tekrar çalıyor ve daha bakmadan onun aradığını anlıyorum. Blake'i ona götürmemin imkanı yok. En iyi arkadaşımı tehlikeye ölmeyi tercih ederim. DNA sitesinden yine bir bildirim geliyor ve artık umurumda değil. Şimdi olmaz. Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde öleceksem kayıp ailemi bulmanın bir faydası yok.

Yüzüme biraz su çarpıyorum ve normal nefes almak için kendimi zorluyorum. Jasper az önce ne olduğunu bilemez. *Sen halledersin. Eve git ve bir şeyler bul.* Ama neyi?

Masamıza döndüğümde Jasper telefonunda geziniyor, ekrandaki bir şeye gülümsüyordu. Beni gördü ve yüzü düştü.

"İyi misin? Solgun görünüyorsun." Elime uzandı.

Yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ederek gülümsemeye zorluyorum. Dürüstlükten başka bir şey istemediğim halde ona yalan söylediğim için. "Sadece yorgunum. Bu gece çok gerginim."

"Ben de, ama bu yavru kedi videoları yardımcı oluyor." Avucumu öpüyor ve ben orada oturup ne kadar sikik olduğumu düşünürken telefonuna bakmaya devam ediyor.

Hepsini nasıl hayatta tutacağım?

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JASPER

FALIN'DE BİR SORUN VAR. KEŞKE NE OLDUĞUNU ANLAYABİLSEM.

Eğer yanlış bir şey yaptıysam, bunu bana yüksek sesle ve özür dilemeden söyleyen ilk kişi genellikle o olur.

Kahve dükkanından beri uzakta, gözlerimle zar zor buluşuyor, ukalalık yaptığım da bile tek kelimelik cevaplar veriyor.

Bu gece gelemeyecek kadar hasta olduğunu söylediğinde, bu bana gerçekten ipucu verdi. Bu kadın üç gün boyunca hiç uyumadan, zar zor yemek yiyerek çalıştı çünkü o kodu kırmaya çok yaklaştı. O olmasaydı bu gece olmazdı. Onu sadece birkaç aydır tanıyorum, ama biliyorum ki bunu yapmamak için mezara kadar yolu yarılmış olması gerekirdi.

"Belki de kalmalıyım," diyorum yatak odasının kapısında gezinirken. Yatakta kıvrılmış, göğsünde yavru kediler, ama duruşu sözde hasta olan biri için çok sert. Yavru kedileri severken gözlerime bakmıyor bile.

"Hayır," diye hızlıca cevap verir. "Orada olman gerekiyor. Bailey için."

Bailey'nin adını doğrudan anmanın beni çıkaracağını biliyor.

İyi oynadın.

Blake ceketini giymiş ve gitmeye hazır bir halde kafasını içeri uzattı. "Seninle kalabilirim, Fal. Çocuklar halledebilir."

"Kesinlikle olmaz." Falin ayağa kalkar ve yavru kediler onun keskin sesinden ürkerler. "İkinizin de gitmesi gerek. Lütfen."

Hay sikeyim. Göğsüm yine sıkışıyor. Bütün gün bu şekildeydi. Adrenalinle karışık endişe. Ses tonu duruma yardımcı olmuyor. Sanki gitmemiz için yalvarıyor. Falin'in daha önce de yalvardığını duymuştum, genellikle başım bacaklarının arasındayken, ama bu farklı. Çaresiz.

Sonunda yumuşuyorum, ona veda öpücüğü veriyorum ve onu bir bardak su ve bir şişe ibuprofen ile bırakıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyorum ona. Bana el sallayarak iyi olacağını, sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Leon bisikletine atlıyor, Damon, Blake ve ben Damon'ın arabasına doluşuyoruz. Bacağım zıplamayı bırakmıyor, kafam alarm zilleriyle dolup taşıyor. On beş dakika sonra Damon bana bir bakış atıp sorunun ne olduğunu sordu.

"O iyi olacak," diyor ama kafamın içindeki uğultudan onu zar zor duyuyorum. "Ray muhtemelen çoktan oradadır. Her şey yolunda gidecek, bunu hissedebiliyorum."

Blake orta konsoldan başını uzatır. "Falin güçlüdür, iyi olacaktır. Eminim bu geceyi kaçırdığı için çok üzülmüştür."

İşte bu.

Bir sonraki kırmızı ışıkta, ani bir karar verdim. "Kenara çek. Beni burada bırak."

"Ne? Neden?" Damon soruyor.

"Bir şeyler ters gidiyor. Onu kontrol etmem gerek."

Tartışmaya başlıyor ama kenara çekmeye fırsat bulamadan kapımı açıyorum. Bunun için zamanım yok. "Lanet olsun, kardeşim." Işık yeşile dönüyor, ama gaza basmadan önce camdan dışarı bağıyor. "Dikkatli ol. Bize ihtiyacın olursa mesaj at."

Telefonumu çıkardım ve Falin'in adını tuşladım. Telesekreteri açılmadan önce hat çalıyor ve çalıyor. Tekrar deniyorum ve ona bir mesaj bırakıyorum.

"Ben eve dönüyorum. İstersen bana kızabilirsin ama orada yalnız olmanı istemiyorum."

Koşarak geri dönüyorum, çarpan kalbim acele düşüncelerimden daha yüksek sesle atıyor. Oraya vardığımda daire karanlıktı. Boştu.

"Siktir!" Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Yatak odasında bir not ya da boğuşma izi olup olmadığını kontrol ettikten sonra Leon'u aradım. Kaskının bluetooth'undan cevap verdi. "Falin'in telefonunu takip etmeni istiyorum."

"Ne? Neden?" diye sorar.

"Soru sorma... lütfen. Sadece ."

Sesimdeki çaresizliği duymuş olmalı ki motorunun gürültüsü azalıyor. "Yoldan çıktım. Neler oluyor?"

"Nerede o?"

İç geçiriyor ama başka soru sormuyor. Birkaç saniye içinde daireyi boydan boya adımlayıp, elimdeki silahtan bir tane daha alıyorum.

şifonyer çekmecesine koyup belime sokuyorum. "Şehir merkezinde. Bir ofis binasına benziyor, yüksek bir bina. Adresi şimdi gönderiyorum."

İçimi bir ürperti kaplıyor. "Yanlış bir şeyler var."

Mesaj geldi ve ben çoktan koşmaya başladım. "Jasper, bizi bekle. Şimdi dönüyorum."

"Hayır, sen önden git. Sana ihtiyacım olursa, seni ararım."

Zamanımız yok. Ona ulaşmak zorundayım. Eğer , kendimi asla affetmeyeceğim.

Cam kapıyı itip lobiye GÜVENLİK MASASI boştu. Asansöre bir göz atıyorum ama vazgeçiyorum. Vakit yok. Bu devasa binada nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama onu bu lobide bulamayacağım.

Merdivenlere yöneliyorum, üstümde ayak sesleri duyana kadar ikişer ikişer çıkıyorum. Vücudumu duvara yaslayarak silahımı çekiyorum ve ağır nefeslerimi yavaşlatmaya zorluyorum. Telefonum titriyor ve ses devasa merdiven boşluğunda daha da yükseliyor. Kim olduğunu kontrol etme ya da lanet şeyi susturma şansım yok. Üstümdeki her kimse burada olduğumu biliyor. Neyle karşı karşıya olduğumu görmek için boynumu bükerek bir adım atıyorum. Falin olabilir ama içgüdülerim onun olmadığını söylüyor.

"Tam orada dur," diye yankılanıyor bir adamın derin sesi. Onu fark ediyorum, iri bir adam. Onda tanıdık gelen bir şeyler var. İki kat yukarıdan bana silah doğrultuyor.

"Seninle bir derdim yok," diyorum. "Sadece kız arkadaşımı bulmaya çalışıyorum." Silahımı çekili tutuyorum ama ona daha yakından bakıyorum. Silah doğrultan bir adam için duruşu oldukça kambur görünüyor. Elleri titriyor mu? Bu kadar uzaktan söylemek zor. "Nerede o?"

İlk başta sessiz, açıkça seçeneklerini tartıyor. Sonunda ağzını açtığında, kelimeler yavaş çıkıyor. "Sadece git." Söylediklerinin arkasında hiçbir güç yok, ses tonunda tehditkâr hiçbir şey yok. "Lütfen. Başka kimseyi öldürmek istemiyorum."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Ben de nefes almaya devam etmeyi çok isterim." Silahımı doğrultup gözlerimi ondan ayırmadan birkaç basamak tırmanıyorum. "Adın ne senin?"

"Daha fazla yaklaşma," diye bağılıyor, sesi titriyor.

Gerek yok. Artık onu sorunsuzca indirebilecek kadar yakıным. "Görünüşe göre bir durumla karşı karşıyayız koca adam," diyorum.

"Adım Bruce," diyerek beni düzeltiyor.

"Ah, Bruce. Bruce, ikimiz de birbirimizi öldürmek istemediğimize göre, belki bunun yerine birbirimize yardım edebiliriz?"

Bruce'un eli aşağı iniyor ve ben nefes alıyorum. "Onu öldürdü. Gözümün önünde onu öldüresiye dövdü." Sesi çatlıyor. "Bir hiç uğruna. Herkesin yapabileceği lanet bir hata."

"Kim yaptın, Bruce? Bana söyleyebilirsin, sana yardım edeceğim." Bruce'un gözlerinde parlayan nemi görerek birkaç adım daha ilerledim. Onu şimdi hatırlıyorum. Blake'i kaçıran herif oydu. Karma bir sürtüktür, Bruce'. Ama şimdi Falin'in kimin elinde olduğundan eminim ve göğsüm sıkışıyor. *Orlov*. "Hadi ama. Bu konuda konuşmanın yardımcı olacağına söz ver."

Bu onun doğrudan bana bakmasını sağlıyor. Bana duymak istediğim şeyi söylemeyi düşünüyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum. "Beni de öldürecek. Yavaş yavaş. Acı çektirerek."

"Ona önce biz ulaşırsak olmaz." Artık Bruce'un yüzündeki gözyaşlarını görebilecek kadar yakıным. "Neredeler?"

Gözleri açılıyor, ağzı bana bir soru soracakmış gibi açılıyor ama aynı hızla kapanıyor. "Çatı. Ama bilmelisin ki-"

Tereddüt etmiyorum. Hiçbirinin tekrar yaşamasına izin verme hatasını yapmayacağım. Kurşun onu göğsünden yakalıyor ve beton duvara doğru yığılıyor. Aşağı doğru kayarken, vücudunun altında kıpkırmızı bir iz yayılıyor ve geniş gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Silahını bir kenara atıp kaçıyorum. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor ama bunun üzerinde duramam. Bacaklarım yanıyor ama yavaşlamıyorum. Zar zor düşünüyorum. Yirmi yedi kat merdiven çıktım ve kalbim patlamak üzere ama bunların hiçbir önemi yok. O iyi olmak zorunda. *Lütfen çok geç kalmayayım*.

Çatı giriş kapısı ileride, dışarıdan gelen sesleri duyabileceğim kadar yakın. Küçük pencereden onları görüyorum. Falin kenarda duruyor, Alexander birkaç adım ötede silahını onun kafasına doğrultmuş.

Panik boğazımı sıkıyor, ciğerlerimdeki havayı boğuyor. Serin gece esintisinde sesini yükselttiğini duyuyorum. "Kapana kısıldın, aptal kız. Merdivenlerden aşağı koşmalıydın ama senden akıllıca düşünmeni beklemezdim."

"Buranın tam olarak seni istediğim yer olmadığını nereden biliyorsun?" diyor. Dik ve güçlü duruyor. Lanet olası bir plana ihtiyacım var, ama nereden bakarsam , burada gizlilik diye bir şey yok.

Orlov soğuk bir kayıtsızlıkla kıs kıs güler. "Kendi çatımda beni köşeye mi sıkıştıracaksın? Dediğim gibi, yukarıda pek bir şey olmuyor. Neyse ki bunu başka yollarla telafi edeceksin. Eğer yaşamana izin vermeye karar verirsem." Bir adım daha yaklaştı, silahını kızın başına doğrultmuştu. "Blake nerede? Sana onu getirmeni söylemiştim."

"Sanki en iyi arkadaşımı senin gibi bir pislığe teslim edecekmişim gibi. Şimdi aptal olan kim?"

Bir rüzgâr kapıyı tıkırdatıyor. Daha iyi duyabilmek için dikkatimi dağıtarak sessizce açıyorum.

"Ne ateş ama." Dilini şaklatıyor, bir ileri bir geri volta atıyor. "Erkek arkadaşlarınızı kurtaramayacak olmanız çok kötü. Hepinizin çok ilgilendiği şu depo var ya? Biri kapıyı kırdığı anda havaya uçacak şekilde ayarlanmış. Arkadaşlarınız başlarına ne geldiğini anlayamadan ölmüş olacaklar."

Lanet olsun. Onları uyarmalıyım, ama Falin'den başka bir yere bakmaya kendimi ikna edemiyorum. Bir dikkat dağınıklığı ve o gitmiş olabilir.

"Yalan söylüyorsun." Çenesini dik tutuyor ama gergin vücudu ona ihanet ediyor. "Öyle ? Burada kontrolün gerçekten olduğunu mu sanıyorsun?" Daha da yaklaşıyor.

"Senin sorunun bu, değil mi, seni aptal fahişe? Her zaman her şeyi, herkesi kontrol etme ihtiyacı duyuyorsun. Bu yüzden buraya yalnız geldin. Bu senin için nasıl ?"

"İnsan hayatı ticareti yapan bir pislik olmaktan daha iyidir. Bırak seni *sevmeyi*, kimse seni *sevmiyor*. Brennan senin işini daha iyi yaptı ve bunu sen de biliyorsun." Biraz daha yaklaştı. Bu kadının taşaklarına bak. "Sen bir domuzsun. Sadece bir kadına tecavüz ederken azabilen iğrenç bir orta yaşlı beyaz adam."

Onu saçlarından tutup aşağı çekti. Tam ileri atılmak üzereyken, sözleri kafamın arkasına bir levye gibi çarpıyor. "O güzel esmer gibi mi? Adı neydi onun? Doğru ya. Bailey Shea."

Donup kalıyorum, elim silahımı öyle sıkı kavırıyor ki parmaklarım uyuşuyor.

"Siktir git," diye haykırıyor Falin.

"İlk başta kardeşi için yalvardı. Onun için ağladı. Eve gitmek için ağladı. Ama şimdi?" Gülümsüyor. "Şimdi onun adını bile hatırlamayacak."

Kapıdan içeri daldım, silahımı kaldırmıştım. "Seni lanet olası piç!"

"Jasper, hayır!" Falin bakışlarımı karşılıyor. Dumanlı, geniş gözlerinde korku parlıyor.

Orlov dönüyor, silahını hala Falin'e doğrultmuş durumda. Adrenalin sistemime pompalanıyor, her sinir ucu savaşmak istiyor. Öldürmek için. "Ah, erkek arkadaş geldi. Başarısız kahraman. Bu çok eğlenceli olmaya başladı."

"Bırak onu," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Tekrar gülüyor, sesi kolumdaki tüyleri diken diken ediyor. "Bunu neden yapayım ki? Bana çok para kazandıracak. Tıpkı kız kardeşin gibi."

"Kapa o lanet çeneni!"

"Senin hakkında araştırma yaptım, Shea. Hayatımı mahvedip elini kolunu sallayarak gidebileceğini sanıyorsun. Korkarım ben o kadar iyi bir adam değilim."

"Onu dinleme," diye yalvarır Falin. "Seni kıvrandırken izlemek istiyor."

"Dinlemeli. Paylaşacak çok şeyim var. Londra'daki o evde nasıl çılgılık attığı gibi. Nasıl-"

Falin'in hareket ettiğini görmeden önce duydum. Silahını doğrulttu, atış Orlov'u göğsünden vurdu. Sendeliyor ama bir şekilde ayakta kalıyor, silahı bana doğru savruluyor.

"Hayır!" Falin onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyor ve Alexander'ın silahı ateşlendiğinde kendini aramıza atıyor. Onu yakalamak için ileri atılıyorum, tanıdık beyaz sıcak bir acı karnımı yırtarken ikimizi de döndürüyorum. Acıya rağmen kükreyerek Falin'i sıkıca tutuyorum.

Orlov kenara yakın bir yerde dengesini kaybettiğinde dizlerimizin üzerine çökerek tökezliyoruz. Farkına vardıkça gözleri şişiyor. Kolları dönüyor ama tutunabileceği hiçbir şey yok. Sadece hava. Vücudu uçuşumun kenarından aşağı yankılanarak düşerken çılgılık atıyor.

Ben yere düşerken Falin beni tutuyor, ikimiz de salgılanan adrenalinle titriyoruz. Vücudum yanıyor ve kan gömleğimi ıslatıyor. Ellerini yarama bastırıyor, gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Neden?" diye ağlıyor. Bıçağını kapıyor, yaramı tutmak için gömleğinin altını yırtıyor. "Seni aptal adam. Güzel, aptal, sinir bozucu... Gelmemen gerekiyordu!"

"Bebeğim..." Ona ulaşmaya çalışıyorum ama beni tutuyor.

"," diyor telefonunu çıkararak. "911'i arıyorum."

Titreyen parmaklarımla yüzünü kavırıyor, sanki dudaklarını son kez tadacakmışım gibi onu öpüyorum. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. I-"

Sevk memuruna yerimizi bildirirken "Şşşt," diyor. "Gücünü sakla."

"Bailey... Londra. Yapmamız gereken-" Zar zor düzgün düşünebiliyorum. Acıdan hemen kusmak istiyorum. Gözlerim zorlukla

Açık kal.

" yok." Alnını benimkine bastırıyor. "Onu bulacağız. Birlikte. Ama önce sana yardım getirmeliyiz. Sağlık görevlileri geliyor. Ve diğerlerini o depo hakkında uyarmalıyım." Diğerleriyle mesajlaşırken bir elini yarama sıkıca bastırıyor. "Kahretsin. Çok korkuyorum."

Sesine odaklanmaya çalışıyorum ama her şey uzak geliyor, sanki suyun altına çekiliyormuşum gibi. Nehrin beni almasına izin verseydim böyle mi hissederdim?

Orlov gitti. Onu öldürdük. Bailey Londra'da. Ya da en azından öyleydi. Tanrım, çok acıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve acının beni tükettiği o karanlık yere gömülüyorum.

Soğuk ve sert zeminde sırtüstü yatarken ne kadar süre öyle kalacağımı bilmiyorum. Falin'in sesi beni geri çekiyor. Üzerimde geziniyor. Bu cehennemi yaracak bir melek.

"Yeterince iyi olmadığım için üzgünüm. Onu kurtaramadığım için. Beni burada bırakabilirsin... Ben-"

"Hiçbir yere gitmiyorum. Sadece benimle kal," diye fısıldıyor. "O güzel gözlerini benim için açık tut."

Gözlerimi kırptırıyorum, kendimde kalmak için savaşıyorum. "Çocuklar mı?" İyi olsalar iyi olur. Kendimle yaşayamam. Yarama baskı yapmaya devam ederken sessiz. Çok sessiz. Tekrar soruyorum. "Onları aldın mı?"

"İyiler," diye cevap veriyor sonunda.

O zaman neden sesi bir sorun varmış gibi geliyor? Acının bulanıklığında gözlerimi onun yüzüne odaklamaya zorluyorum. "Bebeğim? Ne oldu?"

"Ray ve adamları."

Uzaktan siren seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Falin'in eli karnımda titriyor ama sabit bir baskı uyguluyor. "Sadece dayan. Yardım neredeyse geldi."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FALIN

JASPER'IN AMELİYATINDA. LANET OLASI AMELİYATI. BU BEKLEME ODASI Araf. Bembeyaz zeminde attığım her adım beni onu görmeye bir dakika daha yaklaştırıyor. İyi olacağını bilmeye. Saatler geçti, diye düşünüyorum, sadece odanın karşısındaki televizyondan gelen eski komedi tekrarları değişti, kahkaha sesleri benimle alay ediyor.

Banyoda rağmen tırnaklarımın altında hâlâ kan var. Kurşunun neye isabet ettiğini bilmiyorum. Ne kadar derine. Organları mı parçaladı yoksa sinirleri mi kopardı. Çok fazla kan vardı. Tanrım, hala burun deliklerimin arkasında bakır kokusunu alabiliyorum. Ve geçen yıl zaten bir kez vurulmuştu. O ben olmalıydım. Alexander'ı tek başıma alt edebileceğimi düşündüğüm için bunu hak ettim.

Alexander'ın sözleri zihnimde yankılanıyor. *Her zaman her şeyi, herkesi kontrol etme ihtiyacı. Bu senin için nasıl işliyor?*

Hiç de iyi değil.

Yaptığım şey bu muydu? Durumu kontrol etmeye mi çalışıyordum? Artık bilmiyorum. Onları güvende tutmak istedim ve bak bu beni nereye getirdi. En azından Alexander öldü... ama onun bu ağın sadece küçük bir parçası olduğunu biliyorum. İhtiyacımız olan kişi amcası.

"Falin!" Blake'in Damon ve Leon'la birlikte acil servisin kapısından koşarak girdiğini görünce donup kalıyorum. Daha önce hiç bu kadar güçlü bir rahatlama hissetmemiştim.

Onları karşılamak için koşuyorum, gözlerim yaşıyor. Beni kucaklıyorlar, hepimiz kocaman bir kol yığınıyız ve mırıldandığımız sözler var. "İyisin," diye tekrarlıyorum. "Biz iyiyiz."

Ayrıldığımızda Blake'in gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bakıyorum. "O-"

Damon onu göğsüne doğru çekiyor. "Çok kötüydü."

bir ağırlık çöküyor. "Bana her şeyi anlat."

"Yapacağız," diyor Leon. "Ama o nasıl? Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde buraya koştuk. Her yerde polisler vardı, hareket edemiyorduk. Lanet olsun. Oradan çıkmamız gerekiyordu."

Kahretsin. Eğer işin içinde polisler varsa.

"Ameliyatta, tek bildiğim bu. Kurşun karnına isabet etmiş. Her şey çok hızlı oldu."

Kelimeleri yüksek sesle söylemek, paniğe kapılmış yüzlerini görmek, her şeyi çok gerçek kılıyor. Blake nefesini içine çeker. "Biraz daha bilgi alabilir miyim diye bakacağım. Belki büyük tıp fakültesi kelimelerimi kullanırsam, birisi bana bir şeyler verir."

Başımı sallıyorum, check-in masasına doğru geri çekilirken arkasından bakıyorum. "Ray?"

Damon'ın yüzü buruşuyor, sanki bu ismi duymak ona fiziksel acı veriyor. "Oraya önce onlar gitmiş. Bizim haberimiz yoktu."

Aman Tanrım. Tüm o adamlar... öldü. Tüm bu kabus boyunca bizim yanıımızdaydılar. Aileleri ve hayatları vardı. Üzerime bir keder dalgası çökerken gözlerimi kapatıyorum. Çabucak öfkeye dönüşüyor.

Blake aceleyle geri döner. "Onu görebileceğimizi söylediler. Bir hemşire ve bir doktorla tartışmak zorunda kaldım," diye gülümsüyor, "ama hayır cevabını kabul etmedim."

Blake'i steril koridorda takip ediyorum, keskin antiseptik kokusuna ya da ellerimin titremesine odaklanmamaya çalışıyorum. Diğerleri arkamızdan geliyor, ayak sesleri muşamba zeminde yankılanıyor. Yüzünü görmek istiyorum. İyi olacağını bilmek için.

Jasper'ın nekahet odası loş bir şekilde aydınlatılmış ve yatağının yanında farklı makineler sürekli bip sesi çıkarıyor. Onu orada solgun ve hareketsiz yatarken görünce göğsüm ikiye ayrılıyor.

Blake alabildiği küçük bilgileri açıklıyor. "Kurşun karnını yırtarak iç kanamaya yol açmış." Dört saatlik bir ameliyattı. Dört saat boyunca bekleme odasında volta attım, ona nasıl hissettiğimi söyleme fırsatı bulamadan onu kaybedeceğime ikna olmuşum.

Yanıma gelip elimi sıkıyor. "Cerrah her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Hasarı onarmışlar. Bir süre acı çekecek ama kalıcı bir etkisi olmamalı. Gidip başka neler öğrenebileceğime bakacağım." Kalabalık koridora geri dönmeden önce bana sarıldı.

Yatağının yanına çömeliyorum ve dikkatlice elini tutuyorum. Ne kadar solgun görünse de teni sıcak, nabızı parmaklarımın altında sabit bir davul gibi. Tüpler ve kablolar vücudundan tüm o makinelere uzanıyor. Kısa bir an için annemin ölmeden hemen önce hastane yatağında yatarken nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Çok küçüktüm ama sürekli bip sesi beni geçmişe götürüyor. Hem rahatlatıcı hem de korkutucu. O bip sesleri hayatta olduğu anlamına geliyor, ama onu böyle savunmasız görmek. Keşke Alexander'ı tekrar öldürebilseydim.

Leon ve Damon kapının yanında duruyorlar, yüzleri asık. Ray ve adamlarını, bu geceki görevin bedelini, Jasper'ın canını zor kurtardığını düşündüklerini biliyorum. Tüm bunların ağırlığı odanın içinde.

"Hey," diyor Damon usulca. "Tam olarak ne olduğunu asla öğrenemedik."

Başparmağımla Jasper'ın parmak eklemlerini okşuyorum, bilinçsizken bile onun istikrarlı varlığından güç alıyorum. Derin bir nefes alarak onlara dönüyorum.

"Alexander öldü," diye fısıldadım. "Onu vurdum ve çatıdan düştü."

Şaşkınlıkla bana bakıyorlar. Sonunda Damon kısa bir kahkaha atıyor, sesi sessiz odada irkiltici. "Orlov'u sen mi öldürdün? *Sen mi öldürdün?*"

Tamam, şimdi sinirlenmeye başladım. Beni net duyabilmeleri için odanın karşısına geçiyorum. "Evet, ben. Neden bu kadar şaşırdın?"

Damon'ın çenesi gevşek, gözleri kocaman, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor. Leon hafifçe gülümsüyor ve omzumu nazikçe sıkıyor. "Kızımızdan daha azını beklemezdim."

Bizim kız.

İki basit kelime, ama bedenime ulaşıyor ve yıllarca süren yalnızlığın sahiplendiği her boşluğu dolduruyor. Bir yere ait olmanın, insanların beni kendilerininmişim gibi sahiplenmesinin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Leon'un sesindeki şiddetli koruyuculuk, gözlerindeki gurur. Eksik olduğunu hiç bilmediğim her şey. Gözlerimi hızla kırıştırıp gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, "beni içeri aldığınız için."

"Sen Jasper'ın kızı ve Blake'in kız kardeşisin. Bu seni bizim yapar."

Bir aile. O kadar uzun zamandır arzuladığım şey buydu ki sözlerini nasıl algılayacağımı bile bilmiyorum. Yıllarca duvarlarımı yüksek tuttum, kontrolün güvenlik anlamına geldiğine inandım. Kimsenin beni incitecek kadar yaklaşmasına izin vermezsem, bir daha asla o ezici terk edilme duygusunu hissetmek zorunda kalmayacağımı düşündüm. Ailem

Sola. Annem öldü. Babam içki ve hukukla dolu bir hayatı seçti. Asla bir yerde çok uzun süre kalmadı, meşgul oldu. Bu kalbimin kırılmasını engelledi.

Ama bu adamlara, Blake'e, aileme baktığımda, kontrolün inşa ettiğim başka bir duvar olduğunu fark ettim. Kendimi o korkunç, harika ait olma duygusundan uzak tutmanın bir başka yolu. Tam olarak olduğum gibi sahiplenilme ve sevilme duygusundan.

Jasper. Lütfen Tanrım, eğer beni önemsiyorsan, onun kurtulmasını sağla. Onu kaybedemem. Tekrar yatağının yanına gidip yüzünün her ayrıntısına bakıyorum. Kirli sakallarla kaplı mükemmel çenesi. Düz ve belirgin burnu dolgun dudaklara doğru uzanıyor. O koyu kirpikler ve kalın kaşlar. Bu yüze havadan daha çok ihtiyaç duymaya başladım.

Nasıl oldu bilmiyorum. Bu çekilmez, güzel adam nasıl oldu da dikkatle kurguladığım tüm savunmaları atlattı.

Bunun ağırlığı nefesimi kesiyor. *Onu seviyorum.* Onu ciğerlerimdeki havayı çekecek şekilde seviyorum. Onu, bir erkeği asla sevmeyeceğime yemin ettiğim şekilde seviyorum. Kontrolde vazgeçmek anlamına gelen bir aşk. Savunmasız olmak. Her şeyi riske atmak. Nedense beni korkutan tek şey ona söyleyememek.

Kalbim hızla çarparken yanağına bir öpücük konduruyorum ve biraz hava almak için çocukların yanından geçiyorum. İyi olup olmadığımı soruyorlar ama onlara bu duruma rağmen harika olduğumu söyleyecek kelimeleri bulamıyorum. Sonunda kendimi bütün hissediyorum.

Blake, Damon, Leon, o. İhtiyacım olan aile onlar.

Her şeyi istiyorum. Savaşmak, korumak ve birbirimizi hiçbir garanti olmadan sevmek.

Hayatım boyunca öz ailemi aradım, nereden geldiğimi anlamak için çaresizce çabaladım. Ama belki de nereye ait olduğumu bulmak, nereden başladığımı bulmaktan daha önemlidir.

"Hey, iyi misin?" Blake bana doğru yönelirken gözleri açılıyor. Dudaklarımın kenarından bir gülümseme yükselirken aklımı kaçırmış gibi görünüyor olmalıyım.

"Evet," diyorum boğazımı tıkayan duyguları yutkunarak. "Seni seviyorum, Blakey." En iyi arkadaşıma duyduğum minnettarlık duygusuyla ona sarılıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Bana bakmak için geri çekiliyor ve avucunun içiyle alınma dokunuyor.

"Ben iyiyim, söz veriyorum." Ciddi olduğumu göstermek için gülümsüyorum.

"Sadece kontrol ediyorum. Bu gece bunu yaşadın. Hepimiz yaşadık." Gecenin olayları aklından geçerken bir an sessiz kalıyor. "Ama

İyi haber," diye ses tonunu iyimser olmaya zorluyor, "Jas'ı yakında başka bir kata taşıyacaklar. Birkaç gün burada kalacak ama herkes onun çok şanslı olduğu görüşünde."

"Hepimiz yaptık," diyorum.

Ray ya da adamları değil ama.

Artık Jasper'ın iyileşeceğini bildiğimiz için, o öfkenin bir kısmı tekrar yüzeye çıkıyor. Farkına vardım *Bailey*.

Blake arkamdayken aceleyle odaya geri döndüm. "Sana söylemeyi unuttum." Kelimeler dudaklarımdan beynimin çağrıştırabileceğinden daha hızlı dökülüyor. "Alex, düşmeden önce dedi ki- o-"

"Nefes al, biz buradayız," diyor Blake. Blake ve Jasper'ın baygın halleri arasında gidip geliyorum ve göz kırpyorum.

"Bailey Londra'da. Ya da en azından öyle olabilir." Üçünün de gözleri büyüdü ve devam etmem için beni teşvik ettiler. "Alexander düşmeden önce onun hakkında bazı şeyler söyledi. Haklıydık, Orlov da işin içinde. Ona sahipler ya da sahiptiler... Bilmiyorum."

"Londra mı?" Leon sorar. "Emin misin?"

"Evet." Alexander'ın sözlerini tam olarak hatırlamaya çalışırken başım dönüyor ama çoğu zaten bulanık. "Keşke daha fazla zorlayabilseydim ama-"

"Bize öldüğünü söylediğinden beri bunu düşünüyordum. Amcası bu işin peşini bırakmayacak," diye araya giriyor Damon, sesi kısık. "Alexander'ı öldürmenin ne anlama geldiğinin farkında mısın? Ivan Orlov intikam almak için dünyayı yakacak."

Blake onun elini tuttu. "Olan onca şeyden sonra Ivan'ı düşünmemiştim."

"Ivan imparatorluğunu kurdu," diye başlıyor Leon. "Politikacılar, yargıçlar, dünyanın dört bir yanındaki kaçakçılar. Hepsi ona hesap veriyor. Alexander amcasına kıyasla sadece küçük bir oyuncuydu."

Damon ekliyor: "Ve şimdi onun kanını öldürdük. Onun varisi. Her şeyin ötesinde."

"Londra'ya gidiyoruz," diyorum. "Bailey'i, onu taşımadan ya da daha kötüsü olmadan önce bulalım."

Leon başını sallar. "Bu konuda akıllı davranmalıyız. Ivan'ın erişimi küreseldir. Yanlış bir hareket ve..."

Düşüncesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok.

"Bunu daha sonra çözebiliriz, tamam mı?" diyor Blake. Bana dönüyor. "İnanılmaz bir şey yaptın ve buradasın, tek parça halindesin ve Alexander öldü." Sözleri aklına kazınırken gözleri duvardaki bir noktaya kayıyor. Neredeyse

Alexander'ın ölümünün Blake için ne anlama geleceğini unutmuştu. Kardeşini öldüren adam. Onu kaçıran. Ailesini mahveden adam.

Damon onu göğsüne doğru çeker ve kollarıyla sarar. "O pislik yaptığı şey için yanacak, Angel. Ve Ivan, biz de onu bulacağız."

"Bir canavar öldü ama çok daha fazlası hâlâ ." Ciddi sesi beni derinden etkiliyor. Gerçeği biliyoruz. Hepsini asla bulamayacağız, her canavarı gölgelerden çıkarıp ışığa sürükleyemeyeceğiz. Ne kadar kafa kesersek keselim ya da ne kadar kan dökersek dökelim bazı yaratıklar ölmeyecek. Ama ben Ivan Orlov'dan başlayarak elimden geldiğince çoğunu mahvetmeye niyetliyim.

"Yapacağız," diyorum, şimdiden bu düşünceyle bedenimin uğuldadığını hissediyorum.

Leon bakışlarımı karşılıyor, ela gözleri yoğun bir ifadeyle dolu. "Ve onları bitir."

Jasper'ın kısık iniltisi dikkatimizi çekiyor ve hemen yanına koşuyorum. Gözleri yavaşça açılıyor, mavi irisleri her zamanki gibi parlak. "Jas? Ben buradayım, hepimiz buradayız."

"Gidip hemşireye söyleyeyim," diyor Blake.

"Hey, Trouble." Sesi zımpara kağıdı gibi, ama her zamanki gibi flörtöz bir tona sahip ve göğsüm kabarıyor. "Ne oldu?"

Parmaklarım saç tellerini kulaklarının arkasına itiyor, alnını hafifçe ovuyor. Çocuklar eğilip omzunu sıvazlıyor ve kendi merhaba versiyonlarını söylüyorlar. Jasper hareket etmeye çalışıyor ama tıslıyor. "Kımıldama. Ameliyat olman gerekiyordu."

Farkına varır ve dudakları aralanır. "Kahretsin... Hatırlıyorum. Orlov. Çatı." Gözleri benimkilerle buluştu, içlerinde rahatlama yüzüyordu. "Sen iyi misin?"

Elini sıktım. "Ben iyiyim." Nefesini bırakıyor ve başını çocuklara doğru çeviriyor.

"Ray'in takımı..." Jasper başlıyor.

"Gittiler," diyor Leon, sesi boş. "Depoya bizden önce ulaştılar. Patlamaya hazırды."

Jasper gözlerini kapatır, içine çeker. "Siktir."

Hemşire odaya giriyor ve konuşmamızı kesiyor. Damon ve Leon'un arasına bakıyor ve kendini toparlamak için bir an yutkunuyor.

Anlıyorum, kardeşim. Öyle bir etkileri var.

"Herkesin geceyi dışarıda geçirmesini istiyorum. Ziyaret saati çoktan bitti ama o uyanana kadar kuralları esnettik." Makineleri kontrol ediyor, düğmelere basıyor ve bir çekmecedan malzemeleri çıkarıyor.

Çocuklar vedalaşıyor, Blake de onları takip ediyor. Kapıdan çıkarken bana "Seninle lobide buluşuruz," diye fısıldıyor.

"Onunla bir dakika yalnız kalabilir miyim?" Hemşireye sordum. Bakışlarını aramızda gezdiriyor, ifadesi yumuşuyor. "Sadece bir tane mi?"

"Gidip doktorlara uyandığını haber vereyim." Yorgun yüzü bir an için aydınlanıyor ve kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor.

Jasper yatakta kaymaya çalışıyor ama yine yüzünü buruşturuyor. "Gel buraya," diyor yanındaki küçük boşluğu okşayarak. "Eğer sadece bir dakikamız varsa, onu sana sarılarak geçirmeliyim."

"Seni incitmek istemiyorum." Ama yine de dikkatlice yatağının kenarına tünüyorum, onu inkar edemiyorum. Eli elimi bulduğunda kalbim kaburgalarımda gümbür gümbür atıyor.

"Bu gece ödümü kopardın," diyor usulca. "Daireye döndüğümde sen gitmiştin..." Sesi çatlıyor. Tanrım, ona acı çektiğim için nefret ediyorum.

"Özür dilerim. Onunla buluşmazsam hepinizi öldürmekle tehdit etti. Yapamadım. -" Gözlerimden yaşlar süzülürken kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Alexander'ın onu tekrar incittiğini düşünmek bile dayanılamayacak kadar ağır geliyor. Battaniyenin üzerindeki gevşek bir ipliğe bakıyorum. "Sana bir şey olmasına izin veremezdim."

"Hey." Elimi sıktı. "Bana bak, Trouble."

Elimi gözlerimin üzerinde gezdirerek bakışlarıyla buluşuyorum. Ağrı kesici ilaçların etkisiyle sersemlemiş, gözleri biraz odaklanmamış ama yine de sıcaklık dolu. Gözlerinde öfke yok. Kontrole ihtiyaç duyduğum için beni azarlama planı yok.

"Seni seviyorum," diyor. "Ve her zaman senin için geleceğim. Ne olursa olsun."

Basit ve kendinden emin. Bu üç kelime sanki hiç düşünmeden dudaklarından döküldü. Sanki onları söylemek nefes almak kadar doğaldı.

Nefesimi tutup korkunun devreye girmesini bekliyorum ama korku gelmiyor. Kaçma dürtüsü yok. Savaşmaya gerek yok. Gülümsüyorum, nefes alıyorum, sevgisinin damarlarımdan akıp kemiklerimi güçlendirmesine izin veriyorum.

"İnatçı ve umursamaz olduğumda bile mi?"

Asla doyamayacağım o çarpık sırtışıyla sırtıyor. "Özellikle o zaman. İnatçılığın seni sevme nedenimin yüzde otuzu gibi bir şey. Diğer yüzde yetmişi ise yemek pişirme becerilerin."

Gözlerimdeki yaşlara rağmen gülüyorum. "Senin için hiç yemek yapmadım, aptal."

"Ağrı kesiciler konuşuyor olmalı." Yüz ifadesi yeniden ciddileşir. "Ama söylediklerimde ciddiymdim. Seni seviyorum, Falin."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler dudaklarımda çok doğal duruyor. "O kadar çok ki bu biraz korkutucu."

Beni aşağı çekmeye çalışıyor ama hareket etmesini engellemek için elimi göğsüne koyuyorum ve başımı alnına yaslıyorum. "O zaman ikimizin de oldukça cesur olması iyi bir şey."

Tenine karşı gülümseyip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "İyi bir şey."

Jasper burada olmadan uyuyamam. Damon ve Blake yattılar ama uykunun onları da bulacağından şüpheliyim. Hepimiz çok fazla kaybın acısını hissediyoruz. Gözlerimi kapattığımda Jasper'a isabet eden kurşunu görüyorum, kan gömleğini ıslatıyor. Onu benim kadar iyi tanıyan Blake, Ray ve adamlarını öldüren patlamayı yeniden yaşıyor olmalı. Tanrı'ya şükür buna tanık olmadı ama eminim binanın alevler içinde kaldığını görmek yeterince dehşet vericiydi.

Havadaki soğukla mücadele etmek için üzerime bir sweatshirt geçirerek mutfağa gidiyorum. Varsa bir fincan çay iyi bir fikir olabilir. Hiçbirimiz market alışverişine yetişemiyoruz.

Mutfaktan tıkırtılar duyuyorum... Leon. O da çay içebilir. İki fincanı da taşıyarak onu masasında buluyorum, ekranlarının mavi ışıltısı yüzüne gölgeler düşürüyor. Yazarken omuzları kulaklarına değiyor ve varlığını kabul etmiyor.

"İyi misin?" Papatya yanına koyarak soruyorum.

Duraksıyor ama parmakları klavyenin üzerinde kalıyor. "İyi. Londra bağlantılarını bulmaya çalışıyorum."

"İyi." *Evet, tamam.*

İyi sayılmaz ama inanmış gibi yapıyorum. "Yani Londra? İnanması biraz zor mu?"

"Pek sayılmaz." Çenesi kenetleniyor ve gözleri ekrana sabitleniyor.

İpucu alındı.

Ayaklarımı parke zeminde sürüyorum. "Seni rahatsız etmeyi bırakacağım. Umarım bu gece biraz uyuyabilirsin."

Gitmek için döndüğümde eli bileğimi yakalıyor. "Üzgünüm, ben sadece..." İç çekiyor ve avucunu yüzünde gezdiriyor. "Bu sadece bir şok, hepsi bu. Her şey..."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum, açıklamaya gerek yok. "Onu bulacağız," diyorum usulca.

Yüzündeki ifadesiz yorgunluk maskesi değişmiyor ama çaya uzanırken elleri hafifçe titriyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Ben cevap veremeden ekranına geri dönüyor ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Yatağa giderken açık kapısına doğru bakıyorum ve masasının çekmecesinden bir şey çıkardığını görüyorum. Bir kağıt parçası ya da belki bir fotoğraf. Hızlıca bir kenara koymadan önce uzun bir süre bakıyor.

Çayımı alıp odama döndüğümde kapıyı kapatıyorum. Bu gece ikimizin de şeytanlarımızla başa çıkmak için alana ihtiyacı var. Leon her neyle savaşıyorsa, umarım biraz huzur bulur.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

JASPER

VURULDUKTAN SONRA AĞRI KESICILERİ REDDETMEK EN İYİ KARARIM OLMAYABİLİR yapıyorum, ama bu lanet şeyin beni bitirmek için çok çalıştığım karanlık yola geri sürüklemesine izin verirsem lanetleneceğim. "Ne zaman daha fazla ibuprofen alabilirim?" Falin'e soruyorum. Masasında oturmuş polis soruşturmalarını izliyordu. Hepsini; depoyu, yangını, Orlov'un ölümünü. Fairfax'i de takip ediyor. O kadar çok iş var ki bulanık kafamda hepsini bir arada tutamıyorum. Neyse ki o ve diğer herkes işlerin başında olduğu için buna gerek kalmıyor.

"İki saatten önce olmaz." Yanımdaki yatağa çöküyor ve ben en ufak bir harekette içimde dalgalanan acıya karşı çenemi sıkıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? İçecek ya da atıştırmalık?"

Beni acı içinde görmekten nefret ettiğini biliyorum. Eğer bu kadar bencil bir piç olmasaydım, ona beni burada yalnız bırakmasını söyledim, dinleyeceğinden değil ama denerdim.

Bir kutu protein barı ve bir paket Oreos'un yanında el değmeden duran bir Gatorade, bir su ve ılık bir fincan kahvenin bulunduğu sehpa doğru elimle işaret ediyorum. "Sanırım burada iyiyim. Yaklaş, seni hissetmek istiyorum."

Mırıldanıyor ve olabildiğince nazıkçe yaklaşarak başını göğsüme yaslıyor. Parmakları göğüs kaslarımın üzerinde daireler çiziyor ve üst kaburgalarımına ulaşana kadar aşağı iniyor. "Kendine bu kadar yüklenmene gerek yok. Onlara ihtiyacın varsa, ihtiyacın vardır. İyileştiğinde bunun üzerinde çalışacağız."

Nazik sesi ve uyumlu dokunuşu neredeyse vazgeçmeme neden oluyor. "Hayır. İyi olacağım. Acı her geçen gün azalıyor." Çenemi öpmek için hamle yapıyor ama ben yanağını tutuyorum, ihtiyaçtan inleyene kadar tatlı dudaklarını öpüyorum. "En kötüsü de seni istediğim gibi becerememek."

"*Sen yapamıyorsun* diye *ben* de yapamayacağım anlamına gelmez," diyor gözlerindeki şeytani parıltıyla, acıya rağmen sikimi sertleştiriyor. "Sadece orada yat ve seninle ilgilenmeme izin ver."

"Siktir, bebeğim, bana öyle bakma. Beni öldüreceksin." Ayağa kalkıyor ve tişörtünü başının üzerine çekerek muhteşem göğüslerini ortaya çıkarıyor. Parmaklarını meme uçlarında gezdirip benimle oynarken ağzım sulanıyor. Beni itip kakmamak için yavaşça yatakta sürünüyor. Şu anda acının bir önemi yok, onu çok istiyorum.

Kaşlarını çattı. "En azından mutlu bir adam olarak öleceksin." Parmakları nazikçe şortumun bel bandının altına uzanıyor ve onu yeterince aşağı indiriyor. "Sikin ağzımdayken."

Lanet olsun. "zorunda değilsin-"

"Bunu senin kadar istemediğimi düşündüren ne?" Yumuşak elini uzunluğumun etrafına sarıyor, yukarı ve aşağı pompalıyor. "Boğazımdan aşağı akan döllerin tadını hayal ederken sırlıklam olmadığımı mı?"

Ağzını. Tanrım. O anda boşalmamam bir mucize. "Trouble," diye inliyorum. "Çok ateşlisin."

Göğüslerini birbirine bastırıp sikimi aralarına sokmadan önce ucuma tükürüyor, güzelce ıslatıyor. O kadar yumuşak ve sıcak ki... Kalçalarımı öyle kaldıramıyorum. İrkilmiş olmalıyım çünkü durdu, gözlerinde endişeyle arkasına yaslandı. "Canını yaktım mı?"

"Hayır. Asla, bebeğim." Acıyla nefes alıyorum. "Ben bir aptalım ve kalçalarımı oynattım ve-"

Kalçamı nazik bir sertlikle aşağı doğru tutuyor ve gözlerindeki değişimi, yoğunluğu görüyorum. Diğer eli tekrar sikimi yumruklamaya başlıyor ama gözleri benimkileri tutuyor. "Hareket edersen, dururum."

Göğsüm kabarıyor. Onun bu yönünü seviyorum. Otoriter ve kontrollü. Kıpırdamadan durmanın şimdi daha da zor olacağını bilerek başımı sallıyorum. Sikimin üzerinde geziniyor, yine başıma tükürüyor, ılık tükürüğü sikimden aşağı damlıyor. Gözlerimi kapatmakla açık tutmak arasında gidip geliyorum, onun her hareketini izliyorum.

"Aferin oğlum." Sikim onun dolgun dudaklarının arasından kaydığı anda neredeyse kendimi kaybediyordum. Hareket etmemek için çarşafı tutarak inliyorum. Beni derinlere alırken başı sallanıyor, mırıldanıyor ve boğazına çarpan uzunluğumun her bir santimini seviyor gibi inliyor.

Emerken yanakları çukurlaşıyor, eli şaftımı pompalıyor. "Bebeğim, ağzın çok iyi. Boşalacağım."

Hızını artırıyor ve hepsini bir anda hissediyorum, taşaklarım geriliyor, kalçalarım içgüdüsel olarak kalkıyor ve ölüleri uyandırabilecek bir iniltiyle her damlayı boğazından aşağı döküyorum. Acıyıp acımayacağı umurumda değil. Dikişlerimin atması umurumda değil. Beni emerek kurutması her saniye acı çekmeye değer.

Yutkunuşunu izliyorum, kaçan bir damlayı yakalamak için dili dışarı fırlıyor ve göğsüm kabarıyor. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

Şortumu yukarı çekerken gülüyor. "Sadece birkaç kez." Göğsümü öpüyor, tam kalbimin üzerinden. "Ben de seni seviyorum, aptal."

"İşte orada. Benim Sorunum." Karın kaslarım sıkışırken acıyı umursamayacak kadar aşık bir şekilde onu kendime çekiyorum ve sanki benimmiş gibi öpüyorum.

ÜÇ HAFTA boyunca ortalıkta görünmeyip iyileştikten sonra, artık hareket etme izni aldığıma göre yapmak istediğim ilk şeylerden biri Bronx'taki evden kurtardığımız kurbanları kontrol etmek. Onlara kötü adamın sonsuza dek gittiğini söylerken yüzlerini görmek istiyorum.

Henüz diğerlerini bilmelerine gerek yok - hala dışarıda olan sayısız canavarı. Bu bilgi çok yakında gelecek. Hayal bile edilemeyecek şeyler yaşadılar... öyle ki, Bailey'nin boğazında safra birikmeden katlandığını hayal bile edemiyorum. Geriye kalan çocukluklarını hak ediyorlar. Londra'ya gidip araştırmamıza devam etmeden önce, iyi olacaklarını bilmem gerek.

"Gelmek istemediğine emin misin?" Leon'a sordum. O gecedan beri durmadan bilgisayar başında, ki bu onun karakterine aykırı değil, ama her zamankinden daha sessiz.

Ray'in ve diğer dört kişinin ölümü için kendini suçladığını biliyorum. Hepimizin olduğu kadar onun da suçu yok ama o Leon. Bunu görmesi zaman alacaktır.

"Şu mali kayıtları tekrar gözden geçiriyordum," dedi Leon, uykusuzluktan sesi pürüzlüydü. Falin yanına otururken sert bilgisayar ışığı uykusuzluğun her dakikasını gözlerinin altında gösteriyor.

Monitöre bakıyor. "Ne buldun?"

"Hepsi burada." Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirliyor, günlerdir gördüğüm ilk gülümseme. "Para izi. Onu alaşağı edeceğim."

Yanında durup onların ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum. "Konuş bizimle."

"Şuna bir bak." Klavyesini tıklıyor, hesap ekstrelerini ve banka havalelerini çıkarıyor. "Her paravan şirket, aldığımız kulüp gibi her paravan iş, hepsi bu üç hesaba geri dönüyor. Ve güzel olan ne?" Bir dizi işlemin altını çiziyor. "Hepsi orada. Gizli değiller. Ya da en azından iyi gizlenmemiş."

Falin yaklaşıyor. "Bir güvenlik açığı mı buldun?"

"Birden fazla." Leon söze giriyor, açıklarken sesi daha da yükseliyor. "Tüm sistemleri, paranın nihai hedefine ulaşmadan önce bir dizi işleminden geçmesine dayanıyor. Ama dikkatsiz davranmışlar. Aynı yolları, aynı zamanlamayı tekrar kullanmaya başladılar."

"İçeri girebilir misin? Parayı çekebilir misin?" Söylediklerinin bir kısmını bile anlamaya çalışarak soruyorum.

"Üzerinde çalışıyorum ama evet." Gözleri benimkilerle buluşuyor, odaklanmış ve yoğun. "Ve son kuruşuna kadar yeniden yönlendireceğim. O kızlara, Ray'in ailesine ve tüm adamlarına yardım edebiliriz. Başka ne varsa, diğer kuruluşlara göndereceğimden emin olabilirsin."

Falin onun omzunu sıkar. "Sen çok , musun? Bond kötü adamı gibi."

"Bu onları geri getirmeyecek," diyor Leon sessizce, eliyle yorgun gözlerini ovuşturarak. "Yaşadıkları şeyleri değiştirmeyecek."

"Hayır," diye onaylıyor Falin. "Ama bu bir başlangıç."

" yap, seni İngiliz dehası," diyorum. "Orlov'a Bailey'e hiç dokunmamış olmayı diletelim."

Bir süre sessizce oturup Leon'un kodunun Orlov'un kurduğu imparatorluğu yavaş yavaş dijital parçalara ayırmasını izliyoruz. Ne yaptığı ya da nasıl yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yok ama lanet olsun ki aklım başımdan gitmedi.

Bailey'i ve kurtaramadığımız diğer tüm kurbanları düşünüyorum. Galadakileri... sürücüdeki fotoğrafları. Elimizden geldiğince çok kişiye yardım etmenin bir yolunu bulmalıyız.

Falin yatak odasındaki kedi taşıyıcısını kaparak beni düşüncelerimden koparıyor.

"Vedalaştınız mı?" Bakışlarımı ekrandan ayırarak Leon'a soruyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Yavru kediler," diye ekliyorum. "Bunu geçen hafta konuşmuştuk, biliyorsun."

"Kahretsin." İç çekerek elini yüzünde gezdiriyor. "Tamamen aklımdan çıkmış. Bu konuda emin misin?"

Hayır. Onlar benim çocuklarım. Onları ölümden kurtardım, sağlığına kavuşturdum. En karanlık saatlerimde beni taşıdılar. "Öyleyim. Londra'ya gidiyorsak, onları yanımızda götüremeyiz."

Leon ayağa kalkıp geriniyor ve Havoc'u kedi kulesindeki yerinden alıyor. Onu yanağına yaklaştırıp yavru kedi kokusunu içine çekiyor. Yemin ederim uyuşturucudan daha iyi. "Bu konuda."

"Ne hakkında?" Falin yanımıza gelerek soruyor.

"Önce Londra'ya gidip etrafı incelemem gerektiğini düşünüyordum. Ben iyi bir daire bulana kadar annemle kalırım. Orada bazı bağlantılara ulaşırım."

Havoc'u kulesine geri götürür ve Havoc kıvrılır, mükemmel bir küçük puf topudur. "Burada ne yapmamız gerekiyor?"

Daha fazla beklemeye dayanamam, özellikle de Bailey'nin büyük olasılıkla artık bu ülkede olmadığını bile bile. Leon Falin'le bana bakıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme beliriyor. "Eminim siz ikiniz meşgul olabilirsiniz."

Falin, "Henüz o kadar uzağa gitmemelisiniz" diyor. "Ayrıca, birkaç hafta içinde cerrahla bir kontrolünüz daha olacak."

"Bunu Damon'a söyledin mi?" Ben soruyorum. Bu kararlar genellikle hepimizi ilgilendirir. Leon'un tek başına okyanusu geçip başını belaya sokma ihtimali bana pek iyi gelmiyor. Evet, kendi başının çaresine bakabilir ama masasına kapanmayı, işleri ekranının arkasından yönetmeyi tercih ediyor. Gerektiğinde öldürmek için gerekenlere sahip mi bilmiyorum. Ben ya da Damon gibi değil.

"Dışarı çıkmadan önce onunla konuştum." Nefes veriyor. "Bakın, dürüst olacağım. Buradaki atmosfer biraz fazla çiftleşmeye başladı. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var... sadece birkaç haftalığına."

Falin ikimiz adına da, "Anlıyoruz," diye cevap verdi. Ve ben de anlıyorum. Ellerini birbirlerinden uzak tutamayan iki çiftle birlikte yaşasam ben de aynı şekilde hissederdim.

"Ve Jas, indiğim andan itibaren tek önceliğim onu bulmak olacak. Sana söz veriyorum."

"Biliyorum kardeşim." Başımı salladım. "Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan, seni kutsuyorum. Bizim için hazır olur olmaz, orada olacağız."

Falin uyuyan yavru kedileri sevdi. "Yani, bu onları tutabileceğimiz anlamına mı geliyor?" "Sanırım öyle." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Şimdilik."

"Muhtemelen en iyisi bu, Bella'nın ailesine kızların onları alıp alamayacağını bile sormadığımızı düşünürsek." Kedi taşıyıcısını yan tarafa taşıyor

Oda.

"Doğru," diyorum. "Bildiğimiz kadarıyla alerjik olabilirler."

"Sormadan önce birkaç hafta beklesek iyi olur," diyor sırtarak.

"Hadi git," diyor Leon. "Geç kalacaksın ve burada yapmam gereken bir sürü iş var."

Kolumu Falin'e doluyorum ve çantalarımızı almak için eğilirken irkiliyorum. Ben başka bir aptallık yapıp kendimi daha fazla mahvetmeden önce kolumu savuşturup çantaları omzuna atıyor. "Kaldırmak yok! Bu hafta sonu uslu dursan iyi edersin yoksa sana da bulaşır."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Bu bir söz mü?"

Leon, geri çekilen sırtımıza bir kanepeler minderi fırlatarak, "Lanet olsun, çıkın artık buradan," diye homurdanıyor.

Damon'ın arabasına yerleştik, bana defalarca başına bir şey gelirse ani ölümle karşı karşıya kalacağımı söyledi. Bağlanma sorunları, yemin ederim. "Hazır mısınız?" Falin'e sordum.

Yarım bir gülümseme veriyor. "Sanırım öyle?"

Sadece Bella ve Ruby'yi görmek için Jersey'e küçük bir yolculuk yapmakla kalmıyoruz, aynı zamanda Falin'in biyolojik teyzesiyle de ilk kez tanışıyoruz.

"Her şey harika olacak," diye onu rahatlatıyorum. Motor gümbür gümbür çalışıyor ve hoparlörlerden Pierce The Veil'in sesi geliyor. "Ve hey, belki de ailen hakkında bazı cevaplar alırsın. Eğer alamazsan, en azından uzun zamandır aradığın bir parçanı dinlendirmiş olursun."

"O eşleşme ilk gerçekleştiğinde, bırakın onunla tanışmayı, onunla gerçekten konuşacak kadar uzun yaşayacağıma bile inanmıyordum. Alexander beni boğazımdan yakalamıştı." Onun adını söylediğinde çenemi sıkarak geriliyorum. Fark ediyor ve avucunu benimkinin üzerine kapatıyor. "Mecazi anlamda ve... Gerisini biliyorsun."

"Sen buradasın ve o seninle tanıştığı için yaşayan en şanslı insan," diyorum. "Eğer seni sevmiyorsa, iznin var mı?"

"Bu düşünceyi bitirme bile," diyor gülerek ve başını sallayarak. Elimi kalçasına koyup şehirden uzaklaşıyorum, şimdiden yavru kedilerimizin ve en iyi arkadaşlarımızın olduğu küçük dairemizi özlediğimi hissediyorum.

"Bebekleri özleyeceğim," diyorum. "Ama seni bir otel odasında yalnız yakalamak güzel olacak."

"Bu ses neden başka birinden bu kadar ürkütücü gelsin ki? Büyük Norman Bates, duş sahnesi titreşimleri."

"Öyle mi?" Sesimi alçaltıyorum. "Yeniden yaratmak istediğim başka bir duş sahnesi düşünebiliyorum."

"Ama dikişlerin?" diye soruyor. "Ayrıca, sevimsiz... Seninle ne yapacağım ben?"

"Bu sabah doktordan temiz raporu aldım. Bunu bir sürpriz olarak saklayacak ve daha sonra soyunup küveti doldurduğum bir sahne yapacaktım-"

Yüzümü tutuyor ve hızlı bir öpücükle beni susturuyor. "Bence çocukları ziyaret *etmeden önce* otele yerleşmeliyiz."

Eli pantolonumdaki şişkinliğin üzerinde geziniyor ve yumuşak bir şekilde sıkıyor. "Evet. Haklısın."

"Her zaman
öyleyim." Haksız
değil.

BÖLÜM OTUZ ALTI

FALIN

ALEXANDER ORLOV'U ÖLDÜRELİ BİR AY OLDU. ÖYLE GÖRÜNÜYOR KI çok daha uzun süre. Omzumun üzerinden bakmayı asla bırakacağımı sanmıyorum ve sustalı bıçağım olmadan dışarı çıkmayacağımdan eminim. Kendime sürekli hatırlattığım gibi, Alexander ölmüş olabilir ama gölgelerde saklanan çok daha fazla canavar var.

Ama bu gece, bunu aklımdan çıkardım. Jasper ile el ele Manhattan'ın işlek bir caddesinde yürürken yıllardır hissetmediğim bir şey hissediyorum. Huzur.

Jasper elimi nazikçe sıkarak, "Yine yapıyorsun," diyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Ne?"

"Kafanın içinde bir yerde saklanıyorsun. Ben buna emo zamanı diyorum." Beni yanına çekti ve kolunu omzuma doladı. "Orada neler oluyor?"

"Benim emo zamanım, ha?" Gülüyorum, erken bahar esintisinde onun sıcaklığını tenimde hissetmenin ne kadar güzel olduğunu içime çekiyorum. "Bilmiyorum, sadece son zamanlarda her şeyin ne kadar farklı hissettirdiğini düşünüyorum. Ne kadar farklı olduğumu."

"Farklı iyi mi, farklı kötü mü? Eğer kötüyse, bana ne yapacağımı söyle, yapayım." Şaka yaptığını biliyorum ama içten içe de bir şeye ihtiyacım olsa gerçekten yapardı. Ne olursa.

"İyi. Kesinlikle iyi." Bir yaya geçidinde durduk ve yüzümü ona döndüm. "Bir yıl önce tüm bunlardan kaçardım. Bağlılıktan, kurduğumuz aileden, kontrol edemediğim şeyleri bırakmanın karmaşasından."

Başparmağını yanağımda gezdirirken mavi gözleri yumuşuyor. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi bunların hiçbirinden kaçmayı düşünemiyorum. Beni çok korkutsa bile." Yaya trafiğini engellediğimizi umursamadan onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Beni tamamen delirttiğinde bile."

"Bu konuda oldukça iyiyimdir. Bazıları bunun benim özel yeteneğim olduğunu söyleyebilir." Başını eğiyor ve sırıtıyor. "Aslında bunu bir kenara bırakın... Başka, daha iyi becerilerim var."

"Yeteneklerden bahsetmişken," diyorum. Sırıtıyor ama omzuna vuruyorum. "O türden değil. Pantolonunuzun içinde tutun, efendim."

"Efendim? Bu hiç yardımcı olmuyor," diye şaka yapıyor.

"Diyordum ki..." Gözlerimi kısıyorum ama her zamanki kızgınlığım yok, sadece . "Sarah Teyze beni aradı. Seni sordu. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Bu adam cehennemden çıkış yolunu şeytanın kendisiyle konuşabilir. Güldüm ama lanet olsun ki seni hemen tanıyamadı.'"

"Beni kazıklamak mı?" Kaşlarını sallıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Şaka yapıyorum." Gülüyor, dolu dolu ve derin. "Bu bir hediye. Sayamayacağım kadar çok kez başımı beladan kurtardı. Hatta bana Manhattan'daki, hatta muhtemelen dünyadaki en ateşli kadını bile kazandırdı."

"Aynen öyle," diyorum poposunu sıkarak. O kadar yuvarlak ve sıkı ki... Kışkandım. Hiçbir erkek bu kadar güzel bir popoyla dolaşmamalı.

"Tüm bunlara rağmen nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. Dudaklarımı çiğniyorum, her şeyi kelimelere dökmenin bir yolunu .

"Çılgınca. Kayıp olduğunu bile bilmediğin bir yapboz parçasını bulmak gibi. O benim gözlerime sahip, ya da sanırım ben onunkilere. Ve konuşurken ellerini sağa sola savuruyor." Bunu düşünmeden yapmaya başlıyorum ve Jasper elime uzanıp avucumu öpüyor.

"Konuştuğunuzda ellerinizi çırpıyorsunuz," diyor.

Omuz silkiyorum. "Blake de bana aynı şeyi söyledi. Sanırım daha önce fark etmemiştim." Annemin kız kardeşi olan yeni teyzemin beni sanki tüm hayatım boyunca tanıyormuş gibi nasıl kucakladığını hatırlayarak gülümsüyorum. Hâlâ çok gerçeküstü. Annemin nerede olduğuna dair bir cevabı yok ama en azından geçmiş hakkında daha fazla şey öğrenebilirim. "Birkaç hafta içinde akşam yemeğine gelmemizi istiyor. Eğer o zamana kadar Londra'da olmazsak."

"Her halükarda bunu başaracağız," diyor bana sarılarak. "Nereden geldiğin hakkında daha fazla şey bilmeyi hak ediyorsun. Şu anda bulunduğun yer oldukça mükemmel olsa bile."

Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum, yaya trafiğini engelliyor olmamız umurumda değil. "Oldukça mükemmel, değil mi?"

Bir korna sesi ve ıslık bizi ayırıyor. Damon, Blake'in yolcu camından sarktığı kıymetli Chevelle'siyle yanaştı. "Bir oda bulun aşk kuşları!"

"İyi fikir," diyor Jasper. "Belki seninkini kullanabiliriz." Damon gülümseyerek, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," diyor.

"Hadi, gitmemiz gereken bir veda yemeği var," diyor Blake.

İçeri girdiğimizde daire sessiz, sadece Leon çizim defteriyle kanepeye yayılmış, yavru kediler de onun ayakkabı bağcıklarına saldırıyor. Bizi duyduklarında koridora fırlıyorlar, miyavlıyorlar ve birbirlerine vuruyorlar. Leon'a bakarken göğsümde bir sızı hissediyorum. Onsuz ev aynı olmayacak.

"Toplandınız mı?" diye sordum. Blake ve Damon ellerinde paket servis ve içki şişeleriyle mutfığa gidiyorlar.

"Neredeyse. Birkaç dosya transferi yapmam gerekiyor ama o bittiğinde bilgisayarımın geri kalanını toplayabilirim." Dudakları kıvrıldı.

"İş konuşmak yok," diyor Blake, Leon'a bir bardak kehribar rengi sıvı getirerek. "Bu senin son gecen, seni düzgün bir şekilde uğurluyoruz."

"Onu sarhoş ederek mi?" Ben soruyorum. Gerçi bu plana çok sıcak bakıyorum. Ben kanepeye yerleşiyorum, Jasper da önümde yere uzanıyor ve başını bacaklarımın arasına yaslıyor.

"Hayır," diyor kollarını kavuşturarak, böylece kırpılmış gömleği yukarı kalkıyor. Damon kemiğe sarılmış bir köpek gibi hemen arkasında, kollarını çıplak beline doluyor. Kadın mırıldanıyor ve onun kucağına doğru eğiliyor. "Birlikte olarak. Herkes bir içki kapsın, kadeh kaldırmamız gerek."

Jasper sehpanın üzerindeki bardaklardan birini bana uzatıyor ve bir tane de kendine alıyor. Hepimiz duygusallaşmamaya çalışarak kadehlerimizi kaldırıyoruz.

Jasper boğazını temizliyor. "Leon'a, tanıdığımız en zeki adama." "Ve en inatçısına," diye ekliyor Damon.

"Ve en iyi ressam," diye ekliyor Blake, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bir an için Leon'un benim için ne ifade ettiğini düşündüm. "İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim kardeşime."

Leon başını eğip gözlerini saklıyor. Görmemizi istemediği gülümsemesini yakalıyorum. Bakışlarındaki duyguyu da. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz, ses Damon'ın telefonundan gelen müzikten daha yüksek. Kimse Blake'in gözlerini nasıl sildiğinden ya da Damon'ın içkisini geri atarken elinin nasıl hafifçe titrediğinden bahsetmiyor.

İtalyan yemeği tabaklarını dolduruyor ve bütün geceyi konuşarak, hikayeler paylaşarak ve son birkaç ayın anılarına gülerek geçiriyoruz. Yavru kediler sonunda cadı saati zımlamalarını bitiriyor ve kulelerine kıvrılıp memnuniyetle mırılıyorlar.

Leon'a "Bize her gün arayacağına söz ver" dedim. "Henüz bir şey bulamamış olsan bile."

Başını sallar, kaşları içeri çekilir. "Tabii ki yapacağım. Ve Bailey hakkında bir ipucu bulduğum anda..."

"Orada olacağız," diye bitiriyor Jasper.

"Biz oraya varana kadar aptalca bir şey yapmayın," diyor Damon. "Bu bizim işimiz."

Leon alay ediyor ve içkisinden bir yudum alıyor. Blake ve bana bakıp gülümsüyor. "Siz ikiniz beladan uzak durduklarından emin olsanız iyi olur. Size güveniyorum."

Jasper'ın kalçasını sıkıyorum ve o da kıkırdarak, "Biliyorsun yapacaklar," diyor.

Leon bardağını kaldırıyor, gözleri uzaklara bakıyor. "Bir kadeh daha kaldıracığım." Jasper kadehlerimize bir yudum daha ekliyor ve tekrar kaldırıyoruz. "Bailey'e." Sertçe yutkunuyor. "Senin için geliyoruz."

Blake boğazını temizleyene kadar her birimiz kendi kafamızda sessizce içkilerimizi yudumluyoruz. "Kim tatlı ister?"

Daha sonra, Damon ve Blake yatmaya ve Leon eşyalarını toplamak için ortadan kaybolduktan sonra, Jasper beni göğsüne doğru çekiyor. Vücudu benimkine karşı gergin ve Bailey'i, Londra'yı, geçen onca zamanı düşündüğünü biliyorum. Zihninde o yere gittiğinde bunu anlayabiliyorum. "İyi misin?" "Sadece orada olmak istiyorum." Nefesindeki viski kokusunu alıyorum.

Sözlerindeki duyguyu. "Beklediğimiz her gün..."

"Hey." Gözlerinin içine bakmak için parmak uçlarımda duruyorum. "Yakında orada olacağız. Leon elinden geleni yapacaktır, bunu biliyorum ve eğer onu daha erken bulursa, ilk uçakla oraya gideceğiz."

Başını sallıyor, alnını benimkine bastırıyor. "Biliyorum. Sadece onu çok özliyorum. Ailemi arayıp onlara imkansız başardığımızı söylemek istiyorum. Çok , bu noktada umutlarını kaybettiler. Henüz onlara bir şey vermek istemiyorum, onu alana kadar olmaz."

"Onu geri alacağız. Bu kararı sen vereceksin." Sahip olduğum tüm inancı bu sözlerle döküyorum çünkü onları içimde hissediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor dudaklarıma, elini saçlarımda gezdirirken. Kaşlarımı kaldırıp soru sorarak geri çekiliyorum. Devam ediyor. "Beni sevdiğin için

Tüm bu çılgınlık boyunca yanımda olduğun için, kafam karmakarışıkken bile odamızı evim gibi hissettirdiğin için."

Haklı, eşyalarımızı birleştirip daha büyük bir alana taşındığımız için odamızı çok seviyorum. Onun gitarı benim masamın yanında. Kıyafetlerimiz dolapta karışık. Yatakta onun yorganı ve benim yastıklarım. Birlikte hayatımız parça parça büyüyor.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyorum. "Sevdiğin insanlar için bunu yaparsın."

Havoc ve May başımızın üzerindeki yerlerini alırken, battaniyeleri üzerimize çekerek yatakta rahat ediyoruz.

"Ben de seni seviyorum, Trouble."

Hayatımız normal olmaktan çok uzak. Polis soruşturmaları cevapsız kalıyor, soruları sürekli bir gölge gibi. Bailey hâlâ dışarıda bir yerlerde bekliyor. Ivan'ın imparatorluğunun hâlâ parça parça sökülmesi gerekiyor. Ama bu gece, tam da olmam gereken yerdeyim. Ailemle birlikte. Erkeğimle. Bundan sonra ne olursa olsun yüzleşmeye hazırım, ne kadar kaotik ve dengesiz olursa olsun.

Sonunda dünyadaki yerimi buldum - sadece bir yer değil, insanlarımı da. Ve onları korumak için cehennem gibi savaşıcağım.

Elbette bir sustalı bıçakla.

Biraz daha Jasper & Falin ister misiniz? [Bonus sahnelerine](#) şimdi göz atın!

İntikamcı Kalpler Serisi'nin 3. kitabı [Aşk Kırmızıyı Kanatıyor](#)'da neler olacağını öğrenin!

TEŞEKKÜRLER

Kurşun Geçirmez Aşk'ı yazarken geçirdiğim zamanı düşündükçe duygulanmamak elde değil. Yazması en kolay ve en eğlenceli kitaplardan biriydi ama aynı zamanda ruhumdaki yaratıcı enerjinin her bir zerresini çekiyordu. Jasper ve Falin benden çok şey talep ettiler ve her gece geç saatlere kadar çalışmayı, dökülen her gözyaşını ve kalbimin her parçasını hak ettiler. Umarım onların aşk hikâyesinin hakkını verebilmişimdir.

Bu kadar çok kişinin desteği olmasaydı buraya gelemezdim. Leah, beni ayakta tutuyorsun ve seni çok seviyorum! Havoc, bu karakterleri benim kadar sevdiğin ve hak ettikleri hikayeleri almalarını sağladığın için teşekkür ederim. Kapak tasarımcım Julie'ye, bu kapakla harikalar yarattın. Teşekkür ederim!

Sokak ekibime, beta okuyucularıma ve ARC okuyucularıma - yoğun hayatlarınızdan zaman ayırıp beni ve çalışmalarımı desteklediğiniz için teşekkür ederim. Hepiniz en iyisisiniz!

Crystal, Yolva, Delaine ve MJ'e özel teşekkürler. Sizi seviyorum hanımlar!

Aileme, size ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Sürekli desteğiniz ve güvenceniz her gün hayallerimi yaşamamı sağlıyor.

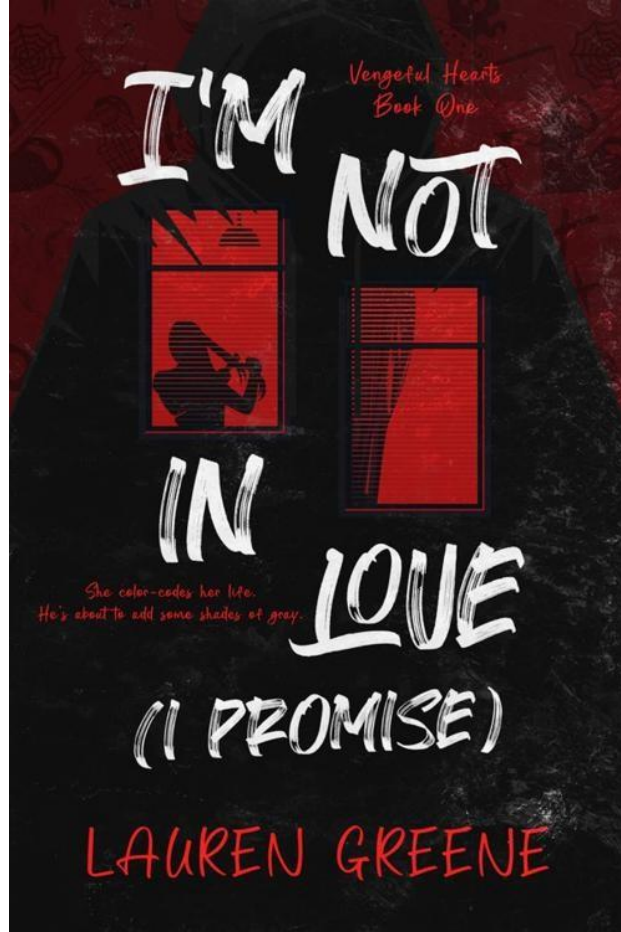
Ve okuyucularım, siz olmadan bunu yapamazdım. Bu seriye şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Lauren, karmaşık karakterler ve esprili şakalarla dolu, öfkeli, ateşli aşk romanları yazıyor. Yazmadığı zamanlarda, meşgul ailesiyle birlikte Arizona'da hayatını sürdürüyor. Lauren'in yaratıcılığı ürkütücü sezon titreşimleri, The Office'in tekrarları ve bol miktarda buzlu kahve ile besleniyor. Sadık bir hayvansever olarak, bir sonraki sonsuza dek mutlu sonunu hayal ederken etrafını tüylü arkadaşlarıyla çevreliyor.

DAHA FAZLA INTIKAMCI KALP AL

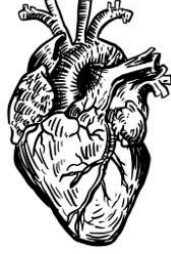

Daha fazlasını okumak ister misiniz? [İntikamcı Kalpler Serisi'nin](#) ilk kitabına geri dönün!

Aşık Değilim'in (Söz Veriyorum) tadına varmak için okumaya devam edin!

AŞIK DEĞİLİM (SÖZ VERİYORUM)

BÖLÜM 1 - DAMON

Gözetlediğimiz evin gölgesinde saklanarak daha da alçalırken dizlerim çatırdıyor. İş basit: Ben evi gözetliyor ve eve girip çıkanların fotoğraflarını çekiyorum, Jasper davetli misafiri oynuyor, Leon da köşede durup kameraları kontrol ediyor, işler sarpa sararsa direksiyon başında hazır bekliyor. Jasper'ı benim gibi tanıyorsan, işler bu şekilde kötüye gidecektir.

Zamanla yıpranmış tuğla kolonyal önümde duruyor, yıpranmış beyaz süslemeleri ve boyası dökülmüş pencereleri beni içeri bakmaya çağırıyor. Leon özellikle oradan en az yirmi adım uzakta durmamı istememiş olsaydı, eve yaslanmış, pencerelerden Jasper'ın arkasını izliyor olurum.

"Bu en kötüsü," diye yakınıyor Jasper. Otuz dakika önce geldiğimizden beri kulaklığıma sızlanmayı bırakmadı. Bir şeylerden bahsedip duruyor ama alt kattaki yatak odasında loş bir ışık yanınca odağım aniden değişiyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve yaşayan, nefes alan bir melek karşısında bir an için afallıyorum.

Kıpkırmızı dudaklar, simsiyah saçlar, kremsi bir ten, kömür grisi ışıktaki silüeti beliren kıvrımlar.

Dizlerimin üzerine daha da çöküyorum, teçhizatımı yerleştirdiğim yarım duvarın arkasına saklanıyorum ve onu inceliyorum.

Hafif bir esinti yakındaki dalları sallıyor. Uğursuzca sallanıyor, mükemmel bir şekilde hazırlanmış çimenlerin üzerine gölgeler düşürüyorlar. Bu sabah yağın yağmurun nemi kot pantolonumun kalın kotunu ıslatıyor ve kemiklerime bir ürperti gönderiyor. Vücudumda ortaya çıkmaya başlayan belirtilerin üzerinde zar zor hissedebiliyorum.

Yıllarca o tanıdık dürtüleri derinlere itmek için çalıştım. Çarpan kalp atışları. Hızlanan nefes. Titreyen uzuvlar. Beni her şeyi bırakıp istediğim şeyin peşinden gitmeye iten o ilkel ihtiyaç. Nerede ve ne zaman olduğunu unutun. İçgüdüler devreye girdiğinde bunların hiçbir önemi kalmaz. Tüm düşünceler tek bir odakta birleşiyor - mantıklı düşünme yeteneğimi geride bırakan yakıcı bir arzu.

Meleğim başını sallıyor, yatak odasında ritmik bir şekilde sallanıyor. Dudakları hareket ediyor ve yüz ifadesi değişiyor. Söylediği her neyse, mutlu bir balad değil. Kan akıtmaya hazır görünüyor. Anında ilgimi çekti. *Sorun ne ve nasıl daha iyi hale getirebilirim?*

Daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum, birkaç santimin daha işe yaramayacağını biliyorum. Bir sürü gözetleme ekipmanım bile bana yeterince net bir görüş sağlayamıyor. Zaten bu saçmalıktan nefret ediyorum. Kendi gözlerimi ve keskin reflekslerimi kullanmayı tercih ederim. Leon'un getirmem için ısrar etmesine rağmen ekipmanlar ayak bağı oluyor. Kullanacağım tek şey fotoğraf makinem, artık fotoğraflayacak bir şaheserim var.

"Bir mini kiş daha teklif edilirse kusacağım. Lütfen bana ihtiyacın olanı aldığını söyle, D," diye yakınıyor Jasper yine.

İçimden küfrediyorum ve bakışlarımı pencereden ayırıp girişi kontrol ediyorum. "Henüz değil. Hazırlandığımdan beri kimse girip çıkmadı. Onaylıyor musun Leon?"

Leon homurdanarak "Onaylandı." diyor. Teknoloji modundayken sözünün kesilmesinden nefret eder.

Bu parti hakkında bilgi edinebildiğimiz için şanslıydık. Palm Cove'daki o yer israfı adamdan tek öğrenebildiğimiz *Willowbrook* adında bir kasaba ve bir lakaptı. *Sweeper*. Jasper'ın zavallı hayatına son vermeden önce onunla oynadığı eğlenceli zamanları unutamıyorum. Jasper'ı eğlendirmek kolay değil.

Florida'dan ayrıldıktan sonra, daha fazla bilgiyi bir araya getirmemiz bir aydan fazla sürdü. Leon'a ve onun dâhiyane bilgisayar korsanlığı becerilerine bu gecenin veri kırıntısını, yani bu partinin adresini nihayet bulduğu için teşekkür edebiliriz. Gecemiz muazzam bir zaman kaybı olabilir. *Benim için değil. Şimdi olmaz*. Her iki durumda da Leon'un haftalardır doğru düzgün uyuduğunu sanmıyorum.

Bekleme oyununa yeni başladığımızdan değil. Son on iki aydır gerçekliğimiz bu Ezik birinden bir ipucu alıyoruz, onu takip ediyoruz ve sonunda bizi Bailey'e götüreceğini umuyoruz. İpuçlarının ardı arkası kesilmiyor ve elimizde hala dünyayı dolduran birkaç ezik ve yeni bulduğumuz kanlı intikam tutkusu dışında bir şey yok.

"Birileri bir şeyler biliyor olmalı," diye fısıldıyor Jasper. "İşemeye giden bir sonraki pisliği yakalayayım."

"Jasper," diye hırlayarak uyarıyorum. "Düşüncesizce bir şey yapma."

Üçümüz arasında, kendini kaybetmek için en büyük nedene sahip olan o. Bailey onun küçük kız kardeşi. Onu bulup sağ salim eve getirene kadar durmayacak.

Pencereden gelen bir hareket gözüme çarptı. *Hay sikeyim. Odağımı kaybettiriyorsun.* Sırtını cama dayayarak siyah elbisesini yavaşça başının üzerinden

kaldırıyor. kenara atıp koyu renk saçlarını silkeliyor ve ensesinde atkuyruğu yapıyor. *Benimle dalga geçmen hoşuna gidiyor, değil ?* Her hareketini izliyorum, yumruğumun atkuyruğunu çekiştirdiğini, narin boğazını bekleyen dudaklarıma gösterdiğini hayal ediyorum. Dişlerimi boynunda gezdirirken nabızı zonkluyor, yumuşak inlemeleri en sevdiğim melodi. Sonra ağzı baştan çıkarıcı bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor ve sonunda alayının bana ne yaptığını hissediyor. *Şimdi gülümse*

Angel, çünkü yakında sikimde boğulacaksın.

Benim küçük sürtüğüm gibi gözyaşların yanaklarından aşağı akarken.

Vücudu müziğin ritmiyle bir o yana bir bu yana sallanırken tişörtünü başından geçiriyor ve bana yan tarafına doğru uzanan kaburga dövmesini hafifçe göstermiş oluyor. Dövmesinin detaylarını anlamak için gözlerimi , sonra da fotoğrafını çekiyorum.

Avucum ereksiyonumu okşarken tenim karıncalanıyor, gergin ve sıcak. "Hayır," diye azarlıyorum kendimi. *Burada değil ve henüz değil.*

Başka bir fotoğraf çekmek için kameramı hazırladığımda, gözden kayboluyor - muhtemelen bir yatağa giriyor - kalan ışıkla birlikte fantezimi de söndürüyor.

Talihsizliğime iç geçirerek yere çöküyorum ve kulaklığımdan adamlarla konuşuyorum. "Bir şey var mı?"

"Sadece aynı bir avuç insan. Sanırım benden şüphelenmeye başladılar. Birkaçı ev sahibini nereden tanıdığımı sordu. Pek güven veren bir grup değiller."

"Benim tarafımda bir şey yok." Leon'un agresif tıktırtısı sesini boğuyor.

"Lanet olsun. Keşke bu adamın bir fotoğrafı olsaydı." Gözlerimi ovuşturuyorum, yorgunluk beni yakalıyor.

"Hepsi bir avuç zengin pisliğe benziyor. Hiçbirini adam kaçıran biri olarak görmem," diyor Jasper. Kulaklığından belli belirsiz klasik müzik melodileriyle birlikte boğuk sesler süzülüyor.

Leon kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu bir hayır yemeği," diyor.

"Ah, bir İngiliz aristokratının huzurunda olduğumuzu unutmuşum. Bağışlayın beni efendim, yoksa Kraliyet Dickness'ınız mı demeliydim?" Jasper hayatımda duyduğum en kötü İngiliz aksanını deniyor. O kadar berbattı ki, gülünçtü.

"Amcık," diye mırıldanıyor Leon.

"Yeter," diyorum. "topluyorum. Yarın tekrar geleceğim." "Seninle buluş-"

Jasper'ın sesi aniden kesildi. Ayağa fırladım. "Jas? Orada mısın?"

Leon klavyesine vurarak sorumu tekrarlıyor. "Çevrimdışı."

Muhtemelen bir şey yoktur. Aptalca bir teknik hata. Her zaman olur. Gerçi sıkılaştan göğsüm bahanelerimi umursamıyor. Belime soktuğum silahı ayarlıyorum ve hızlı bir nefes çekiyorum.

"Ben içeri giriyorum."

Leon bana yapmamam için tüm nedenleri anlatmaya çalışmadan önce kulaklığımı kapatıyorum. Jasper ve Leon benim kardeşlerim. Kan bağıyla değil ama önemli olan her yönden. İkisinden birinin başının belada olması gibi küçük bir ihtimal bile olsa, hiçbir şey beni onlardan uzak tutamaz.

Ben de seni kontrol edeceğim, Angel. Loş pencereye son bir kez baktıktan sonra gölgelerin içine, arka girişe doğru adım atıyorum.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi